

OBSAH

Odůvodnění	1
v žalobním návrhu označené skutky nejsou trestnými činy	8
Podstatné odůvodnění obou zprošťujících výroků nalézacím soudem.	8
4 V opakovaném hlavním líčení	10
Podstatný obsah podaných odvolání	13
Argumentace odvolacího soudu z usnesení sp. zn. 4 To 12/2020 ze dne 30. 6. 2020	15
Odvolací soud nyní zdůrazňuje, že tento právní názor byl vysloven na základě důkazní situace ... ke dni 29. resp. 30. 6. 2020 před doplněním důkazní situace nalézacím soudem v opakovaném hlavním líčení	15
uložil nalézacímu soudu, aby se pečlivě zabýval skutečnostmi, které dle přesvědčení odvolacího soudu nebyly dostatečně nalézacím soudem zhodnoceny.	16
Odvolací soud dále poukázal na některé skutečnosti, kterými se bude muset nalézací soud v opakovaném hlavním líčení zabývat, pokud jde o tvrzenou legalizaci výnosů z trestné činnosti, avšak toliko za předpokladu prokázání zdrojové trestné činnosti.	16
a pokud by dospěl nalézací soud, že zdrojová trestná činnost byla prokázána, vyslovil odvolací soud k jednání pod bodem II/2 pokyny směřující nalézacímu soudu k doplnění důkazní situace	16
Posouzení splnění pokynů odvolacího soudu z usnesení sp. zn. 4 To 12/2020 ze dne 30. 6.2020, posouzení odvolacích námitek dle obsahu podaných odvolání, přezkum odvolacího soudu.	16
Odvolací soud nyní konstatuje, že soud nalézací a to v potřebném rozsahu v souladu s § 2 odst. 5 tr. ř. splnil pokyny soudu odvolacího ohledně doplnění důkazní situace,	17
shora provedené důkazy pak nalézací soud řádně zhodnotil v rámci odůvodnění svého rozsudku	17

Odvolací soud tak konstatuje, že nalézací soud splnil a to v potřebném rozsahu pokyny odvolacího soudu k doplnění důkazní situace, vypořádal se rovněž s návrhy státního zástupce na doplnění důkazní situace	17
Odvolací soud a to ve shodě se soudem nalézacím považuje, po opakovaném hlavním líčení, důkazní situaci nyní za plně dostatečnou, aby v této věci mohlo být rozhodnuto v souladu s § 2 odst. 5 tr.ř., kdy další doplnění důkazní situace je již nadbytečné	17
nalézací soud při provádění důkazů postupoval v souladu s ustanovením § 2 odst. 5 tr. řádu, aby za součinnosti stran byl zjištěn skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti a to v rozsahu nezbytném pro rozhodnutí soudu	17
provedené důkazy byly hodnoceny v souladu s ustanovením § 2 odst. 6 tr. ř	17
podstatným obsahem odvolání státního zástupce zejména pod bodem I. odůvodnění odvolání je nesouhlas, jakým způsobem hodnotil nalézací soud provedené důkazy.	17
Odvolací soud neshledal v hodnocení důkazů soudem nalézacím žádnou svévoli.	18
státní zástupce odkazuje na obsahy provedených znaleckých posudků, opětovně nesouhlasí se způsobem, jakým nalézací soud provedené znalecké posudky posoudil.	18
vytýká nalézacímu soudu, že řádně nezhodnotil jako důkazní prostředek záznam ze sledování z hotelu Ventana Prague	18
setrvává na svém závěru, že jednání obžalovaných dle jeho přesvědčení vykazuje znaky zpronevěry	18
poukazuje i na skutečnost , že nalézací soud nevyhověl návrhům státního zástupce na doplnění důkazní situace, kdy tak jde dle jeho přesvědčení o opomenuté důkazy a navíc konstatuje, že zároveň nalézací soud nezhodnotil jím provedené důkazy, které jsou rozvedeny nač.I. 54-62 odůvodnění jeho odvolání.	18
státní zástupce opět přesvědčen, že nalézací soud tak nevyhodnotil řádně všechny opatřené důkazy	18

řádně nevypořádal nalézací soud s otázkou, zda spol. Neograph a.s. měla ke dni uzavření smlouvy s DPP zajištěnou potřebnou spoluprací ze strany STC.18
Nevypořádal se dále nalézací soud s rozdílem pojmu ochranné prvky.18
Vytýká rovněž nalézacímu soudu, že se nezabýval otázkou, jak získal obžalovaný Jan Valtr a proč poskytl informace ohledně cen dodávek.18
vytýká nalézacímu soudu, že řádně nezhodnotil smlouvu o poskytování poradenských a zprostředkovatelských služeb mezi spol. Cokeville Assets Inc. a spol. Neograph18
Závěrem pak učinil státní zástupce návrhy na doplnění dokazování,18
12. Odvolací soud konstatuje, že se všemi podstatnými skutečnostmi, které jsou předmětem námitek státního zástupce, se nalézací soud v odůvodnění svého rozsudku řádně vypořádal.	19
Ze znění ustanovení § 125 odst. 1 tr.řádu se zřejmé, že není nutné, aby nalézací soud v rámci svého odůvodnění konstatoval veškeré provedené důkazy za situace, pokud nemají vliv na skutková zjištění.	19
Podstatné je aby v rámci odůvodnění svého rozsudku uvedl nalézací soud ty důkazy, z kterých vychází při zjištění skutkového děje,	19
které mají význam a jsou rozhodující pro správné zhodnocení skutkové i právní.19
pokud nebyla po provedených důkazech prokázána zdrojová trestná činnost, nepřichází tak v úvahu legalizace výnosů z takovéto neprokázané zdrojové trestné činnosti19
pak je již nadbytečné provádět a hodnotit další důkazy, které se vztahují pouze k údajné legalizaci výnosů z trestné činnosti.19
nalézací soud dostatečně vyjádřil, z kterých důkazů vycházel, co bylo v rámci dokazování prokázáno a co naopak prokázáno nebylo.19
Odvolací soud nehledal u nalézacího soudu, že by opominul podstatné důkazy, které by byly schopny změnit skutkové závěry nalézacího soudu.19
Požadavek státního zástupce na další doplnění odůvodnění je tak dle názoru odvolacího soudu nadbytečný19
V této trestní věci obžaloba, a to i po podání obžaloby v průběhu řízení před nalézacím soudem předložila soudu enormní množství listin označené za podstatné důkazy, které však, jak se přesvědčil i soud odvolací, z velké části nepřispěly k zjištění skutkového stavu věci.19

protiprávní jednání při uzavírání obchodního vztahu mezi spol. Neograph a.s. a DPP prokázáno nebylo a stejně tak nebylo prokázáno protiprávní jednání mezi spol. Cokeville Assets Inc. a spol. Neograph a.s. ve smyslu vyplácené provize.	19
Odvolací soud dále konstatuje, že v rámci odůvodnění svého rozsudku se v míře potřebné vypořádal nalézací soud s námitkami, které jsou obsaženy v odvolání státního zástupce.	20
Nalézací soud tak dospěl správně k závěru, že jízdenku je možné označit za ceninu.	20
Koneckonců tento názoru nalézacího soudu je plně v souladu se závazným, dříve vysloveným právním názorem soudu odvolacího.	20
Státní zástupce vytýká nalézacímu soudu, že se řádně nevypořádal s pojmem utajený prvek a utajená informace.. . . .	20
Pokud vedení DPP bylo opakovaně ubezpečováno, že takto při uzavření obchodního vztahu mezi DPP a Neographem a.s. může pokračovat uplatněním příslušné výjimky dle § 18 odst. 1 písm. a) ZVZ.	21
stěžlí lze akceptovat tvrzení obžaloby, že zde byl úmysl obžalovaných zneužít toto ustanovení ZVZ	21
Skutečnost, že jízdenky dodávané DPP spol. Neograph a.s. obsahovaly v tisku ochranný prvek kdy je tato skutečnost fakticky utajovanou informací a jako utajovaná informace byla koneckonců označena a evidována jak vyplývá ze zprávy STC.	21
Odvolací soud tak konstatuje, že se v opakovaném hlavním líčení nalézací soud se v potřebném rozsahu vypořádal i s touto otázkou, včetně vyhodnocení shora zmíněných zpráv NBÚ.	22
S tímto právním zhodnocením nalézacího soudu se nyní odvolací soud ztotožnil	22
Jan Janků dle tehdejší právní úpravy, tedy platného občanského a obchodního zákoníku byl v rozhodném období oprávněn jednat za právníckou osobu Neograph.	22
ve věci uzavření obchodního vztahu s DPP, avšak sám nemohl nakládat s utajovanými informacemi	22
přesný vnitřní rozklad ceny je předmětem obchodního tajemství, což potvrdila v opakovaném hlavním líčení znalkyně Ing. Minsterová.	22
některá tvrzení svědka Ing. Vladimíra Sitty považuje za nepravdivá, neboť konstatuje, že svědek Ing. Vladimír Sitta již ke dni 2. 1. 2008.	22
znal cenu papíru dodávanou pro tisk jízdních dokladů, která činila 100 Kč za 1 kg	22

s touto novou zakázkou byla STC plně spokojena, neboť STC získala zakázku na 10let,	23
STC se jednáním Neographu a.s.necítila poškozena, naopak STC byla spokojena, neboť se dostala, pro ně dříve k nedostupným dodávkám tisku bločkových jízdenek pro DPP, kdy tato zakázka měla pro STC a spol. Neographa.s. referenční a reputační význam	23
Odvolací soud sice nezměnil svůj předchozí názor na jistou nelogičnost celého obchodního vztahu mezi Neographem a.s., tedy výrobcem ceninového papíru, který se stal koncovým dodavatelem jízdních dokladů pro DPP	23
Tato určitá nelogičnost však ještě neznamená sama o sobě protiprávnost jednání ve smyslu spáchání trestného činu.	23
13. Novým důkazem provedeným nalézacím soudem v opakovaném hlavním líčení byl pak znalecký posudek znaleckého ústavu Equita Consulting	23
Z výsledku tohoto znaleckého posudku je zřejmé, že nákladový přístup ani jakoukoli nákladovou metodu však nelze použít pro stanovení ceny obvyklé	23
v daném případě nelze posoudit přiměřenost ceny jízdenek ve vztahu k ceně obvyklé, neboť cenu obvyklou jízdenek nelze stanovit.	23
Nelze však zároveň posoudit přiměřenost ceny jízdenek ve vztahu k tržní hodnotě, neboť cenu hodnoty jízdenek nelze stanovit s ohledem na nedostupnost nezbytných podkladů	23
se nyní nalézací soud řádně vypořádal s otázkou, zda Neograph a.s. buď sám, nebo prostřednictvím subdodavatele splnil obsah výzvy k podání nabídky	23
převyšovala cenu jízdenky dodávané spol. Schwarz Druck po úpravě CÚ 2008 o 0,46 % až 28,11 %, (podle 24 varianty s/bez hologramu), to je v průměru 14,28 %,	24
v případě celkové provize vyplacené spol. Neograph a.s. spol. Cokeville Assets Inc. se pohybovala okolo 20%, konkrétně v rozmezí od 18,07% do 20,38%,	24

názoru odvolacího soudu, kdy výplata této provize dle znaleckého ústavu odpovídá obchodním zvyklostem a nejde o tunelování spol. Neograph	24
Nalézací soud dospěl k závěru, že na základě nového znaleckého posudku a výsledku znaleců nejde o provizi nepřiměřenou.	24
navíc u spol. Neograph a.s. zůstala zakázka i po poskytnutí provize nadále zisková ohledně dodávek jízdních dokladů pro DPP, měla pro spol. Neograph a.s. nepřímé a nefinanční přínosy.	24
kteří navíc pravděpodobně v budoucnu mohly přinést zisk a to jak ve formě získání dalších zakázek, tak i účasti na výběrových řízeních při případných nadnárodních výběrových řízeních jen díky tomu, že Neograph a.s. byl dodavatelem jízdních dokladů pro DPP.	24
dospěl nalézací soud k závěru, že dodávané jízdní doklady nebyly předražené, pak se s tímto závěrem nalézacího soudu odvolací soud na základě doplnění důkazní situace musel ztotožnit	24
Pokud v rámci dokazování před nalézacím soudem nebylo prokázáno, že šlo o dodávku jízdních dokladů zjevně předražených, je nutno tyto okolnosti ohledně ceny dodávaných jízdních dokladů vykládat ve prospěch obžalovaných	24
Novou skutečností, která byla odvolacímu soudu neznámá v době jeho předchozího rozhodnutí,	24
výše provize za jednotlivé druhy dodávaných jízdních dokladů vyplácené spol. Neograph a.s. spol. Cokeville Assets Inc. za dodávané jízdní doklady DPP.	24
Zároveň i vědomost dalších osob působících ve spol. Neograph a.s., tím je míněn jak Ing. Vladimír Sitta tak JUDr. Vladimír Sitta o vyplácení této provize, kdy nalézací soud odkazuje na důležité e-maily týkající se rentability této zakázky	24
Je tak zřejmé, že oba dva svědci museli o provizi již nejpozději tehdy vědět.	24
provize byla spol. Cokeville Assets Inc. vyplácena v souladu s uzavřenou smlouvou, navíc tato smlouva byla v účetnictví spol. Neograph a.s. řádně vedena	24
výše této provize byla 19,7 %. Výše této provize i v rámci znaleckého zkoumání byla označena jako přiměřená	25
má odměna za zprostředkování ekonomické opodstatnění.	25

byl prokázán bezprostřední kontakt obžalovaného JUDr. Petera Kmetě s představitelem DPP, předcházející k posléze uzavřenému obchodnímu vztahu mezi DPP a Neographem	25
tedy nebylo vyvráceno, že obžalovaný JUDr. Kmet' přispěl k uzavření tohoto obchodního vztahu..	25
provize je nákladem, který nezvyšuje dosažitelnou cenu produktu na trhu, neboť ta je dána zcela jinými aspekty, ale snižuje výsledný zisk prodeje, v tomto případě spol. Neograph a.s.	25
Provize obsažená v ceně jízdenek tak dle zjištění nalézacího soudu snižovala zisk spol. Neograph a.s., ale nezvyšovala cenu jízdenek.	25
Zahrnutí provize do nákladů je zcela běžný postup z hlediska obchodního, účetního i daňového, avšak nemá vliv na výši dosažitelné ceny produktu na trhu, neboť tuto cenu určuje trh, nikoliv výše nákladů	25
Pokud je vyplácena provize, znamená to snížení zisku, nikoli automatické navýšení ceny pro koncového odběratele, tedy v tomto případě pro DPP	25
Závěr nalézacího soudu, že byly dodávány jízdní doklady za cenu nikoli předraženu, odpovídá i zjištění, že STC dodávala DPP po ukončení obchodní spolupráce mezi Neographem a.s. a DPP ke konci roku 2011 zcela totožný produkt na stejném ceninovém papíře	25
za totožnou cenu, jako ji dodával Neograph a.s. v původním smluvním vztahu	25
Je tak zřejmé, že na celkovou cenu dodávky jízdních dokladů nemělo vliv odpadnutí vyplácené provize zprostředkovateli spol. Cokeville Asset, kdy STC tak realizovala z této zakázky vyšší zisk, než původně realizovala spol. Neograph.	25
Odvolací soud k tzv. reviznímu znaleckému posudku vypracovaného TPA uvádí	26
že na tento znalecký posudek nelze vzhledem k současné právní úpravě hledět jako na revizní znalecký posudek	26
je tak zřejmé, že znalecká kancelář není oprávněná k přezkoumání jiného znaleckého posudku, tedy k vypracování tzv. revizního znaleckého posudku,	26
státní zástupce výslovně uvádí, že jde o obtížný případ	26

Výslovně v zadání uvádí, že některé závěry tohoto znaleckého posudku shledává neodůvodněnými či nepřezkoumatelnými,	26
K tomu odvolací soud konstatuje	27
ke zprostředkovatelské činnosti	27
jde tak ryze o otázku skutkovou a právní, k jejímuž posouzení není znalecká kancelář oprávněná.	27
bylo v rámci dokazování prokázáno, že se spol. Neograph a.s.před uzavřením rámcové smlouvy s DPP několik let snažila o navázání obchodní spolupráce	27
se znalecká kancelář nezabývala otázkou, zda jízdni doklady spol. Neograph a.s. vůči DPP byly dodávány za cenu obvyklou	27
rovněž se znalecká kancelář nezabývala, zda provize vyplácená spol. Neograph	27
byla provizí obvyklou za zprostředkování obchodních smluv.	27
předložila odvolacímu soudu písemné vyjádření znalce k reviznímu znaleckému posudku spol. TPA.	27
poukázala na neobvyklost zadání státního zástupce ohledně vypracování tohoto znaleckého posudku	27
státní zástupce nezadal znalci TPA revizi znaleckého posudku jako celku, ale pouze jeho dílčích závěrů, s nimiž výslovně státní zástupce nesouhlasí	27
zaujatost v zadání státního zástupce směřované znalecké kanceláři konstatuje i odvolací soud	27
nelze automaticky předpokládat, že pokud byla cena 0,18 Kč za 1 ks dosažena v subdodavatelském vztahu, je možné ji automaticky dosáhnout i v přímém vztahu dodavatelském.	28
odvolací soud uvádí, že TPA se mylila, pokud se domnívá, že smlouva uzavřená mezi DPP a spol. SchwarzDruck neobsahuje tzv. inflační doložku	30
Odvolací soud tak konstatuje, že se TPA v potřebné míře neseznámila s podstatnými skutečnostmi např. s obsahem smlouvy o dodávce jízdenek mezi DPP a SchwarzDruck, jde o chybný závěr ZPA, což snižuje přesvědčivost jejich závěrů	30

V daném čase na trhu v ČR nebyly běžně dostupné hotové jízdenky tohoto typu, resp. takové úrovně zabezpečení. DPP neměl možnost pořídit substitut okamžitým nákupem na trhu, jízdenky nejsou produktem vyráběným sériově na sklad	31
znalkyně Ing. Minsterová vyvrátila podstatná tvrzení znalecké kanceláře TPA	31
Znalecký posudek TPA dle konstatování odvolacího soudu nebyl jednak schopen zodpovědět ani základní otázku, zda jízdní doklady dodávané spol. Neograph a.s. DPP byly dodávány za cenu obvyklou.	31
TPA plně neseznámila s obsahem rozsáhlého spisového materiálu, neboť uvádí skutečnosti, které neodpovídají realitě,	31
dopustila se i zavádějících a nepřesných interpretací v znaleckém posudku Equity.	31
Závěry TPA pak odvolací soud posoudil jako nepřesvědčivé, zčásti zcela chybné a proto obsah tohoto běžného znaleckého posudku TPA tak nemůže změnit nic na správnosti zjištění nalézacího soudu s nimiž se odvolací soud ztotožnil.	31
Při svých úvahách se nalézací soud správně opíral o závěry znaleckého posudku spol. Equity, kdy správnost jejich závěrů akceptoval i odvolací soud,	31
který v dovolacím řízení provedl oba znalecké posudky, včetně výsledků jejich zpracovatelů.	31
Pro odvolací soud je překvapivé, že státní zástupce, který si musel být vědom změny trestního řádu ve vztahu ke znalecké kanceláři	31
oslovil se žádostí o vypracování revizního posudku subjekt, který k tomu nebyl ve smyslu § 110 odst. 1 tr.ř. oprávněn	31
se vůbec nezabývala otázkou přiměřenosti vyplácení provize, což je pro posouzení viny obžalovaných v této trestní věci zcela stěžejní.	31
TPA se nebyl schopen vyjádřit k objednávce DPP u STC, kdy po ukončení rámcové smlouvy mezi spol. Neograph a.s. a DPP	31
Pokud jde o přiměřenost vyplácené provize, odvolací soud přihlédl k jinému rozhodnutí Vrchního soudu v Praze	32
tzv. revizní znalecký posudek č. 1244/2021 vzhledem k jeho neúplnosti, zjištěným chybením, na které poukázala znalkyně ze znaleckého ústavu Equita Consulting s.r.o., nemůže změnit správné závěry nalézacího soudu,	32
nebyly tak zpochybněny závěry znaleckého zkoumání spol. Equity Consulting s.r.o. vyjádřené v jejím znaleckém posudku č. R 14 264/20	32

19,7 % je nutno považovat a to i dle zásady in dubio pro reo za provizi, která neodporuje znění tehdy platného obchodního zákoníku32
Ing. Vladimír Sitta, MBA byl dne 8. 10. 2018 senátem 6 To zproštěn obžaloby z jednání, které se mimo jiné dotýká spol. Neograph33
otázku výše vyplácené provize, v tomto případě Avium Partner.33
výrobku Promptu byly vypláceny postupně provize ve výši 26,6 %, 24,5 %, 78 %, 43,5 %, 56 %, 50,2 %.33
V jiných případech hovoří o výši provize v rozmezí od 58 % - 61%.33
výše celkové provize vyplacená spol. Neograph a.s. spol. Cokeville Aseets Inc. se pohybovala okolo 20 %, konkrétně v rozmezí od 18,07 % do 20,38 % je zřejmé, že spol. Neograph a.s i nadále byl v zisku z této zakázky,33
odvolací soud uzavírá, že pokud je vyplácená provize v takové výši, že je i nadále zachován zisk subjektu, který provizi poskytoval33
nelze ve vyplácené provizi spatřovat úkor v tom, že spol. Neograph a.s. nedosáhl ještě většího či maximálního zisku.33
další úvahy na téma výše provize, zdali šlo o provizi obvyklou či neobvyklou se staly bezpředmětnými33
plně ztotožnil se závěrem nalézacího soudu, že ani jednání obžalovaného Ing. Janků ani jednání obžalovaného JUDr. Kmetě nelze podřadit pod žádná ustanovení trestního zákoníku.	34
v rámci smluvního vztahu mezi spol. Neograph a.s. a DPP, mezi spol. Neograph a.s. a spol. Cokeville Assets Inc. nedospěl k závěru, že by došlo ke spáchání protiprávního jednání.	34
Pokud takovýto výnos z trestné činnosti nebyl prokázán, respektive chybí prokázání zdrojového trestného činu, jsou úvahy o vině dalších obžalovaných v tomto směru bezpředmětné	34
nalézací soud vypořádal s argumentací obžaloby, která je z podstatné části opět zopakována v obsahu odvolání státního zástupce.	34
státní zástupce v rozsáhlém odůvodnění svého odvolání na straně jedné nalézacímu soudu vytýkal nerespektování právních názorů soudu odvolacího,34
státní zástupce ve svém odvolání nadále setrvává na právním názoru, že jednání obžalovaného Ing. Dvořáka a spol. naplňuje znaky zločinu zpronevěry.	34
Odvolací soud jednak konstatuje, že již ve svém usnesení sp.zn, 4 To 12/2020 zedne 30. 6. 2020 uvedl, že tato kvalifikace dle § 206 tr. zákoníku nemá oporu v dosud známých provedených důkazech.	34

Ani doplnění dokazování nepřineslo žádné nové důkazy k změně tohoto právního názoru odvolacího soudu, který je však státním zástupcem opět zpochybnován	34
státní zástupce nemůže reálně očekávat, že odvolací soud tyto své právní názory změní pouze z důvodů, že s nimi státní zástupce stále nesouhlasí.	35
Pokud pak nebyla v rámci dokazování prokázána zdrojová trestná činnost, pak na neexistující zdrojovou trestnou činnost nemůže navazovat legalizace výnosů z neprokázané zdrojové trestné činnosti,	35
ohledně těchto obžalovaných stali bezpředmětnými další návrhy státního zástupce na doplnění dokazování	35
znalecký posudek TPA Valuation & Advisory ze dne 28. 6. 2021 svým obsahem a vadami nemohl závěry znaleckého posudku Equity Consulting znevěrohodnit,	35
odvolací soud k obsahu odvolání státního zástupce uvádí, že některé jím uplatněné námitky jsou zcela podružné, nepodstatné	36
lze je tak hodnotit ve smyslu zásady “ fiat iustitia, pereat mundus	36

USNESENÍ

Vrchní soud v Praze ve veřejném zasedání konaném ve dnech 31. srpna a 1. září 2021 projednal v trestní věci obžalovaných **Ing. Martina Dvořáka**, narozeného 12. 8. 1970, trvale bytem Praha 1, Krakovská 1391/5, **Ing. Ivo Štíky**, narozeného 5. 2. 1965, trvale bytem Praha 8, Vřesová 683/6, **Ing. Jana Janků**, narozeného 16. 7. 1959, trvale bytem Čelákovice, P. Bezruč 974/12, okr. Praha-východ, **JUDr. Petera Kmetě**, narozeného 20. 1. 1957, trvale bytem Praha 9, Ve Žlábku 2538/17c, současně bytem Golčův Jeníkov, 5. Května 355, okr. Havlíčkův Brod, **Ivo Rittiga**, narozeného 3. 1. 1963, bytem Praha 10, Benešovská 18/1952, **Mgr. Bc. Davida Michala**, narozeného 13. 2. 1977, trvale bytem Lety, K Berounce 295, okr. Praha-západ, současně bytem Černošice, Slunečná 1314, okr. Praha-západ, **Mgr. Marka Stubleye**, narozeného 22. 2. 1978, trvale bytem Lety, Karlštejnská 519, okres Praha-západ, **Jana Valtra**, narozeného 15. 5. 1973, trvale bytem Praha 7, Tusarova 1519/22, **Mgr. Karolíny Babákové**, narozené 3. 3. 1982, trvale bytem Praha 5, Hvězdářská 514/10, současně bytem Štěchovice, Masečín 173, okr. Praha-západ, **Petra Michala**, narozeného 30. 6. 1982, trvale bytem Praha 5, Kořenského 753/12, současně bytem Praha 5, Jeřabinova 295/17, **Jany Šádkové**, narozené 12. 5. 1983, trvale bytem Praha 5, Pickova 1488/8, doručovací adresa Starý Plzenec, Nerudova 469 a **Ing. Jaroslava Kubisky**, narozeného 27. 10. 1983, trvale bytem Rudná u Prahy, Obchodní 1318/1a, okr. Praha-západ, odvolání **státního zástupce** Vrchního státního zastupitelství v Praze, poškozeného **Dopravního podniku hl. m. Prahy, a.s.** se sídlem Praha 9, Sokolovská 217/42, a poškozeného **JUDr. Vladimíra Sitty, MBA**, narozeného 21. 5. 1957, trvale bytem Praha 9, Pavlišovská 2288/11, podaných proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 27. listopadu 2020, sp. zn. 47 T 7/2017 a rozhodl

takto:

I.

Podle § 256 tr.ř. se odvolání státního zástupce **zamítá**.

II.

Podle § 253 odst. 1 tr.ř. se odvolání poškozených Dopravního podniku hl. m. Prahy, a.s. a poškozeného **JUDr. Vladimíra Sitty, MBA**, **zamítají**, neboť byly podány osobami neoprávněnými.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem Městského soudu v Praze sp. zn. 47 T 7/2017 ze dne 27. 11. 2020 byli shora uvedení obžalovaní podle § 226 písm. b) tr. ř. zproštěni obžaloby Vrchního státního zastupitelství v Praze pod sp. zn. 7 VZV 10/2013 ze dne 6. 11. 2017, ze skutků uvedených pod body I. / 2) a II. / 2) obžaloby, kterou jim bylo kladeno za vinu, že:

I./2)

„V blíže neurčený den v druhé polovině roku 2007 na blíže nezjištěném místě v Praze Ing. Martin Dvořák jako generální ředitel společnosti Dopravního podniku a Ing. Ivo Štika, ekonomický ředitel společnosti Dopravního podniku po předchozí dohodě s ředitelem a předsedou představenstva společnosti Neograph a. s. se sídlem Praha 1, Opletalova 55, Ing. Janem Janků a zástupcem společnosti Cokeville Assets Inc., registrační číslo 590046, se sídlem Tortola, Road Town, OMC Chambers, P. O. Box 3152, Britské Panenské Ostrovy, podnikající na území ČR prostřednictvím organizační složky Cokeville Assets Inc., organizační složka, se sídlem Praha 5,

Shodu s prvopisem potvrzuje Bc. Monika Konrádová Fialová

Radlická 663/28, JUDr. Peterem Kmet'em, ředitelem společnosti a vedoucím organizační složky v ČR, v úmyslu obohatit nejméně společnost Neograph a. s. a Cokeville Assets Inc. účelově využili ustanovení § 18 odst. 1 písm. a) zákona o veřejných zakázkách, dle kterého se nevztahuje povinnost zadavatele vyhlásit otevřenou veřejnou soutěž za předpokladu, že se jedná o utajované informace ve smyslu zákona č. 412/2005 Sb., o utajovaných informacích a bezpečnostní způsobilosti, v tehdy účinném znění. Na základě předchozího návrhu JUDr. Petera Kmet'e účelově označili jízdní doklady Dopravního podniku jako ceninu, ačkoliv v rámci předchozích výběrových řízení na dodavatele jízdních dokladů byla vždy vyhlášena veřejná zakázka formou otevřeného nadlimitního výběrového řízení. Na základě pokynu Ing. Martina Dvořáka byly ze strany Dopravního podniku bezdůvodně ukončeny již od srpna roku 2007 rovněž probíhající přípravy otevřené veřejné zakázky na tisk a dodávku jízdních dokladů organizátorem zakázky společností Veřejné zakázky s. r. o. se sídlem Praha 6, Na Hutích 661. Následně dne 19. 12. 2007 zaslala společnost Dopravní podnik zastoupená Ing. Martinem Dvořákem po předchozích jednáních v období od října do prosince 2007 mezi zástupci Dopravního podniku Ing. Martinem Dvořákem a Ing. Ivo Štikou a zástupcem společnosti Neograph a. s. Ing. Janem Janků výzvu k podání nabídky na tisk jízdních dokladů pouze společností Neograph a. s. Dne 11. 1. 2008 na blíže neurčeném místě v Praze Ing. Martin Dvořák v rozporu s jemu uloženými povinnostmi řádně hospodařit s prostředky jemu svěřenými Dopravním podnikem a střežit a ochraňovat majetek Dopravního podniku před poškozením, ztrátou, zničením a zneužitím a nejednat v rozporu s oprávněnými zájmy Dopravního podniku a povinnost zabezpečovat přijetí opatření k ochraně majetku Dopravního podniku v čl. III. Základní povinnosti Manažerské smlouvy na rok 2007, ve znění dodatku k této manažerské smlouvě uzavřeným dne 3. 1. 2008 mezi Dopravním podnikem a Ing. Martinem Dvořákem ve spojení s § 301 písm. d) a § 302 písm. g) zákoníku práce uzavřel za společnost Dopravní podnik jako generální ředitel, ačkoli nepřijal žádná opatření k výběru pro Dopravní podnik nejvýhodnější nabídky na tisk jízdních dokladů, se společností Neograph a. s., zastoupenou předsedou představenstva Ing. Janem Janků, „Rámcovou smlouvu o dílo na dodávku jízdních dokladů a souvisejících výrobků“, čímž Ing. Martin Dvořák, Ing. Jan Janků, Ing. Ivo Štika a JUDr. Peter Kmet' způsobili Dopravnímu podniku škoda ve výši nejméně 96.741.581,68 Kč, které byly na základě předmětných smluv vyvedeny z majetkové podstaty Dopravního podniku v důsledku úhrady předražených plnění, přičemž jen provize pro společnost Cokeville Assets činila nejméně 41.205.822,00 Kč“.

II/2)

„V době od počátku plnění z účelově Ing. Martinem Dvořákem, generální ředitelem Dopravního podniku, a Ing. Janem Janků předsedou představenstva společnosti Neograph a. s. se sídlem Praha 1, Opletalova 55 (dále jen Neograph) uzavřené Rámcové smlouvy o dílo na dodávku jízdních dokladů a souvisejících výrobků, tedy ode dne 11. 1. 2008, z bankovního účtu společnosti Neograph, č. ú. 1083362/0800 vedeného u banky Česká spořitelna, a. s. se sídlem Praha 4, Olbrachtova 1929/62, z doposud nezjištěného místa v České republice převáděla na základě opakovaných pokynů Ing. Jana Janků pracovnice společnosti Neograph Václava Franceová, nar. 15. 11. 1968, finanční prostředky společností Neograph získané jako plnění ze smluvního vztahu uzavřeného dne 11. 1. 2008 mezi společností Dopravní podnik a společností Neograph, a to za rok 2008 ve výši 27.200.097,20,- Kč, za rok 2009 ve výši 36.805.385,50,- Kč, za rok 2010 ve výši 82.978.405,58,- Kč a za rok 2011 ve výši 56.255.059,44,- Kč tedy společnost Dopravní podnik zaslala na účet společnosti Neograph za období let 2008 až 2011 částku v celkové výši 203.238.947,42,- Kč. Následně na základě účelově uzavřeného smluvního vztahu ze dne 10. 8. 2007 mezi společností Neograph, za níž tuto smlouvu uzavřel Ing. Jan Janků, a společností Cokeville Assets Inc., organizační složkou, za níž tuto smlouvu uzavřel její vedoucí JUDr. Peter Kmet', na její účty vedené bankami ve Švýcarské konfederaci a v Kyprské republice, a to konkrétně částky v roce 2008 v celkové výši 7.140.000,- Kč, v roce 2009 v celkové výši 9.283.550,- Kč, v roce 2010 v celkové výši 12.345.312,- Kč a v roce 2011 ve výši 11.274.710,- Kč.

Shodu s prvopisem potvrzuje Bc. Monika Konrádová Fialová

V období od roku 2008 do roku 2011 takto převedla Václava Franceová společnosti Cokeville Assets Inc. na základě pokynů Ing. Jana Janků celkovou částku ve výši 40.043.572,- Kč, a to po předchozí domluvě Ing. Jana Janků s Mgr. Markem Stubleym, který se podílel v předmětné době na přípravě smluvních vztahů Dopravního podniku včetně smlouvy mezi Dopravním podnikem a společností Neograph ze dne 11. 1. 2008, Mgr. Davidem Michalem, který nejméně ode dne 11. 3. 2008 zastupoval společnost Cokeville Assets Inc. a který nejméně ode dne 1. 8. 2006 zastupoval současně také Ivo Rittiga, a Ivo Rittigem, který kontroloval realizaci plateb společnosti Cokeville Assets Inc. prostřednictvím Jana Valtra, který v době nejméně ode dne 14. 2. 2008 do dne 12. 9. 2011 po předchozí dohodě nejméně s Ivo Rittigem, Mgr. Markem Stubleym a Mgr. Davidem Michalem dohlížel na průběh plateb společnosti Cokeville Assets Inc. v souvislosti s plněními souvisejícími se službami dodávanými společností Dopravní podnik, tedy včetně plnění od společnosti Neograph. Jan Valtr ohledně těchto plateb a fakturací koordinoval předmětná plnění společnosti Cokeville Assets Inc. tím, že v rámci komunikace ze své e-mailové schránky ve společnosti Rittig & Partners, s. r. o. uživatele Jana Valtra a dále z e-mailové schránky jan.valtr@email.cz po předchozí dohodě nejméně s Janou Šádkovou, účetní společnosti Peskim s. r. o., Mgr. Markem Stubleym, Mgr. Davidem Michalem a Janem Lichtnegerem byl Janou Šádkovou pravidelně informován o fakturacích a počtu prodaných jízdních dokladů na základě smluvního vztahu mezi společností Dopravní podnik a Neograph, o řešených problémech v rámci plnění tohoto smluvního vztahu a tím, že se dne 12. 9. 2011 podílel na dodatečné formulaci tzv. historie smluvního vztahu mezi společností Neograph a Dopravním podnikem za účelem jeho ospravedlnění. Nejméně Ivo Rittigovi z uvedených finančních prostředků po předchozí dohodě Ing. Jana Janků, JUDr. Petera Kmetě, Mgr. Marka Stubleya a Mgr. Davida Michala Jana Lütken vyplatila částku ve výši nejméně 19.623.050,- Kč, přičemž pro pokyny Janě Lütken k těmto plněním účelově použili Ing. Ondřej Beneš a Ing. Jaroslav Kubiska a další neustanovení zaměstnanci společnosti Peskim s. r. o. smlouvu mezi společností Cokeville Assets Inc. a Ivo Rittigem ze dne 1. 8. 2006, kterou dne 27. 7. 2006 podepsal Ivo Rittig v Monaku a JUDr. Peter Kmet' dne 1. 8. 2006 v Zugu ve Švýcarské konfederaci, a v níž Ivo Rittig zplnomocnil ke komunikaci za svou osobu Mgr. Davida Michala. Na základě takto účelově uzavřeného smluvního vztahu mezi společností Cokeville Assets Inc. a Ivo Rittigem Jana Šádková následně vystavovala fiktivní faktury, které podepisovala jménem fiktivní osoby Maria Gold. Následně na podkladě Janou Šádkovou vyhotovených faktur Ing. Ondřej Beneš, Ing. Jaroslav Kubiska a další neustanovení zaměstnanci společnosti Peskim s. r. o. vyhotovovali v sídle společnosti na adrese Praha 5, Radlická 28/663, podklady nezbytné pro převod finančních prostředků z účtů společnosti Cokeville Assets Inc. na účty Ivo Rittiga pro service providera Janu Lütken, která zajistila vlastní převod finančních prostředků z účtů č. 273284281.80H, IBAN CH610027327328428180H vedeného u USB AG se sídlem Zurich, Švýcarská konfederace, a z účtu č. CY09018000030000201100058673 u Eurobank EFG Cyprus Ltd., Kyperská republika, společnosti Cokeville Assets Inc. na účet č. 12739000700113179000 A34, IBAN MC7512739000700113179000A34 u Credit Foncier de Monaco, Monako. Ivo Rittig, Ing. Jan Janků, JUDr. Peter Kmet', Mgr. David Michal, Mgr. Marek Stublej, Ivo Rittig, Ing. Jarolsva Kubiska a Jan Valtr věděli, že předmětné finanční prostředky pocházejí z plnění poskytnutého společností Neograph od společnosti Dopravní podnik hl. m. Prahy akciová společnost za předražené ceny dohodnuté mezi Ing. Janem Janků, JUDr. Peterem Kmetěm a Ing. Martinem Dvořákem, Ing. Ivo Štikou mimo zadávací řízení, ačkoli pro aplikaci výjimky ze zákona o veřejných zakázkách, ve znění účinném ke dni 11. 1. 2008 dle jeho § 18 nebyly splněny podmínky, a že smlouva mezi společností Neograph, a Cokeville Assets Inc. ze dne 10. 8. 2007 a smlouva mezi Cokeville Assets Inc. a Ivo Rittigem ze dne 1. 8. 2006 sloužily k zastření pravého účelu převodu předmětných finančních prostředků spočívajícího v osobním obohacení nejméně společnosti Cokeville Assets Inc. a Ivo Rittiga.

Dále na základě pokynů Petra Michala a Jany Šádkové a na základě účelově uzavřené smlouvy „Smlouva o spolupráci a konzultační činnosti na území Evropy“ ze dne 18. 9. 2008 mezi

Shodu s prvopisem potvrzuje Bc. Monika Konrádová Fialová

společností Cokeville Assets Inc., zastoupenou ředitelkou Janou Lütken, a společností Mavex Group Incorporated, zastoupenou ředitelem Hansem Grobem, nar. 31. 10. 1954, bytem Švýcarská konfederace, přičemž jako kontaktní osoba za obě společnosti byla AK Šachta & Partners v. o. s., zastoupená Mgr. Davidem Michalem a Mgr. Milanem Kučerou, Ing. Jaroslav Kubiska ze sídla společnosti Peskim s. r. o. na adrese Praha 5, Radlická 28/663 převáděl finanční prostředky na účet č. CH720027327325437375P(IBAN) u USB AG, Zurich, Švýcarská konfederace, společnosti Mavex Group Incorporated se sídlem Overseas Management Company Trust (B.V.I.), Ltd., OMC Chambers, PO.BOX 3152, Road Town, Tortola, Britské Panenské ostrovy, přičemž benefičním vlastníkem po předchozí dohodě s Mgr. Davidem Michalem a Mgr. Karolínou Babákovou byl Ing. Martin Dvořák tak, že vystavil příslušné faktury, které následně za smyšlenou osobu Meg Brown podepsala Jana Šádková, následně tyto podklady zaslal Janě Lütken, která na základě těchto podkladů zadala příkazy k převodům. V době nejméně od 29. 10. 2008 do 7. 6. 2010 Jana Lütken na základě podkladů zpracovaných Ing. Jaroslavem Kubiskou převedla částky v celkové výši nejméně 56.964.000,- Kč a 235.000,- EUR, čímž nejméně Petr Michal, Jana Šádková, Mgr. David Michal, Ing. Jaroslav Kubiska a Mgr. Karolína Babáková zastřeli původ finančních prostředků ve výši nejméně 5.443.909,- Kč získaných účelově a protiprávně uzavřeným závazkovým vztahem se společností Neograph ke škodě Dopravního podniku.

Následně z účtů společnosti Mavex Group Incorporated byly předmětné finanční prostředky za stejných podmínek na základě pokynů a žádostí Mgr. Davida Michala, Petra Michala, Mgr. Karolíny Babákové a Jany Šádkové a na základě účelové Smlouvy o budoucích půjčkách ze dne 29. 5. 2008 uzavřené mezi Mavex Group Incorporated a Aelia Limited podepsané Janou Lütken a Marií Demetriou, jejímž předmětem byl úvěrový rámec 200 mil. Kč v období od roku 2008 nejméně do konce roku 2011, převedeny Ing. Jaroslavem Kubiskou a Ing. Ondřejem Benešem, tak, že tito na adrese sídla společnosti Peskim s. r. o. v Praze 5, Radlická 28/663, připravili potřebné podklady k převodu a tyto následně odeslali Janě Lütken, která zajistila zadání příslušného příkazu k převodu na účet č. 33373220081012 vedený u banky Societa Generale Cyprus Ltd. společnosti Aelia Limited Inc., sídlem HE G. Pavlides Court, Arch. Kyprianou a Agiu Andreou 2, Limassol, Kyperská republika. Benefičním vlastníkem společnosti Aelia Limited byl po předchozí dohodě s nejméně Mgr. Karolínou Babákovou a Mgr. Bc. Davidem Michalem Ing. Martin Dvořák. V období od prosince roku 2008 do 10. 11. 2010 Jana Lütken na základě pokynů Ing. Jaroslava Kubisky a Ing. Ondřeje Beneše převedla částku v celkové výši nejméně 117.948.000,- Kč a 308.661,- EUR, čímž Mgr. David Michal, Petr Michal, Mgr. Karolína Babáková, Jany Šádkové a Ing. Jaroslav Kubiska zastřeli původ finančních prostředků ve výši nejméně 5.443.909,- Kč získaných ke škodě Dopravního podniku na základě jím v zastoupení Ing. Martina Dvořáka účelově uzavřeného smluvního vztahu se společností Neograph.

Dále na pokyn Mgr. Davida Michala a Jany Šádkové Ing. Jaroslav Kubiska a další dosud neustanovení zaměstnanci společnosti Peskim s. r. o. realizovali převody v sídle společnosti Peskim s. r. o. na adrese Praha 5, Radlická 28/663, tak, že vypracovali instrukce k převodům, které po podpisu Mgr. Davida Michala a Mgr. Karolíny Babákové, odeslali na Kypr Márii Demetriou, nar. 17. 5. 1967, bytem v Kyperské republice, která zajistila vystavení příkazu k převodu na účet dceřiných společností, a to na základě účelově uzavřené smlouvy dne 22. 5. 2008 v Praze „Rámcová smlouva o poskytování budoucích půjček“ s limitem do 50.000.000,- Kč mezi společností Aelia Limited (věřitel), zastoupenou Mariou Demetriou, a společností Aelia Property s.r.o., zastoupenou JUDr. Peterem Kmetěm, včetně Dodatku č. 1 ze dne 31. 8. 2008, jímž došlo ke zvýšení limitu na částku 150.000.000,- Kč. Společnosti Aelia Property a.s. se sídlem Radlická 663/28, Praha 5, byla takto poukázána v roce 2009 částka v celkové výši 30.750.000,- Kč.

Dále blíže neustanovení zaměstnanci společnosti Peskim s. r. o. na základě pokynů Mgr. Davida Michala a Mgr. Karolíny Babákové a na základě úmyslně a účelově uzavřené smlouvy „Smlouva o úvěru“ ve výši 17.000.000,- Kč mezi společností Aelia Limited (věřitel), zastoupenou Mariou

Shodu s prvopisem potvrzuje Bc. Monika Konrádová Fialová

Demetriou, a společností Real 9 a. s., zastoupenou předsedou představenstva Alexandrem Adámkem a členem představenstva Věroslavem Machutou, se splatností 5-ti let, převedli tak, že vytvořili v sídle společnosti Peskim s. r. o. na adrese Praha 5, Radlická 28/663, pro převod nezbytné podklady pro osobu Maria Demetriou, společnosti Real 9 a. s. se sídlem Praha 1, Klimentská 1246/1, v roce 2009 částku ve výši nejméně 16.750.000,-Kč.

Dále blíže neustanovení zaměstnanci společnosti Peskim s. r. o. na základě pokynů Mgr. Davida Michala a Mgr. Karolíny Babákové a na základě účelově uzavřené smlouvy „Smlouva o úvěru“ mezi společností Aelia Limited (věřitel), zastoupené Marií Demetriou, a společností MUDI a. s., zastoupenou Sauelovou Hanou a Patrikem Skálou, se splatností do 31. 12. 2012, převedli tak, že vytvořili v sídle společnosti Peskim s. r. o. na adrese Praha 5, Radlická 28/663, pro převod nezbytné podklady pro osobu Maria Demetriou, společnosti MUDI a. s. se sídlem Praha 1, Klimentská 1246/1, v roce 2009 částku ve výši nejméně 6.435.000,- Kč,

Z účtu společnosti Aelia Limited převedl Ing. Jaroslav Kubiska a další doposud neustanovení zaměstnanci společnosti Peskim s. r. o. tak, že vytvořili v sídle společnosti Peskim s. r. o. na adrese Praha 5, Radlická 28/663, nezbytné podklady pro převod oprávněnou osobou na základě pokynů Mgr. Davida Michala, na účet společnosti Earnway International Limited, se sídlem Room 813, 8/FHolywood Plaza, 610 Nathan Road, Kowloon, Hong Kong, jehož benefiční vlastníkem byl po předchozí dohodě nejméně s Mgr. Karolínou Babákovou a Mgr. Davidem Michalem Ivo Rittig, na základě účelově uzavřené smlouvy v blíže nezjištěné době „Smlouva o půjčce“ s limitem do 60.000.000,- Kč, mezi společností Aelia Limited, zastoupenou ředitelkou Mariou Demetriou, a společností Earnway International Limited, zastoupenou ředitelem Mgr. Davidem Michalem, s možností jednotlivých půjček se splatností 5 let, finanční prostředky v blíže nezjištěné výši a následně byly z účtu č. CH160027327329468065D (IBAN) u banky USB AG, Zurich, Švýcarská konfederace, společnosti Earnway International Limited převedeny Ing. Jaroslavem Kubiskou a dalšími dosud neustanovenými zaměstnanci společnosti Peskim s.r.o. za stejných podmínek na základě pokynů Jany Šádkové.

Mgr. David Michal, Petr Michal, Mgr. Karolína Babáková, Jany Šádkové a Ing. Jaroslav Kubiska svými pokyny a instrukcemi k převodům z účtu společnosti Aelia Limited zastřeli původ finančních prostředků ve výši nejméně 5.443.909,- Kč získaných ke škodě Dopravního podniku na základě jím v zastoupení Ing. Martina Dvořáka účelově uzavřeného smluvního vztahu se společností Neograph.

Na základě účelově uzavřené smlouvy „Smlouva o půjčce“ ze dne 29. 9. 2009 v Praze mezi společností Earnway International Limited, zastoupenou ředitelkou Mgr. Karolínou Babákovou a osobou Jan Valtr, jejímž předmětem byl úvěr ve výši 2.000.000,- Kč se splatností 5 let, Ing. Jaroslav Kubiska zpracoval nezbytné podklady k převodu a po jejich podpisu Mgr. Davidem Michalem a Mgr. Karolínou Babákovou zadal Ing. Jaroslav Kubiska vlastní příkaz k převodu finančních prostředků, přičemž následně byly takto převedeny dne 8. 10. 2009 finanční prostředky ve výši 1.500.000,- Kč a 500.000,- Kč na účet č. 196713350227/0100 vedený u Komerční banky a.s., majitele účtu Jana Valtra.

Mgr. Karolína Babáková, Jan Valtr a Ing. Jaroslav Kubiska svými pokyny a instrukcemi k převodům z účtu společnosti Earnway na účet Jana Valtra zastřeli původ finančních prostředků ve výši nejméně 2.000.000,- Kč získaných ke škodě Dopravního podniku na základě jím v zastoupení Ing. Martina Dvořáka účelově uzavřeného smluvního vztahu se společností Neograph.

Na základě dne 16. 6. 2008, 18. 9. 2008 a dne 2. 10. 2008 účelově uzavřených smluv „Smlouvy o spolupráci“, mezi společností Cokeville Assets Inc., zastoupenou ředitelkou Janou Lütken, a společností Washington Intertrade Inc. (dodavatel), zastoupenou ředitelem Hansem Grobem, a dne 30. 9. 2008 účelově uzavřené smlouvy „Smlouva o budoucí půjčce“ s limitem do 100.000.000,- Kč, se splatností 5-ti let mezi společností Cokeville Assets Inc., zastoupenou

Shodu s prvopisem potvrzuje Bc. Monika Konrádová Fialová

ředitelkou Janou Lütken, a společností Washington Intertrade Inc. (dodavatel), zastoupenou ředitelem Hansem Grobem, ze dne 30. 9. 2008 z účtu společnosti Cokeville Assets Inc. převedl Ing. Jaroslav Kubiska a další dosud neustanovení zaměstnanci společnosti Peskim s.r.o. tak, že na základě pokynů Petra Michala a Jany Šádkové vytvořili pro převody nezbytné podklady pro oprávněné osoby v sídle společnosti Peskim s. r. o. na adrese Praha 5, Radlická 28/663, a Ing. Jaroslav Kubiska vystavil příslušné faktury, které za smyšlenou osobu Zoe Vasilidis podepsala Jana Šádková. Ing. Jaroslav Kubiska následně poslal vystavené faktury Janě Lütken, která zajistila zadání vlastních bankovních příkazů k převodům. Tímto způsobem byly Janou Lütken převedeny finanční prostředky na účty společnosti Washington Intertrade ve výši nejméně 16.595.463,- Kč a 25.500,- EUR. Tyto finanční prostředky byly určeny pro Mgr. Michala Davida a Mgr. Karolínu Babákovou. Ing. Jaroslav Kubiska, Petr Michal, Jana Šádková svými pokyny a instrukcemi k převodům z účtu společnosti Cokeville Assets Inc. na účet společnosti Earnway zastřeli původ finančních prostředků ve výši nejméně 16.595.463,- Kč získaných ke škodě Dopravního podniku na základě jím v zastoupení Ing. Martina Dvořáka účelově uzavřeného smluvního vztahu se společností Neograph.

V období od 10. 5. 2009 do 30. 11. 2009 převedl Ing. Jaroslav Kubiska a další doposud neustanovení zaměstnanci společnosti Peskim s. r. o. v 6-ti případech na základě pokynů Petra Michala a Jany Šádkové a na základě účelově uzavřené smlouvy o úvěrovém limitu na částku 100.000.000,- Kč, se splatností 5 let, uzavřené v blíže nezjištěné době v Zugu, mezi společností Cokeville Assets Inc. (věřitel), zastoupenou ředitelkou Janou Lütken, a společností Anemoy Perpatema Limited (dlužník), zastoupenou Marií Demetriou, finanční prostředky z účtu společnosti Cokeville Assets Inc., tak, že připravili podklady nezbytné pro převod finančních prostředků v sídle společnosti Peskim s. r. o. na adrese Praha 5, Radlická 28/663, a odeslali tyto podklady oprávněné Janě Lütken, která zajistila zadání vlastních příkazů pro převod prostředků na účet č. 33373470081012 u banky Societe Generale Cyprus Ltd., Kyperská republika, společností Anemoy Perpatema Limited, jejímž benefičním vlastníkem byl po předchozí dohodě nejméně s Mgr. Karolínou Babákovou, Mgr. Davidem Michalem Jan Valtr, v celkové výši nejméně 13.504.200,- Kč. Ing. Jaroslav Kubiska, Petr Michal, Jana Šádková svými pokyny a instrukcemi k převodům z účtu společnosti Cokeville Assets Inc. na účet Anemoy Perpatema Limited zastřeli původ finančních prostředků ve výši nejméně 13.504.200,- Kč získaných ke škodě Dopravního podniku na základě jím v zastoupení Ing. Martina Dvořáka účelově uzavřeného smluvního vztahu se společností Neograph.

Dále na základě pokynů Mgr. Davida Michala, Petra Michala a Jany Šádkové a na základě účelově uzavřené Smlouvy o úvěrové lince ze dne 20. 4. 2009 mezi společnostmi Washington Intertrade a Anemoy Perpatema Limited s úvěrovým rámcem 100 mil. Kč převedl Ing. Jaroslav Kubiska a další doposud neustanovení zaměstnanci společnosti Peskim s. r. o. tak, že vypracovali nezbytné instrukce pro převod oprávněnou osobou Janou Lütken v sídle společnosti Peskim s. r. o. na adrese Praha 5, Radlická 28/663, a tyto podklady zaslali Janě Lütken, přičemž takto převedli v období do června 2009 do listopadu 2009 částku ve výši nejméně 2.024.577,- Kč. Ing. Jaroslav Kubiska, Mgr. David Michal, Petr Michal, Jana Šádková svými pokyny a instrukcemi k převodům z účtu společnosti Washington Intertrade na účet Anemoy Perpatema Limited zastřeli původ finančních prostředků ve výši nejméně 2.024.577,- Kč získaných ke škodě Dopravního podniku na základě jím v zastoupení Ing. Martina Dvořáka účelově uzavřeného smluvního vztahu se společností Neograph.

Dále na základě pokynů Petra Michala a Jany Šádkové a na základě účelově uzavřené Smlouvy o půjčce mezi společností Cokeville Assets Inc. (věřitel) zastoupenou JUDr. Peterem Kmetěm a Peterem Kmetěm (dlužník) na částku 10 mil Kč ze dne 13. 2. 2007, s úrokem 2 % a splatností do 21. 12. 2012 převedl Ing. Jaroslav Kubiska a další doposud neustanovení zaměstnanci společnosti Peskim s. r. o. v jejím sídle na adrese Praha 5, Radlická 28/663, tak, že vypracovali nezbytné instrukce pro převod oprávněnou osobou, přičemž takto převedli v době po 13. 2. 2007 částku ve

výši nejméně 4.500.000,- Kč. Ing. Jaroslav Kubiska, Petr Michal, Jana Šádková svými pokyny a instrukcemi k převodům z účtu společnosti Cokeville Assets Inc. na účet JUDr. Petera Kmetě zastřeli původ finančních prostředků ve výši nejméně 4.500.000,- Kč získaných ke škodě Dopravního podniku na základě jím v zastoupení Ing. Martina Dvořáka účelově uzavřeného smluvního vztahu se společností Neograph.

Uvedených jednání se Ing. Jaroslav Kubiska, Petr Michal, Jana Šádková, Mgr. David Michal, Mgr. Marek Stublej, Jan Valtr, Ing. Jan Janků, JUDr. Peter Kmet', Mgr. Karolína Babáková a Ivo Rittig si byli vědomi toho, že převáděné finanční prostředky pocházejí z nehospodárného nakládání s majetkem Dopravního podniku.“

čímž měli spáchat

Ing. Martin Dvořák

pod bodem I./2) obžaloby

jednak zločin zjednání výhody při zadání veřejné zakázky, při veřejné soutěži a veřejné dražbě dle § 256 odst. 1, 2 písm. a), b), c) tr. zákoníku,

jednak zločin zpronevěry dle § 206 odst. 1, odst. 4 písm. a), odst. 5 písm. a) tr. zákoníku,

Ing. Ivo Štika

pod bodem I./2) obžaloby

jednak zločin zjednání výhody při zadání veřejné zakázky, při veřejné soutěži a veřejné dražbě dle § 256 odst. 1, 2 písm. a), b), c) tr. zákoníku ve formě účastenství dle § 24 odst. 1 písm. c) tr. zákoníku,

jednak zločin zpronevěry dle § 206 odst. 1, odst. 4 písm. a), odst. 5 písm. a) tr. zákoníku ve formě účastenství dle § 24 odst. 1 písm. c) tr. zákoníku,

Ing. Jan Janků

pod body I./2) a II./2) obžaloby

jednak zločin zjednání výhody při zadání veřejné zakázky, při veřejné soutěži a veřejné dražbě dle § 256 odst. 1, 2 písm. a), b), c) tr. zákoníku ve formě účastenství dle § 24 odst. 1 písm. c) tr. zákoníku,

jednak zločin zpronevěry dle § 206 odst. 1, odst. 4 písm. a), odst. 5 písm. a) tr. zákoníku ve formě účastenství dle § 24 odst. 1 písm. c) tr. zákoníku,

jednak zločin legalizace výnosů z trestné činnosti dle § 216 odst. 1 písm. a), odst. 3 písm. a), odst. 4 písm. a), b), c) tr. zákoníku,

JUDr. Peter Kmet'

pod body I./2) a II./2) obžaloby

zločin zjednání výhody při zadání veřejné zakázky, při veřejné soutěži a veřejné dražbě dle § 256 odst. 1, 2 písm. a), b), c) tr. zákoníku ve formě účastenství dle § 24 odst. 1 písm. c) tr. zákoníku,

zločin zpronevěry dle § 206 odst. 1, odst. 4 písm. a), odst. 5 písm. a) tr. zákoníku ve formě účastenství dle § 24 odst. 1 písm. c) tr. zákoníku,

zločin legalizace výnosů z trestné činnosti dle § 216 odst. 1 písm. a), odst. 3 písm. a), d), odst. 4 písm. a), b), c) tr. zákoníku,

Jan Valtr

pod body II./2) obžaloby

Shodu s prvopisem potvrzuje Bc. Monika Konrádová Fialová

zločin legalizace výnosů z trestné činnosti dle § 216 odst. 1 písm. a), odst. 3 písm. a), d) odst. 4 písm. a), b), c) tr. zákoníku,

Mgr. Marek Stubley

pod body II./2) obžaloby

zločin legalizace výnosů z trestné činnosti dle § 216 odst. 1 písm. a), odst. 3 písm. a), d), odst. 4 písm. a), b), c) tr. zákoníku,

Jana Šádková, Mgr. David Michal, Mgr. Karolína Babáková, Petr Michal, Ivo Rittig

pod body II./2) obžaloby

zločin legalizace výnosů z trestné činnosti dle § 216 odst. 1 písm. a), odst. 3 písm. a), odst. 4 písm. a), b), c) tr. zákoníku,

Ing. Jaroslav Kubiska

pod body II./2) obžaloby

zločin legalizace výnosů z trestné činnosti dle § 216 odst. 1 písm. a), odst. 3 písm. a), odst. 4 písm. a), b), c) tr. zákoníku,

nebot' v žalobním návrhu označené skutky nejsou trestnými činy.

2. O připojených nárocích na náhradu škody pak nalézací soud rozhodl tak, že podle § 229 odst. 3 tr. ř. poškozené Dopravní podnik hl. m. Prahy, akciová společnost, se sídlem Sokolovská 42/2017, Vysočany, 190 00 Praha 9, IČO: 00005886 a JUDr. Vladimíra Sittu, MBA, narozeného 21. 5. 1957 bytem Pavlišovská 2288/11, 193 00 Praha 9, odkázal s jejich nároky na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.

Podstatné odůvodnění obou zprošťujících výroků nalézacím soudem.

3. Městský soud v Praze jako soud nalézací se na základě podané obžaloby Vrchního státního zastupitelství v Praze pod sp. zn. 7 VZV 10/2013 ze dne 6. 11. 2017 touto trestní věcí zabýval již podruhé, kdy první zprošťující rozsudek nalézacího soudu mimo jiné i ohledně obou nyní posuzovaných zprošťujících výroků, uvedených v obžalobě pod body I/2) a II/2) byl nalézacím soudem vyneseno dne 17. 5. 2019, přičemž Vrchní soud v Praze jako soud odvolací svým usnesením sp. zn. 4 To 12/2020 ze dne 30. 6. 2020 ohledně obou těchto zprošťujících výroků pod body I/2) a II/2) zrušil napadený rozsudek a uložil nalézacímu soudu, aby se věcí znovu zabýval, doplnil dokazování a znovu rozhodl, kdy ostatní zprošťující výroky byly odvolacím soudem shledány důvodnými. Nalézací soud se tak v opakovaném hlavním líčení znovu zabýval pouze bodem I/2) výroku obžaloby ohledně zdrojové trestné činnosti týkající se společnosti Neograph a.s., která se měla týkat tisku a dodávek jízdních dokladů Dopravnímu podniku hl. města Prahy (dále jen DPP). Na tuto zdrojovou trestnou činnost pak pod bodem II/2) dle obžaloby měl navazovat skutek popsáný pod bodem II/2), v kterém byl obžalobou shledáván zločin legalizace výnosů z trestné činnosti dle příslušných ustanovení § 216 tr. zákoník, kterou se rovněž musel nalézací soud znovu zabývat.

Nalézací soud v této trestní věci provedl velmi rozsáhlé dokazování a to již před vynesením prvního zprošťujícího rozsudku a to jak výslechy svědků, provedení znaleckých posudků, jakož i listinných důkazů, což koneckonců vyjádřil v odůvodnění svého rozsudku, kdy samotný první zprošťující rozsudek nalézacího soudu měl 296 stran. (V prvním zprošťujícím rozsudku bylo odůvodněno zproštění u tří skutků zdrojové trestné činnosti a na ní navazující tři skutků legalizace výnosů z trestné činnosti). V rámci žalovaného jednání se tudíž nalézací soud opakovaně zabýval otázkou prokázání či neprokázání zdrojové trestné činnosti popsáné pod bodem I/2, na kterou měla navazovat legalizace výnosů z této zdrojové činnosti pod bodem II/2 a pokud by nebyla prokázána zdrojová trestná činnost, nemohlo dle logické úvahy nalézacího

Shodu s prvopisem potvrzuje Bc. Monika Konrádová Fialová

soudu dojít k žádné legalizaci výnosů z takovéto trestné činnosti. Pokud jde o zprošťující výrok týkající se bodu I/2) obžaloby týkající se spol. Neograph a.s., nalézací soud měl k dispozici již před prvním zprošťujícím rozsudkem výpovědi obalovaných. Ing. Martina Dvořáka, Ing. Ivo Štíky, Ing. Jana Janků, JUDr. Petra Kmetě, který však využil svého práva a to jak v přípravném řízení, tak při prvním hlavním líčení a kvěci nevyprávěl, kdy se rozhodl vypovídat až v opakovaném hlavním líčení po kasačním rozhodnutí odvolacího soudu. Dále měl nalézací soud k dispozici řadu svědeckých výpovědí, které v rámci svého odůvodnění rozsudku hodnotil, kdy jde o svědecké výpovědi svědků Mgr. Jiřího Brože, Mgr. Davida Plecitého, RNDr. Miroslava Musila, který je zároveň znalce z oboru kriminalistika, specializace technické zkoumání dokladů a písemností jakož i ověřování pravosti platidel a oboru písmoznalectví, který se vyjadřoval k ochranným prvkům jízdenek. Rovněž měl nalézací soud k dispozici svědeckou výpověď Ing. Richarda Bulíčka, Ing. Vladimíra Abrahama, Olgy Dudkové, Mgr. Marie Ševčíkové, Ing. Petra Mikše, Mgr. Michala Pčolara, Ing. Bohuslava Macešky, Ing. Tomáše Vydry, JUDr. Michala Hradeckého, Mgr. Romany Derkové, Ing. Pavla Jirky, Wenera Klenoty, Ing. Jiřího Hříbala, doc. Milana Kindla a doc. Josefa Zachariáše, dále svědkyně Nadi Putrovcové, Václavy Franceové, dále svědků Bc. Štefana Semerdžieva, Ing. Radovana Vávry, JUDr. Vladimíra Sitty, rovněž měl nalézací soud k dispozici množství písemných důkazů, včetně odborných vyjádření Ministerstva financí ČR, kdy se podrobně zabýval otázkou výkladu pojmu „cenina“, kdy již ve svém prvním zprošťujícím rozsudku poukázal na stanoviska MF ČR, jakož i stanovisko soudního znalce z oboru kriminalistiky a písmoznalectví RNDr. Miroslava Musila. Zabýval se i otázkou, zda na zakázku ohledně výroby jízdních dokladů spol. Neograph a.s., bylo možno aplikovat výjimku ze způsobilosti zákona v § 18 odst. 1 písm. a) zákona o veřejných zakázkách, (dále jen ZVZ), kdy poukázal na výsledek šetření Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže, (dále jen ÚOHS), ze dne 15. 4. 2010, jakož i stanovisko Ústavu státu a práva Akademie věd ČR a Západočeské univerzity v Plzni. Rozebíral otázku, zda bylo postupováno v souladu se ZVZ, zda tedy byla správně uplatněna výjimka dle § 18 odst. 1 písm. a) tohoto zákona, kdy odkázal na další písemné důkazy, jako je zpráva Státní tiskárny cenin, (dále jen STC), či ÚOHS, který zopakoval svoje stanovisko na možnost aplikovat výjimku z působnosti zákona uvedenou v § 18 odst. 1 písm. a) zákona o veřejných zakázkách i v roce 2010. Dále nalézací soud hodnotil závěry znaleckých posudků, mimo jiné znalce doc. JUDr. Ing. Radka Jurčíka k možnostem aplikace zákonné výjimky plynoucí právě z ustanovení § 18 odst. 1 písm. a) ZVZ. Nalézací soud měl k dispozici a hodnotil i vyjádření Národního bezpečnostního úřadu, (dále jen NBÚ), ze dne 27. 3. 2018, jakož i písemné důkazy týkající se padělků jízdenek MHD v období roku 2007. Nalézací soud rovněž hodnotil závěry znaleckých posudků, jakým byl znalecký posudek z oboru kriminalistika – odvětví pravosti platidel a cenin ze dne 18. 10. 2007 zpracovaný znalce RNDr. Miroslavem Musilem. Poukázal již ve svém prvním rozsudku na odborný posudek ke kvalitě papírového způsobu zpracování nového typu jízdenek DPP, zabýval se i možnou výší škody, pokud by DPP nepřistoupil k objednání nového typu jízdenek. Zabýval se otázkou vzniklé škody, kdy hodnotil znalecký posudek znalce Ing. Jana Juráně, který byl přibrán již v přípravném řízení, zabýval se dále znaleckým posudkem k posouzení ceny a služby poskytované spol. DPP v oblasti zajištění tisku jízdenek, který zpracovali Ing. Minsterová a Ing. Sekanina ze znaleckého ústavu Equita Consulting, kdy závěrem již původního posudku bylo mimo jiné, že nelze stanovit cenu obvyklou z důvodu neexistence stejné nebo obdobné, či ekonomicky porovnatelné služby v běžném obchodním styku v tuzemsku ke dni ocenění z důvodu použití ceninového papíru jakož i vyššího počtu použitých ochranných prvků, specifické kombinace použitých ochranných prvků z různých úrovní ochrany, použití tajných ochranných prvků, kdy závěry tohoto znaleckého posudku považoval nalézací soud za správné, jasné a úplné na rozdíl od znaleckého posudku Ing. Juráně. Rovněž se zabýval i znaleckým posudkem Equity Solutions Appraisals s.r.o. Nalézací soud. stupně měl rovněž k dispozici rovněž znalecký posudek z oboru kriminalistiky, odvětví technické zkoumání cenných papírů, cenin, dokumentů a dokladů, ověřování jejich pravosti ve věci posouzení zadaného DPP ze dne 16. 6. 2016 vypracovaný znalce Vladimírem

Malovíkem, CSc. Nalézací soud se dále zabýval otázkou eventuálně vzniklé škody DPP, kdy již v původním rozsudku dospěl k závěru, že všechny znalecké posudky, které se mimo jiné zabývaly hodnocením správnosti výsledků a kvalit znaleckého posudku Ing. Juráně, z něhož vycházela obžaloba, opakovaně a nezávisle na sobě vytýkaly stejné vady, kterými je neukotvení znaleckého posudku z hlediska podkladů, metodická nesprávnost znaleckého posudku Ing. Juráně, nezohlednění zásadních kritérií a rovněž i početní chyby a nekonzistentní závěry znalce. Z tohoto důvodu nalézací soud nevycházel ze znaleckého posudku Ing. Juráně, který byl jinak obžalobou použit jako stěžejní podklad pro stanovení výše způsobené škody. Všechny ostatní revizní znalecké posudky nezávisle na sobě dospěly k závěru, že nelze stanovit výši škody z důvodu neexistence stejného nebo ekonomicky porovnatelné služby v běžném obchodním styku. Ze znaleckého posudku Equity Solutions Appraisals s.r.o., navíc vyplynulo, že ze spol. Neograph a.s. sice dodávala za cenu o něco vyšší než dodavatel předchozí i následný, avšak tato vyšší cena dodávaných jízdenek byla kompenzována vyšší kvalitou jízdních dokladů a jejich ochranných prvků. Znalecký ústav BDO Appraisal services – Znalecký ústav s.r.o. dále kvantifikoval škodu, která mohla DPP potencionálně vzniknout při nečinnosti za situace masového výskytu falsifikátů původních jízdních dokladů, které by vedly ke snížení tržeb DPP až o 82 mil. Kč oproti situaci, kdy došlo k uzavření nového smluvního vztahu mezi DPP a spol. Neograph a.s. Na základě všech těchto důkazů pak dospěl nalézací soud v původním hlavním líčení k závěru, že skutek popsáný a vymezený obžalobou pod bodem I. 2) se částečně stal, kdy došlo k zadání zakázky na dodávku jízdních dokladů a souvisejících výrobků formou jednacního řízení bez uveřejnění a to za užití zákonné výjimky § 18 odst. 1 písm. a) ZVZ, kdy nalézací soud dospěl k závěru, že jízdní doklady lze považovat za ceninu, neboť zabezpečovací prvky v nich podléhají režimu zákona o utajovaných informacích, přičemž na tomto podkladě došlo k uzavření rámcové smlouvy o dílo na dodávku jízdních dokladů mezi DPP a spol. Neograph a.s., kdy na základě této smlouvy bylo také plněno a z tohoto důvodu skutek označený v obžalobě není dle přesvědčení nalézacího soudu trestným činem. Hodnocení důkazů nalézacím soudem k tomuto skutku pod bodem II/1) bylo obsaženo v odůvodnění původního rozsudku pod body 548-710.

4. V opakovaném hlavním líčení po zrušení prvního zprošťujícího rozsudku nalézacího soudu usnesením Vrchního soudu v Praze pod sp. zn. 4 To 12/2020 ze dne 30. 6. 2020 doplnil nalézací soud důkazní situaci, kdy opětovně vyslechl jako svědka JUDr. Vladimíra Sittu k otázce ceny jízdenky včetně nákladů, které si účtovala STC. Rovněž vyslechl nalézací soud v opakovaném hlavním líčení svědka JUDr. Vladimíra Sittu, který v původním hlavním líčení odmítl k věci vypovídat s odkazem na tehdejší trestní stíhání svého syna svědka Ing. Vladimíra Sittu, kdy svědek JUDr. Vladimír Sitta byl rovněž vyslechnut k některým písemným důkazům. Opětovně byl vyslechnut svědek Mgr. Oldřich Hanuš, který v inkriminované době pracoval v DPP stejně jako svědek Ing. Petr Oumrt, který byl také znovu vyslechnut. Mimo jiné byl vyslechnut i k předloženým listinným důkazům týkajících se dodávky jízdních dokladů do spol. DPP. Znovu byli vyslechnuti obžalovaní Ing. Martin Dvořák a Ing. Ivo Štika, rovněž byl znovu vyslechnut i obžalovaný Jan Janků, přičemž na vlastní žádost byl vyslechnut i obžalovaný JUDr. Petr Kmet', který v původním hlavním líčení nevypovídal. Nalézací soud provedl opakovaný výslech svědka Ing. Richarda Bulíčka, tehdejšího ředitele STC. Rovněž byl vyslechnut svědek JUDr. Drahomír Šachta, který v rozhodné době působil v AK Šachta & Partners. Tato advokátní kancelář poskytovala právní služby DPP. Nalézací soud dále doplnil dokazování, tak jak požadoval soud odvolací znaleckým posudkem znaleckého ústavu Equita Consulting s.r.o., znalecký ústav č. R14264/20 včetně výslechu zpracovatelky tohoto znaleckého posudku v rámci hlavního líčení. Rovněž provedl nalézací soud vzhledem k aktuálním rozhodnutím Nejvyššího soudu ČR, která řešila použitelnost odposlechů, pořízených v jiné trestní věci a která byla NS vynesena po zrušujícím usnesení odvolacího soudu, pořízené záznamy - odposlechy z povoleného sledování osob a věcí dle § 158d odst. 1, 2, 3 tr. řádu v jiné trestní věci. Pokud jde o další důkazní situaci, pod body 193-198 se vypořádal nalézací soud s navrženými důkazy ze strany státního zástupce, kdy podrobně uvedl, proč k těmto návrhům již nevyhověl. Pod body 199-330 pak nalézací soud

podrobně hodnotil provedené důkazy, kdy na základě tohoto hodnocení důkazů dospěl k závěru, že i v rámci opakovaného dokazování v opakovaném hlavním líčení nebylo zjištěno, že by obžalovaný Ing. Martin Dvořák sjednal za pomoci obžalovaného Ing. Ivo Štíky při zadání zakázky na dodávku jízdnic dokladů spol. Neograph a. s. výhodnější podmínky na úkor jiných dodavatelů, kdy samotná obžaloba navíc žádné jiné dodavatele, k jejichž úkoru mělo dojít nekonkretizuje. Rovněž bylo provedeným dokazováním vyloučeno, že by shora uvedení obžalování při zadání zakázky na dodávku jízdnic dokladů spol. Neograph a. s. sjednali výhodnější podmínky na úkor STC. Nemohlo tak dojít k naplnění skutkové podstaty trestného činu dle § 256 odst. 1 tr. zákoníku. Rovněž nebyl naplněn další znak tohoto trestného činu a to jest způsobená škoda, kdy naopak doplněním dokazování byl vznik škody zcela vyloučen. Rovněž nalézací soud dospěl k závěru, že smlouva mezi DPP a spol. Neograph a. s. nebyla uzavřena v rozporu se zákonem č. 137/2006 Sb., přičemž sjednanou cenu za dodávku jízdnic dokladů nelze hodnotit jako cenu předraženou, kdy tak DPP nebyl poškozen. Nebyly tak prokázány základní znaky skutkových podstat trestných činů naznačených v původním zrušujícím rozhodnutí odvolacího soudu ve smyslu § 257, § 220 či § 221 tr. zákoníku. Na základě doplněného dokazování tak nalézací soud, pokud jde o obžalované Ing. Martina Dvořáka a Ing. Ivo Štíky, dospěl k závěru, že z jejich strany nedošlo k protiprávnímu jednání uvedeného v obžalobě pod bodem I/2. V souvislosti s tímto jednáním dospěl nalézací soud k závěru, že byť se skutek popsáný a vymezený obžalobou pod bodem I/2 částečně stal, tedy že došlo k zadání veřejné zakázky na dodávku jízdnic dokladů a souvisejících výrobků za užití tzv. negativní výjimky dle § 18 odst. 1 písm. a) zákona o veřejných zakázkách, neboť jízdnic doklady lze považovat za ceninu, kdy zabezpečovací prvky v nich podléhají režimu zákona o utajovaných informacích, přičemž na tomto pokladu došlo k uzavření rámcové smlouvy o dílo na dodávku jízdnic dokladů a souvisejících výrobků mezi DPP a spol. Neograph a. s., s níž bylo následně také plněno, avšak takového jednání není trestným činem. Z tohoto důvodu obžalované Ing. Martina Dvořáka a Ing. Ivo Štíky zprostil obžaloby. V další části odůvodnění svého rozsudku se zabývá otázkou, zda svým jednáním nenaplnili zdrojovou trestnou činnost obžalování Ing. Jan Janků a JUDr. Peter Kmet', kdy se jejich jednáním zabývá zejména pod body 335-338 svého odůvodnění, kdy uzavírá nalézací soud, že obžalovaný Ing. Jan Janků se nedopustil trestného činu porušování povinnosti při správě cizího majetku dle § 220 tr. zákoníku, neboť z nového znaleckého posudku je zřejmé, že úhrada provize spol. Cokeville Assets Inc. byla oprávněná a to ve výši, kterou nelze prokázat jako nepřiměřeně vysokou. Při sjednání této provize dle nalézacího soudu neporušil obžalovaný Ing. Jan Janků žádnou povinnost, která pro něho vyplývala z pozice předsedy představenstva spol. Neograph a. s. a obžalovaný JUDr. Peter Kmet' se tím nemohl dopustit účastenství ve formě pomoci či návodu dle § 24 odst. 1 písm. b) nebo c) tr. zákoníku trestného činu porušování povinnosti při správě cizího majetku dle § 220 tr. zákoníku, neboť k uzavření a zprostředkování předmětného obchodního vztahu došlo za součinnosti obžalovaného JUDr. Petera Kmetě jako zprostředkovatele a současná úhrada provize spol. Cokeville Assets Inc. byla oprávněná a ve výši, kterou nelze považovat za nepřiměřeně vysokou. Na základě těchto skutečností proto dospěl nalézací soud i ve vztahu k obžalovaným Ing. Janu Janků a JUDr. Petera Kmetě ke zprošťujícímu výroku. Pokud jde o zprošťující výrok pod bodem II/2 obžaloby, týkající se legalizace výnosů z trestné činnosti, uvádí nalézací soud pod bodem 341 odůvodnění svého rozsudku, že trestný čin uvedený v bodě I/2 obžaloby byl považován obžalobou ve vztahu k trestnému činu legalizace výnosů z trestné činnosti popsáném v bodem II/2 obžaloby za čin zdrojový, neboli predikativní, bez jehož existence se nelze dopustit praní špinavých peněz. Vzhledem k tomu, že nalézací soud dospěl i v opakovaném hlavním líčení k závěru, že skutek vymezený v bodě I/2 obžaloby není trestným činem a současně že zdrojovým trestným činem není ani jednání obžalovaných Ing. Jana Janů a JUDr. Petera Kmetě popsáné v úvodu skutku II/2, nemohlo tak jednání obžalovaných uvedených v bodě II/2. obžaloby naplnit skutkovou podstatu trestného činu legalizace výnosů z trestné činnosti. V části 342-377 se zabýval nalézací soud provedenými důkazy a jejich hodnocením, kdy nalézací soud hodnotí

výpověď obžalovaného Ing. Jaroslava Kubisky, který pracoval ve spol. Peskim, s. r. o. po dobu 14 měsíců. Dále nalézací soud hodnotí výpověď svědka Ing. Ondřeje Beneše, který v roce 2008 působil na pozici finančního analytika ve spol. Peskim, s. r. o., ve které rovněž v roce 2010 působil i slyšený svědek Martin Fišer. Dále jako svědci byli slyšeni další tehdejší zaměstnanci spol. Peskim, s. r. o. a to svědkové Ing. Petr Eliáš, Daniel Konrád, Magdaléna Mičková a Lenka Nováková. Byli vyslechnuti i svědci působící v AK Šachta & Partners Mgr. Alžběta Schirlová, Mgr. Milan Kučera a Mgr. Jakub Mečl, jakož i další svědci působící v této advokátní kanceláři, kdy jde o svědky Mgr. Vladimíru Gajdarusovou, JUDr. Olgu Fojtíkovou a Mgr. Víta Plichtu, kdy v části 355-356 se nalézací soud zabývá některými tvrzeními obžaloby, kdy posléze v části 357-366 se zabýval výpověďmi jednotlivých obžalovaných, týkající se žalovaného jednání pod bodem II/2, kdy jde jednak o obžalované Ing. Jana Janků, obž. Petra Michala, Mgr. Marka Stubleye, Jana Valtra, JUDr. Petera Kmetě, Ing. Jaroslava Kubisku, Mgr. Davida Michala, Mgr. Karolínu Babákovou, Ivo Rittiga a Janu Šádkovou. Z výpovědí obžalovaných u nalézacího soudu je zřejmé, že všichni uvedení obžalovaní až na obžalovaného Ing. Kubisku popřeli, že by zastírali původ věci, která by byla získána trestným činem spáchaným na území České republiky, že by působili jako členové organizované skupiny či ve spojení s organizovanou skupinou působící ve více státech, kdy svědci slyšení před soudem u hlavního líčení at' již šlo o zaměstnance spol. Peskim, s. r. o. i advokátů spolupracujících s AK Šachta & Partners neuvedli ve vztahu ke skutku uvedenému v bodě II/2 podstatné konkrétní skutečnosti. Tvrzení uváděné svědkem Kučerou byla hodnocena nalézacím soudem jako nevěrohodná, kdy shodně jako nevěrohodná byla zhodnocena tvrzení svědků Ing. Vladimíra Sitty a JUDr. Vladimíra Sitty. K výpovědi obžalovaného Ing. Jana Janků rovněž nalézací soud konstatuje, že jeho výpověď odstupem času zcela potvrdila jednak samotný výpočet nalézacího soudu ohledně úhrnu plateb poukázaných spol. Neograph a. s., spol. Cokeville Assets Inc., a jednak nový znalecký posudek potvrdil procentní výši vyplácené provize a její průměrnost a obvyklost, kdy nalézací soud dospěl k závěru, že stran shora zmíněných obžalovaných nemohlo dojít k naplnění žalovaného trestného činu. Zcela závěrem pak nalézací soud konstatuje, že základním zákonným východiskem, kterým koneckonců obžaloba sama odůvodňovala závěr o spáchaném trestném činu ve smyslu legalizace výnosů z trestné činnosti a které bylo v rámci dokazování vyvráceno, je skutečnost, že samotné uzavřené obchodního vztahu mezi DPP a spol. Neograph a. s. nebylo trestným činem a současně nebyl DPP následnými platbami z těchto obchodních vztahů majetkově poškozen, kdy obžaloba tvrdila, že úhrady, které DPP poskytl spol. Neograph a. s. byly důsledkem nehospodárného nakládání s majetkem DPP, resp. jeho zástupců, neboť jednotlivá plnění ze strany spol. Neograph a. s. měla být předražená, což však prokázáno nebylo. Vzhledem k argumentaci nalézacího soudu je však zřejmé, že skutek popsáný a vymezený v části I./2 není trestným činem a na podkladě tohoto vztahu nelze hovořit na straně spol. Neograph a. s. o výnosech z trestné činnosti, neboť tak chybí zdrojová trestná činnost. Nalézací soud poukazuje zejména na závěry nového znaleckého posudku, kdy nalézací soud dospěl i na základě závěru tohoto znaleckého posudku k závěru, že ani jednání obžalovaných Ing. Jana Janků a JUDr. Petera Kmetě popsané pod bodem II/2 není trestným činem, nelze hovořit o výnosech z trestné činnosti, přičemž další nakládání s takto získanými finančními prostředky nemůže být považováno za jednání ve snaze zastírat původ těchto finančních prostředků a tedy jejich legalizaci. Finanční prostředky byly evidovány v účetnictví obou společností a byly řádně zdaněny. Nalézací soud tak uzavírá, že nebylo prokázáno, že by převáděné finanční prostředky jak z DPP do spol. Neograph a. s., tak ze spol. Neograph a. s. do Cokeville Assets Inc., organizační složky byly získány trestným činem spáchaným na území České republiky. Z tohoto důvodu ve smyslu § 226 písm. b) tr. řádu nalézací soud zprostil obžalované Ing. Jana Janků, JUDr. Petera Kmetě, Jana Valtra, Mgr. Marka Stubleye, Ing. Jaroslava Kubisku, Janu Šádkovou, Mgr. Davida Michala, Mgr. Karolínu Babákovou, Petra Michala a Ivo Rittiga ze spáchání tohoto skutku.

Pokud jde o výrok o náhradě škody, učinil ve vztahu k oběma poškozeným nalézací soud obligatorní výrok ve smyslu § 229 odst. 3 tr. ř.. Ve zbytku odkazuje odvolací soud na rozsáhlé odůvodnění napadeného rozsudku.

Podstatný obsah podaných odvolání.

5. Proti tomuto rozsudku přímo do protokolu podal odvolání státní zástupce, které bylo následně řádně odůvodněno podáním ze dne 5. 5. 2021. Rovněž podali odvolání poškození DPP a JUDr. Vladimír Sitta, MBA. Pokud jde o odvolání státního zástupce, směřuje do všech zprošťujících výroků a je podáno v neprospěch všech obžalovaných. V části I. odůvodnění odvolání se vyjadřuje k hodnocení důkazů nalézacím soudem, kdy cituje části výpovědí slyšených osob a to jak obžalovaných tak i svědků, přičemž nesouhlasí s hodnocením těchto výpovědí některých svědků, pokud jde o jejich věrohodnost a stejně tak nesouhlasí s hodnocením výpovědí obžalovaných. Konkrétně vytýká nalézacímu soudu, že posoudil za věrohodné výpovědi obžalovaných Ing. Martina Dvořáka, Ing. Ivo Štíky, Ing. Jana Janků. Dle přesvědčení státního zástupce při hodnocení výpovědí nepostupoval v souladu s § 2 odst. 6 tr. ř. Naopak státní zástupce považuje jejich výpovědi za nevěrohodné, obdobná situace je i pokud jde o obžalovaného JUDr. Petera Kmetě, kdy poukazuje mimo jiné na rozpory ve výpovědích obžalovaných Ing. Štíky a JUDr. Kmetě, pokud jde o počet jejich setkání, jejichž předmětem mělo být jednání o dodávce nových jízdních dokladů, kdy obžalovaný Ing. Štika hovoří o jednom setkání s obžalovaným JUDr. Kmetěm zatímco obžalovaný JUDr. Kmetě hovoří o třech schůzkách. Poukazuje i na další rozpor, kdy obžalovaný Ing. Štika uvádí, že odpovědnost za proces výběru dodavatele jízdenek měla jednotka zásobování, která mu nepodléhala, což potvrdil i obžalovaný Ing. Dvořák. Tato tvrzení obžalovaných však popírají, že by za dané situace měli vliv na náklady DPP, kdy cituje části výpovědí obžalovaného Ing. Štíky. Dále se podrobně vyjadřuje a nesouhlasí se způsobem hodnocení svědeckých výpovědí Ing. Sitty, tak jak ji učinil nalézací soud v bodech 202-210 svého odůvodnění. Státní zástupce tak vytýká, že se nalézací soud nevypořádal s provedenými důkazy v souladu s § 2 odst. 6 tr. ř., nezhodnotil časově paralelně běžící skutkové okolnosti, uzavírání smluvních vztahů. Poukázal, že podstata služeb dodávaných a sjednaných byla nesmyslná, neboť měla spočívat ve výměně vztahu subdodavatelem za vztah dodavatelem. Je přesvědčen, že je zde patrná dohoda jednajících obžalovaných Ing. Janků, JUDr. Kmetě, Ing. Dvořáka a Ing. Štíky. Dále se vyjadřuje k odůvodnění napadeného rozsudku pod body 220-233, kdy vzhledem k předchozímu právnímu názoru odvolacího soudu, že jízdenka je cenina poukazuje na skutečnost, že ze strany obžalovaného Ing. Dvořáka byl zjišťován pouze jeden předpoklad pro postup dle § 18 odst. 1 písm. a) ZVZ, tedy zda jízdenka pro DPP je cenina. Nikterak však již následně neosvědčil, že jízdenky je ceninou v působnosti Ministerstva financí ČR. Rovněž nesouhlasí s výkladem nalézacího soudu, pokud jde o nařízení vlády č. 522/2005 Sb., kterým se stanoví seznam utajovaných informací. Státní zástupce nesouhlasí s hodnocením listinných důkazů stran nalézacího soudu, což se týká přípisu JUDr. Zachariáše, CSc. kdy se sám od autorství tohoto dokumentu distancoval. Nesouhlasí s přístupem nalézacího soudu k nařízení vlády č. 522/2005 Sb., kdy nalézací soud učinil pouze výklad gramatický, avšak nepřistoupil k výkladu systematickému či teleologickému. Poukazuje na chybný přístup nalézacího soudu, pokud jde o zprávu NBÚ ze dne 27. 3. 2018, kdy se tak vyjadřuje k hodnocení důkazů pod body 237-244 odůvodnění rozsudku, kdy stejně tak nesouhlasí s přístupem nalézacího soudu k hodnocení stanoviska ÚOHS ze dne 15. 4. 2010. Pokud jde o bod 242 týkající se právního auditu zpracovaného zástupci AK Šachta & Partners, zopakoval podstatné části svého odůvodnění odvolání proti prvnímu rozsudku nalézacího soudu, kdy rekapituluje činnost některých zaměstnanců AK Šachta & Partners. Vyjadřuje se i k hodnocení důkazů v části 246-247 rozsudku týkající se doc. JUDr. Ing. Jurčíka. Vytýká nalézacímu soudu, že si nevyřešil předběžnou otázku, zda z důvodu neurčitosti předmětu plnění není smlouva neplatná. V další části se vyjadřuje k hodnocení důkazů nalézacím soudem pod body 253-257 odůvodnění rozsudku, kdy považuje

závěry nalézacího soudu za vnitřně rozporné a především rozporné se samotnou zákonnou úpravou výjimky dle § 18 odst. 1 písm. a) ZVZ. Poukazuje na účelovost a zneužití režimu utajované informace pro určitý ochranný prvek. Pokud jde o hodnocení zprávy NBÚ, jakož i zprávy ÚOHS, vytýká nalézacímu soudu, že postupoval při aplikaci práva izolovaně toliko ve smyslu gramatického výkladu. Opakoval svůj předchozí názor, kdy obžaloba má stále za to, že označení cenina byla v této souvislosti použita účelově a nebyla postačující podmínkou pro aplikace výjimky dle ZVZ. Dále se vyjadřuje k otázce výběru spol. Neograph a. s. jako dodavatele jízdních dokladů, konkrétně 261-266 odůvodnění rozsudku, zejména k postavení obžalovaného Ing. Jana Janků, který nebyl držitelem příslušného oprávnění pro přístup k utajovaným informacím, tedy zda byly splněny veškeré podmínky stanovené DPP ve vztahu k Neographu a.s. Ohledně bodů 267-272 odůvodnění rozsudku státní zástupce dospěl k závěru, že názor nalézacího soudu, že předmětný proces vyhotovení výzvy k podání nabídky proběhl ve spolupráci příslušných odborných útvarů DPP a AK Šachta & Partners shledává neodůvodněným a nepřezkoumatelným. Dále se vyjadřuje k bodům 273-281 odůvodnění rozsudku, kdy nalézací soud řádně nezohlednil, že to byl obžalovaný Ing. Dvořák, kdo zrušil připravovanou veřejnou zakázku na dodávku jízdních dokladů, kdy státní zástupce stále zaujímá stanovisko, že podmínky pro výjimku ze ZVZ nesplňoval ve hmotě probarvený ceninový papír ani jiný ochranný prvek papíru, nýbrž až v tisku ve formě utajované informace, kterou z důvodu identifikace svých produktů dává do svých výrobků STC zcela běžně. Dále se státní zástupce vyjadřuje k hodnocení znaleckých posudků, jak je učinil nalézací soud, konkrétně v bodech 208-295. Jedná se o znalecké posudky Ing. Juráně, znaleckého ústavu Equita Consulting s.r.o. z roku 2014 a dále znalce Malovíka. Nesouhlasí ani s hodnocením znaleckého posudku ústavu Equita Consulting s.r.o. v bodech 294-295 odůvodnění rozsudku. Rovněž nesouhlasí, jakým způsobem se nalézací soud vypořádal s právním názorem odvolacího soudu v bodech 300-307, kdy odkazuje i na judikaturu Nejvyššího soudu ČR a Ústavního soudu. Vyjadřuje se i k hodnocení nalézacího soudu v odst. 320 napadeného rozsudku, týkající se peněžních toků u spol. Cokeville Assets Inc., kdy vytýká nalézacímu soudu způsob hodnocení důkazního prostředku záznamu ze sledování v hotelu Ventana Prague z března 2012, zde rekapituluje obsahovou linii těchto odposlechů. Následně konstatuje, že obžaloba nadále setrvává na svém právním názoru, že obžalovaný Ing. Dvořák a spol. se dopustili zločinu zpronevěry dle § 206 tr. zákoníku a odkazuje přitom na judikaturu citovanou již v obžalobě. Nesouhlasí tak se závěry nalézacího soudu, pokud jde o konstatování týkající se neprokázání zdrojové trestné činnosti. V další části svého odvolání se vyjadřuje ke skutku týkající se legalizace výnosů z trestné činnosti, konkrétně k bodům 340-374 odůvodnění rozsudku. Rovněž vytýká nalézacímu soudu, že nezhodnotil některé provedené důkazy, které pak výslovně uvádí, kdy sice je nalézací soud provedl, ale žádným způsobem v rámci odůvodnění nezhodnotil. Po doplněném dokazování pak konstatuje, že nalézací soud tak řádně nevyhodnotil všechny opatřené důkazy, zejména ohledně výběru spol. Neograph a. s. jako dodavatele jízdenek pro DPP. Nevyhodnotil řádně zprávy NBÚ zejména skutečnost, že spol. Neograph a. s. ani při uzavírání smlouvy s STC ke dni 7. 2. 2008 nebyla držitelem osvědčení podnikatele a podpisem smlouvy potvrdila nepravdivé údaje. Vytýká nalézacímu soudu, že se řádně nevypořádal, jakým způsobem měla spol. Neograph a. s. předjednané závazné podmínky o plnění ze strany STC zejména za situace, kdy k uzavření rámcové smlouvy mezi spol. Neograph a. s. a STC došlo až dne 7. 2. 2008. Rovněž se nalézací soud řádně nevypořádal s rozdílem mezi ochrannými prvky, které měly obsahovat jízdanky dodávané DPP spol. Neograph a. s. a utajovanou informací, jak vyplývá z citované zprávy NBÚ, přičemž jde o odlišné termíny. Rovněž vytýká nalézacímu soudu, že se řádně nezabýval otázkou, jaké informace ohledně cen dodávek od spol. Schwarz Druck obžalovaný Jan Valtr získal a proč a z jakého důvodu je poskytl obžalovanému Ing. Janu Janků. Rozebírá rovněž, že se nalézací soud řádně nevypořádal se smlouvou o poskytování poradenských a zprostředkovatelských služeb mezi spol. Cokeville Assets Inc. a spol. Neograph a. s., že již byla uzavřena dne 10. 8. 2007. Namítá, že nalézací soud se rovněž nevypořádal s okolností, kdy došlo k dohodě podmínek k provádění tisku jízdních

dokladů mezi STS a spol. Neograph a. s. Konstatuje předchozí požadavky odvolacího soudu, nesouhlasí rovněž s argumentací nalézacího soudu, pokud jde o zamítnutí návrhu státního zástupce na další doplnění dokazování a to v bodech 199 a násl., odůvodnění rozsudku, kdy konstatuje, jaké důkazy byly zamítnuty a v části II. se domáhá doplnění důkazní situace jednak o výsledcích dalších osob působících ve spol. Peskim, s. r. o. řízené obžalovanými v době realizace mandátů společností. Dále se domáhá výsledků svědkyně Jany Lütken, požaduje realizovat právní pomoc na Britské panenské ostrovy s cílem ověření existence osoby Mária Gold. Závěrem se tak domáhá zrušení napadeného rozsudku a vrácení věci soudu I. stupně k novému rozhodnutí. Státní zástupce v době když již byla věc předložena odvolacímu soudu k projednání odvolání doplnil své odvolání podáním ze dne 19. 7. 2021, kdy v rámci tohoto podání předložil odvolacímu soudu „revizní znalecký posudek“ č. 1244/2021 vypracovaný znaleckou kanceláří TPA Valuation & Advisory s.r.o. dne 28. 6. 2021 s návrhem na provedení tohoto znaleckého posudku v rámci odvolacího řízení.

6. Proti tomuto rozsudku rovněž podali odvolání poškozený DPP a poškozený JUDr. Vladimír Sitta, MBA. Pokud jde o odvolání DPP, kdy v části I. konstatuje procesní rekapitulaci, v bodě II. uvádí důvody pro přípustnost podání odvolání poškozeným i v případě zprošťujícího výroku, kdy je přesvědčen, že ústavně právně komfortní výklad oprávnění k podání odvolání poškozeným musí nutně zahrnovat odvolání pro případ obou variant výroku, tedy jak proti výroku odsuzujícímu, tak výroku zprošťujícímu. Dále namítá v bodě III. vady rozsudku, kdy se podrobně vyjadřuje ke vztahu a podílu jednotlivých obžalovaných na žalovaném jednání. Jde tak v odvolání poškozeného obsahově o skutečnosti týkající se viny obžalovaných. Poškozený DPP se domáhá proto zrušení napadeného rozsudku a vrácení soudu I. stupně k novému projednání.
7. Pokud jde o odvolání poškozeného JUDr. Vladimíra Sitty, MBA, konstatuje, že se řádně připojil s nárokem na náhradu škody již dne 20. 3. 2014. V další části svého odvolání konstatuje úpravu tr. ř., konkrétně § 43 odst. 1, kdy svůj nárok na náhradu škody poškozený vyčíslil na základě znaleckého posudku ocenění nemovitostí a dalších věcných hodnot ze dne 15. 12. 2002 jakož i znaleckého posudku o ceně strojně-technického zařízení ze dne 7. 11. 1996, kdy vzhledem k závěrům znaleckého posudku jakož i k ostatním skutečnostem ohodnotil poškozený svůj majetkový podíl v uvedené společnosti částkou 200 mil. Kč, se kterou se připojil k trestnímu řízení s nárokem na náhradu škody. Vytýká nalézacímu soudu, že se neřídil předchozími závěry Vrchního soudu v Praze vyjádřenými v jeho rozhodnutí sp. zn. 4 To 12/2020 ze dne 30. 6. 2020, proto se domáhá zrušení napadeného rozsudku a vrácení věci soudu I. stupně k novému projednání a rozhodnutí.

Argumentace odvolacího soudu z usnesení sp. zn. 4 To 12/2020 ze dne 30. 6. 2020.

8. Odvolací soud se touto trestní věcí zabývá již podruhé, když poprvé rozhodoval svým usnesením sp. zn. 4 To 12/2020 ze dne 30. 6. 2020 a to na podkladě veřejného zasedání konaného ve dnech 29.- 30. 6. 2020, kdy z podnětu jednak odvolání státního zástupce a rovněž i poškozeného JUDr. Vladimíra Sitty o jehož nároku v původním rozsudku nalézací soud vůbec nerozhodl, mimo jiné zrušil toliko zprošťující výrok pod body I/2 a II/2 a to ohledně všech shora uvedených obžalovaných, přičemž zároveň rozhodl ve smyslu § 259 odst. 1 tr. řádu, že se věc vrací v rozsahu zrušení soudu I. stupně, neboť je nutno učinit ve věci rozhodnutí nové. Odvolací soud v rámci odůvodnění svého usnesení jednak konstatoval, že ohledně obžalovaných Ing. Martina Dvořáka a Ing. Ivo Štiky považuje zprošťující rozsudek za předčasný, kdy je třeba doplnit dokazování a pokud jde o obžalované JUDr. Petera Kmetě a Ing. Jana Janků na základě tehdy provedených a zhodnocených důkazů nalézacím soudem, při vázanosti skutkových zjištění nalézacím soudem se odvolací soud odmítl ztotožnit se závěry nalézacího soudu, pokud jde o zproštění těchto dvou obžalovaných, kdy naopak dospěl odvolací soud k vyslovení právního názoru na základě tehdy známých důkazů, že jednání nejméně obžalovaných Ing. Jana Janků a JUDr. Petera Kmetě lze podřadit pod určitá ustanovení tr. zákoníku. Odvolací soud nyní zdůrazňuje, že tento právní názor byl vysloven na základě důkazní situace a na základě důkazů provedených a zhodnocených

Shodu s prvopisem potvrzuje Bc. Monika Konrádová Fialová

nalézacím soudem ke dni konání veřejného zasedání u odvolacího soudu, tedy ke dni 29. resp. 30. 6. 2020 před doplněním důkazní situace nalézacím soudem v opakovaném hlavním líčení. Zároveň ve svém usnesení uložil nalézacímu soudu, aby se pečlivě zabýval skutečnostmi, které dle přesvědčení odvolacího soudu nebyly dostatečně nalézacím soudem zhodnoceny. Konkrétně aby se zabýval otázkou, zda 1. výběr spol. Neograph a. s. jakožto dodavatele jízdních dokladů odpovídal zadávací dokumentaci, za 2. zda ke dni uzavření smluvního vztahu mezi spol. Neograph a. s. a DPP měla spol. Neograph a. s. s STK dojednány podmínky plnění ze strany STC, za 3. zda dodávané jízdní doklady nebyly předražené, neboť existovala možnost doplněním znaleckého posudku znaleckého ústavu Equita Consulting s.r.o. znaleckého ústavu a to vzhledem k vyjádření zpracovatelky znaleckého posudku znaleckého ústavu Equita Consulting s.r.o. v původním hlavním líčení, za 4. zda spol. Neograph a. s. nebyla jednáním některého z obžalovaných zvýhodněna získáním informací před podpisem kontraktu, za 5. aby nalézací soud si znovu zhodnotil časovou souvislosti všech kroků předcházející uzavření smluvního vztahu mezi spol. Neograph a. s. a DPP, za 6. uložil nalézacímu soudu, aby se vypořádal s obsahem e-mailové komunikace předcházející uzavření shora zmíněného smluvního vztahu, za 7. aby zhodnotil začlenění spol. Neograph a. s. mezi koncového odběratele DPP a. s. a spol. STC, která prováděla finální tisk jízdních dokladů, za 8. aby se pečlivě zabýval smluvním vztahem mezi spol. Neograph a. s. a spol. Cokeville Assets Inc., za 9. aby si vyjasnil rozpory v celkové výši peněžních prostředků, které měla získat spol. Cokeville Assets Inc. od spol. Neograph a. s., za 10. zda obžalovaný Ing. Jan Janků skutečně jednal s péčí řádného hospodáře. Mimo jiné uložil odvolací soud soudu nalézacímu doplnit dokazování jednak o dodatek znaleckého posudku k vyjasnění otázky, zda nebyly dodávány předražené jízdní doklady, dále bylo uloženo nalézacímu soudu znovu vyslechnout svědky Ing. Vladimíra Sittu a svědka JUDr. Vladimíra Sittu, dále aby nalézací soud reagoval na případně nová rozhodnutí NS ČR v případech porízených záznamů – odposlechů při sledování osob, zejména v hotelu Ventana Prague, porízené v jiné trestní věci a konečně aby nalézací soud řádně zhodnotil a vypořádal se s obsahem písemných důkazů, na které poukázal soud odvolací ve svém usnesení sp. zn. 4 To 12/2020 a zabýval se výší provize, kdy odvolací soud znovu podotýká, na základě tehdy důkazní situaci konstatoval výši provize z každé blokové jízdenky ve výši 73,91 % ze zisku spol. Neograph a. s., který byl zasílán spol. Cokeville Assets Inc. a to k období počátku plnění z uzavřené smlouvy mezi spol. Neograph a.s. a spol. Cokeville Assets Inc.

9. Teprve poté, co si nalézací soud po doplnění dokazování ujasní, zda a kým byla spáchána zdrojová trestná činnost, se bude muset nalézací soud zabývat činností i ostatních obžalovaných, u kterých došlo rovněž ke zrušení zprošťujícího výroku a to jednáním popsaným pod bodem II/2, zda z jejich strany došlo či nedošlo k naplnění skutkové podstaty zločinu legalizace výnosů z trestné činnosti dle příslušných ustanoveních § 216 tr. zákoníku, kdy mimo jiné odkázal odvolací soud, že podobnou situaci řešil i Městský soud v Praze pod sp. zn. 46 T 8/2015 a následně v rámci odvolacího řízení Vrchní soud v Praze pod sp. zn. 5 To 66/2017. Odvolací soud dále poukázal na některé skutečnosti, kterými se bude muset nalézací soud v opakovaném hlavním líčení zabývat, pokud jde o tvrzenou legalizaci výnosů z trestné činnosti, avšak toliko za předpokladu prokázání zdrojové trestné činnosti a pokud by dospěl nalézací soud, že zdrojová trestná činnost byla prokázána, vyslovil odvolací soud k jednání pod bodem II/2 pokyny směřující nalézacímu soudu k doplnění důkazní situace.

Posouzení splnění pokynů odvolacího soudu z usnesení sp. zn. 4 To 12/2020 ze dne 30. 6. 2020, posouzení odvolacích námitek dle obsahu podaných odvolání, přezkum odvolacího soudu.

10. Vrchní soud v Praze jako soud odvolací se touto trestní věcí zabývá již podruhé, kdy poprvé, jak je zmíněno pod bodem 3. tohoto odůvodnění, rozhodoval Vrchní soud v Praze jako soud odvolací svým usnesením sp. zn. 4 To 12/2020 ze dne 30. 6. 2020, přičemž v rámci tohoto svého usnesení uložil odvolací soud nalézacímu soudu doplnit dokazování a jeho výsledek zhodnotit

spolu s důkazy, se kterými dle přesvědčení odvolacího soudu se ve svém prvním rozsudku nalézací soud v potřebné míře nevypořádal. Odvolací soud nyní konstatuje, že soud nalézací a to v potřebném rozsahu v souladu s § 2 odst. 5 tr. ř. splnil pokyny soudu odvolacího ohledně doplnění důkazní situace, kdy zejména znovu vyslechl svědka Ing. Vladimíra Sittu a svědka JUDr. Vladimíra Sittu, kdy oba dva svědci byli konfrontováni s obsahem některých důležitých e-mailů, týkajících se zakázky dodávek jízdnic dokladů od spol. Neograph a.s. DPP. Rovněž nalézací soud zopakoval výsledky svědků Mgr. Oldřicha Hanuše, který v inkriminované době působil v DPP stejně jako svědek Ing. Petr Oumrt, který byl také vyslechnut. Nalézací soud zopakoval výsledky obžalovaných Ing. Martina Dvořáka, Ing. Ivo Štíky, Ing. Jana Janků, kdy na vlastní žádost v opakovaném hlavním líčení dále vypovídal obžalovaný JUDr. Peter Kmet'. Rovněž zopakoval nalézací soud výslech svědka Ing. Richarda Bulíčka, kdy tento výslech byl více zaměřen na otázku spolupráce STC se spol. Neograph a.s. ohledně dodávek jízdnic dokladů pro potřeby DPP a jak STC vnímal skutečnost, že se spol. Neograph a.s. stala finálním dodavatelem jízdnic dokladů. Rovněž opatřil nalézací soud na základě pokynu odvolacího soudu znalecký posudek znaleckého ústavu Equita Consulting s.r.o., jde o znalecký posudek č. R 14264/20, kdy nalézací soud provedl v hlavním líčení zároveň výslech zpracovatelky znaleckého posudku. Vzhledem k novým rozhodnutím Nejvyššího soudu ČR, (dále jen NS), vedeným pod sp. zn. 8 Tdo 647/2020 a sp. zn. 7 Tdo 865/2020, která byla přijata NS po zrušujícím usnesení odvolacího soudu sp. zn. 4 To 12/2020 rovněž nalézací soud provedl důkazem záznamy prostorového odposlechu jakožto výsledek ze sledování osob a věcí ve vnitřních prostorách pokoje č. 36 Ventana Hotel Prague na adrese Celetná 600/7 Praha 1 z března 2012, které bylo povoleno v jiné trestní věci a rovněž provedl důkazem záznam ze sledování advokátní kanceláře MSB Legal, v.o.s. v období od května 2015 do května 2016. tyto shora provedené důkazy pak nalézací soud řádně zhodnotil v rámci odůvodnění svého rozsudku. Nalézací soud se také a to opakovaně pokusil předvolat k hlavnímu líčení svědkyni Janu Lütken, dánskou státní příslušnici, trvale se zdržující na území Švýcarské konfederace, která se však opakovaně k hlavnímu líčení nedostavila, kdy na základě ostatních důkazů posléze upustil nalézací soud od jejího výslechu. Odvolací soud tak konstatuje, že nalézací soud splnil a to v potřebném rozsahu pokyny odvolacího soudu k doplnění důkazní situace, vypořádal se rovněž s návrhy státního zástupce na doplnění důkazní situace, tak jak je uvedeno pod body 193-197 odůvodnění napadeného rozsudku. Odvolací soud a to ve shodě se soudem nalézacím považuje, po opakovaném hlavním líčení, důkazní situaci nyní za plně dostatečnou, aby v této věci mohlo být rozhodnuto v souladu s § 2 odst. 5 tr.ř., kdy další doplnění důkazní situace je již nadbytečné.

11. Vrchní soud v Praze jako soud odvolací pak posléze v souladu s ustanovením § 254 odst. 1 tr. ř. přezkoumal napadený rozsudek z hlediska vytykánych vad, jakož i řízení, kterému předcházelo, a dospěl k závěru, že pokud jde o odvolání státního zástupce, je toto odvolání nedůvodné a pokud jde o odvolání obou poškozených, tedy DPP a poškozeného JUDr. Vladimíra Sittu, MBA, jde o odvolání, které bylo podáno osobami neoprávněnými a to vše s následujícími důvody. Odvolací soud jednak konstatuje, že nalézací soud plně respektoval práva všech obžalovaných na spravedlivý proces, rovněž tak ostatním stranám umožnil při respektování jejich práv aktivní podíl na projednání této trestní věci. Obžalovaní byli řádně zastupováni svými obhájci stejně tak poškození byli zastupováni svými zmocněnci, kdy nalézací soud při provádění důkazů postupoval v souladu s ustanovením § 2 odst. 5 tr. řádu, aby za součinnosti stran byl zjištěn skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti a to v rozsahu nezbytném pro rozhodnutí soudu, přičemž provedené důkazy byly hodnoceny v souladu s ustanovením § 2 odst. 6 tr. ř. Odvolací soud konstatuje, že **podstatným obsahem odvolání státního zástupce zejména pod bodem I. odůvodnění odvolání je nesouhlas, jakým způsobem hodnotil nalézací soud provedené důkazy,** kdy v rámci odůvodnění odvolání uvedl, že zastává odlišné hodnocení těchto důkazů, které nabízí odvolacímu soudu. Odvolací soud k tomu konstatuje, že v souladu s ustanovením § 263 odst. 7 tr. ř. je odvolací soud vázán hodnocením důkazů soudem I. stupně s výjimkou těch důkazů, které odvolací soud sám ve veřejném zasedání znovu provedl. Pokud odvolací soud dospěl k závěru, že

při hodnocení důkazů tedy postupoval nalézací soud v souladu s ustanovením § 2 odst. 6 tr. řádu, je skutkovými zjištěními posléze odvolací soud vázán. Odvolací soud neshledal v hodnocení důkazů soudem nalézacím žádnou svévoli. Odlišná situace může nastat, pokud jde o právní posouzení skutkových zjištění nalézacího soudu, kdy odvolací soud je oprávněn na základě správných skutkových zjištění nalézacího soudu dospět k odlišnému právnímu zhodnocení jinak správných skutkových zjištění nalézacího soudu. Odvolací soud toto konstatuje vzhledem k reakci obhajoby na obsah zrušujícího usnesení odvolacího soudu sp. zn. 4 To 12/2020 ze dne 30. 6. 2020. Oprávnění na odlišné právní posouzení odvolacím soudem vyplývá mimo jiné z ustanovení § 264 odst. 1 tr. ř. upravující řízení u soudu I. stupně po zrušení rozsudku, kdy soud, jemuž byla věc vrácena k novému projednání a rozhodnutí je vázán právním názorem, který vyslovil ve svém rozhodnutí odvolací soud. Proto odvolací soud odmítá námitky obhajoby, že ve svém předchozím usnesení odvolací soud sám dospěl k jiným skutkovým zjištěním, neboť první rozhodnutí odvolacího soudu je kasační povahy, odvolací soud sám v rámci výroku žádná skutková zjištění ve výroku svého zrušujícího usnesení neformuloval, pouze uložil nalézacímu soudu jednak doplnit dokazování a jednak odkázal na důkazy a jejich obsah, s nimiž se nalézací soud v původním hlavním líčení dle přesvědčení odvolacího soudu řádně nevypořádal, přičemž tato pochybení nalézací soud v opakovaném hlavním líčení po doplnění důkazní situace napravil. Pokud jde o další odvolací námitky státního zástupce, státní zástupce odkazuje na obsahy provedených znaleckých posudků, opětovně nesouhlasí se způsobem, jakým nalézací soud provedené znalecké posudky posoudil. Poukazuje na skutečnost, že nalézací soud se neřídil závazným právním názorem odvolacího soudu, kdy odkazuje i na rozhodnutí NS jakož i Ústavního soudu, kdy nerespektování právního názoru státního zástupce nalézacímu soudu vytýká. Rovněž vytýká nalézacímu soudu, že řádně nezhodnotil jako důkazní prostředek záznam ze sledování z hotelu Ventana Prague z března 2012, stejnou námitku má i pokud jde o zhodnocení záznamu ze sledování kanceláře MSB Legal v.o.s. V rámci svého odvolání setrvává na svém závěru, že jednání obžalovaných dle jeho přesvědčení vykazuje znaky zpronevěry, zejména ve vztahu k obžalovanému Ing. Dvořákovi. Vedle nesouhlasu s hodnocením důkazů nalézacím soudem poukazuje i na skutečnost, že nalézací soud nevyhověl návrhům státního zástupce na doplnění důkazní situace, kdy tak jde dle jeho přesvědčení o opomenuté důkazy a navíc konstatuje, že zároveň nalézací soud nezhodnotil jím provedené důkazy, které jsou rozvedeny na č.l. 54-62 odůvodnění jeho odvolání. Po doplnění dokazování nalézacím soudem je státní zástupce opět přesvědčen, že nalézací soud tak nevyhodnotil řádně všechny opatřené důkazy zejména ohledně výběru spol. Neograph a.s. jako dodavatele jízdenek pro DPP, zda tedy vybrání a následné pověření spol. Neograph a.s. odpovídalo zadávací dokumentace ze strany DPP, řádně se nevypořádal s otázkou, že spol. Neograph a.s. při uzavírání smlouvy s STC ke dni 7. 2. 2008 nebyla držitelem osvědčení podnikatele a podpisem smlouvy potvrdila nepravdivé údaje uvedené ve smlouvě, kdy se tak nalézací soud nevypořádal s otázkou, zda byly splněny veškeré požadavky na straně Neographu a.s. vznesené ze strany DPP. Rovněž se řádně nevypořádal nalézací soud s otázkou, zda spol. Neograph a.s. měla ke dni uzavření smlouvy s DPP zajištěnou potřebnou spolupráci ze strany STC. Nevypořádal se dále nalézací soud s rozdílem pojmu „ochranné prvky“, které měly obsahovat jízdanky dodávané DPP spol. Neograph a.s. a pojmu „utajovaná informace“, kdy jde o odlišné pojmy. Vytýká rovněž nalézacímu soudu, že se nezabýval otázkou, jak získal obžalovaný Jan Valtr a proč poskytl informace ohledně cen dodávek ohledně spol. Schwarz Druck GmbH, pokud jde o dodávku předchozích jízdnic dokladů spol. Neograph a.s. Řádně se rovněž nevypořádal s rolí Neographu a.s. mezi DPP a STC, který jízdnicí doklady vyráběl. Dále vytýká nalézacímu soudu, že řádně nezhodnotil smlouvu o poskytování poradenských a zprostředkovatelských služeb mezi spol. Cokeville Assets Inc. a spol. Neograph a.s., kdy poukazuje i na předchozí zrušující rozhodnutí odvolacího soudu. Závěrem pak učinil státní zástupce návrhy na doplnění dokazování, kdy se jednak domáhá, aby odvolací soud napadený rozsudek zrušil a to ve vztahu ke všem obžalovaným a vrátil věc soudu I. stupně k novému projednání a rozhodnutí.

12. Odvolací soud konstatuje, že se všemi podstatnými skutečnostmi, které jsou předmětem námitek státního zástupce, se nalézací soud v odůvodnění svého rozsudku řádně vypořádal. Předně k námitce státního zástupce, že postrádá v odůvodnění rozsudku hodnocení a to všech provedených a předložených důkazů k tomuto odvolací soud uvádí následující. Podle § 125 odst. 1 tr. ř. má rozsudek obsahovat odůvodnění, v němž soud *stručně* vyloží, které skutečnosti vzal za prokázané a o které důkazy svá skutková zjištění opřel a jakými úvahami se řídil při hodnocení provedených důkazů, zejména pokud si vzájemně odporují. Ze znění ustanovení § 125 odst. 1 tr. řádu se zřejmé, že není nutné, aby nalézací soud v rámci svého odůvodnění konstatoval veškeré provedené důkazy za situace, pokud nemají vliv na skutková zjištění. Podstatné je aby v rámci odůvodnění svého rozsudku uvedl nalézací soud ty důkazy, z kterých vychází při zjištění skutkového děje, které mají význam a jsou rozhodující pro správné zhodnocení skutkové i právní. Navíc pokud součástí obžaloby v této trestní věci byl jednak zdrojový trestný čin a jednak legalizace výnosu z trestné činnosti, která měla na zdrojovou trestnou činnost navazovat, pak pokud nebyla po provedených důkazech prokázána zdrojová trestná činnost, nepřichází tak v úvahu legalizace výnosů z takovéto neprokázané zdrojové trestné činnosti, pak je již nadbytečné provádět a hodnotit další důkazy, které se vztahují pouze k údajné legalizaci výnosů z trestné činnosti. Odvolací soud konstatuje, že jen samotné odůvodnění napadeného rozsudku má rozsah 221 stran, kdy nalézací soud dostatečně vyjádřil, z kterých důkazů vycházel, co bylo v rámci dokazování prokázáno a co naopak prokázáno nebylo. Odvolací soud nehledal u nalézacího soudu, že by opominul podstatné důkazy, které by byly schopny změnit skutkové závěry nalézacího soudu. Požadavek státního zástupce na další doplnění odůvodnění je tak dle názoru odvolacího soudu nadbytečný. Odvolací soud se rovněž neztotožnil s námitkou státního zástupce ve smyslu opomenutých důkazů. V této trestní věci obžaloba a to i po podání obžaloby v průběhu řízení před nalézacím soudem předložila soudu enormní množství listin označené za podstatné důkazy, které však, jak se přesvědčil i soud odvolací, z velké části nepřispěly k zjištění skutkového stavu věci. Odvolací soud tak konstatuje, že stěžejními důkazy jsou důkazy, které mají buď potvrdit či vyvrátit tvrzení obžaloby, že při sjednání smluvního vztahu mezi DPP na straně jedné a spol. Neograph a.s. na straně druhé došlo k protiprávnímu jednání. Pokud ano, pod jaké příslušné ustanovení trestního zákoníku by šlo takovéto jednání podřadit, popř. zda došlo k protiprávnímu jednání až následně na základě uzavřeného smluvního vztahu mezi spol. Neograph a.s. a Cokeville Assets Inc., opět zda toto protiprávní jednání lze podřadit pod příslušné ustanovení trestního zákoníku, přičemž nalézací soud k těmto shora zmíněným skutečnostem provedl všechny nezbytné důkazy. Od toho se dále odvíjí posouzení žalovaného jednání ohledně dalších obžalovaných ve smyslu, zda byla spáchána legalizace výnosů z trestné činnosti a pokud ano kterými obžalovanými. Nalézací soud po řádném doplnění dokazování, které se koneckonců muselo odrazit, i ve změně právního názoru odvolacího soudu, dospěl k závěru, že takovéto protiprávní jednání při uzavírání obchodního vztahu mezi spol. Neograph a.s. a DPP prokázáno nebylo a stejně tak nebylo prokázáno protiprávní jednání mezi spol. Cokeville Assets Inc. a spol. Neograph a.s. ve smyslu vyplácené provize. Nalézací soud provedené důkazy pak v potřebném rozsahu hodnotil ve svém odůvodnění rozsudku, konkrétně pod body 199-379. Dostatečným způsobem vyjádřil, ze kterých důkazů vycházel, kterým svědeckým výpovědím uvěřil a kterým nikoli, zhodnotil v souladu s ustanovením § 2 odst. 6 tr. řádu výpovědi obžalovaných a řádně zhodnotil obsahy znaleckých posudků, kdy uvedl, ze kterých vychází a ze kterých nikoli a důvody, které jej k tomu vedou, zhodnotil v potřebné míře i písemné důkazy a to zejména ty, které svým obsahem jsou významné pro zjištění skutkového děje. Odvolací soud opět konstatuje, že při hodnocení těchto důkazů neshledal odvolací soud projev svévole ze strany nalézacího soudu při hodnocení provedených a potřebných důkazů. V souladu s rozsudkem Velkého senátu Evropského soudu pro lidská práva č. 30544/96 ze dne 21. 1. 1999 ve věci García Ruiz proti Španělsku, kdy tento rozsudek Velkého senátu Evropského soudu pro lidská práva byl aprobován judikaturou NS ČR a ústavního soudu ČR, konkrétně rozhodnutím NS ČR sp. zn. 5 Tdo 86/2002 a usnesením Ústavního soudu ČR sp. zn. II. ÚS 2947/08, kdy tak

může odvolací soud odkázat na odůvodnění rozsudku soudu nalézacího, se kterým se po doplnění dokazování ztotožnil. Odvolací soud dále konstatuje, že v rámci odůvodnění svého rozsudku se v míře potřebné vypořádal nalézací soud s námitkami, které jsou obsaženy v odvolání státního zástupce. Pokud jde o vývoj obchodního vztahu mezi spol. DPP a Neographem a.s., samotným počátkem jednání a setkání zúčastněných osob se nalézací soud zabývá pod bodem 216 odůvodnění svého rozsudku. Ve shodě s předchozím právním názorem odvolacího soudu vyjádřeném v jeho usnesení sp. zn. 4 To 12/2020 ze dne 30. 6. 2020 nalézací soud opětovně konstatuje, že jízdenka splňuje pojem „cenina“. V tomto směru lze odkázat na zprávy MF ČR ze dne 18. 4. 2002 a z 8. 10. 2007, jakož i na stanovisko soudního znalce z oboru kriminalistika a písmoznalectví RNDr. Miloslava Musila ze dne 4. 10. 2007. Ke stejnému názoru dospěl i ÚOHS, kdy jde o výsledek šetření ze dne 15. 4. 2010. Jízdenku jako ceninu označily i Ústav státu a práva AV ČR, jakož i doc. JUDr. Kindl ze Západočeské univerzity v Plzni v jeho vyjádření ze dne 1. 10. 2007, byť se jako svědek posléze k autorství tohoto dopisu nehlásil, přičemž nalézací soud se i s tímto tvrzením svědka logicky vypořádal. Koneckonců k označení jízdenky jako ceniny se vyjádřili slyšení svědci Ing. Richard Bulíček, tehdejší ředitel STC, dále Vladimír Abrahám, Miloslav Musil, Romana Derková a Michal Hradecký. Nalézací soud tak dospěl správně k závěru, že jízdenku je možné označit za ceninu. Koneckonců tento názor nalézacího soudu je plně v souladu se závazným, dříve vysloveným právním názorem soudu odvolacího. Na uzavření tohoto obchodního vztahu mezi spol. Neograph a.s. a DPP šlo uplatnit výjimku uvedenou v § 18 odst. 1 písm. a) zákona o veřejných zakázkách (dále jen ZVZ). Ve znění tohoto zákona učiněném v rozhodné době je uvedeno, že zadavatel není povinen zadávat podle tohoto zákona veřejné zakázky, jestliže jejich předmětem jsou utajované informace nebo uveřejnění zadávacích podmínek veřejné zakázky či plnění veřejné zakázky by mohlo ohrozit ochranu utajovaných informací. Státní zástupce vytýká nalézacímu soudu, že se řádně nevypořádal s pojmem utajovaný prvek a utajená informace. Nalézací soud v odůvodnění svého rozsudku (body 224-233) se však s touto skutečností řádně zabýval. Nalézací soud poukázal na skutečnost, že definici pojmu „utajovaná informace“ obsahuje ustanovení § 2 písm. a) zákona o utajovaných informacích č. 412/2005 Sb., ve znění účinném v rozhodné době, které za utajovanou informaci označuje informaci v jakékoli podobě zaznamenanou na jakémkoli nosiči označenou v souladu se zákonem o utajovaných informacích, jejichž vyžádání nebo zneužití může způsobit újmu zájmu České republiky nebo může být pro tento zájem nevýhodné, a která je uvedena v seznamu utajovaných informací (§ 139 zákona o utajovaných informacích). Tento seznam utajovaných informací vydává svým nařízením vláda ČR. K nařízení je přiřazeno celkem 18 příloh týkajících se seznamu utajovaných informací v oblasti působnosti jednotlivých ministerstev a dalších institucí. Dle § 1 odst. 1 písm. c) je seznam utajovaných informací v oblasti působnosti Ministerstva financí ČR uveden v příloze č. 3 tohoto nařízení, kdy pod pořadovým číslem 14 přílohy č. 3 jsou jako utajované informace uvedeny speciální zajišťovací prvky uplatněné v technologii bankovek, dokladů a cenin se stupněm utajení Vyhrazené – Důvěrné, pod pořadovým číslem 15 citované přílohy jsou pak jako utajované informace uvedeny technické specifikace materiálů a polotovarů pro výrobu bankovek, dokladů a cenin se stupněm utajení „vyhrazené“. Nalézací soud rovněž poukázal na odpověď na žádost o stanovisko Ministerstva financí ČR ze dne 11. 9. 2009, č.j. 57/72160/2009-572 adresovanou ÚOHS. Z této zprávy je zřejmé, že povinnost vyznačení stupně utajení na dokumentu je uložena původci utajované informace dle § 21 odst. 1 zákona č. 412/2005 Sb., o ochraně utajovaných informací a to za podmínky, že naplňuje znaky § 4 tohoto zákona a je uvedena v seznamu utajovaných informací. Vzhledem k tomu, že Ministerstvo financí ČR není původcem utajované informace, nemůže tedy posoudit oprávnění utajení dle žádosti ÚOHS. Nalézací soud tak dospěl k závěru, na základě mimo jiné shora zmíněných důkazů, že DPP jízdní doklady oprávněně označil jako ceninu. Za této situace lze na základě úvah výše uvedených dospět k závěru, že zajišťovací prvky uplatněné v technologii cenin a technické aplikace materiálu a polotovarů pro výrobu cenin je možno při splnění ostatních zákonných podmínek podřadit pod příslušný pojem „utajovaná

informace“ ve smyslu shora zmíněného zákona o utajovaných informacích. S tímto právním názorem nalézacího soudu se rovněž ztotožnil soud odvolací. Námitky státního zástupce vycházejí ze zprávy Národního bezpečnostního úřadu (dále jen NBÚ) ze dne 17. 7. 2013, kdy dle sdělení NBÚ nelze za utajované informace pokládat tzv. tajné ochranné prvky, kdy je nutno odlišit dle názoru odvolacího soudu probarvený ceninový papír vyráběný spol. Neograph a.s., od dalších bezpečnostních prvků k tisku jízdních dokladů, jejichž autorem byl finální výrobce jízdních dokladů, tedy STC, které dle přesvědčení jak soudu odvolacího, tak soudu nalézacího splňují ve svém souhrnu zákonné podmínky pro možnost podřazení pojmu utajované informace spadající do působnosti MF ČR. Nalézací soud v tomto směru odkázal i na přípis děkana Fakulty právnické Západočeské univerzity v Plzni JUDr. Jaroslava Zachariáše, CSc. ze dne 23. 11. 2007, kterým odpovídá svým dopisem obžalovanému Ing. Dvořákovi na otázku, zda DPP vzhledem k předmětu plnění, jímž je mimo jiné distribuce jízdenek s ochrannými prvky mající povahu cenin, může uzavřít smlouvu sám či zda je nutné výběrové řízení dle ZVZ. JUDr. Zachariáš, CSc. provedl jednak výklad příslušných ustanovení nařízení vlády ČR č. 522/2005 Sb., vycházející z předpokladu, že jízdní doklad je skutečně ceninou, přičemž poukázal na položky č. 14 a 15 přílohy č. 3 shora zmíněného nařízení vlády, kdy je tak dovozena možnost podřazení zajišťovacích prvků v jízdních dokladech pod příslušná ustanovení uváděné normy. Pokud vedení DPP bylo opakovaně zabezpečováno, že takto při uzavření obchodního vztahu mezi DPP a Neographem a.s. může pokračovat uplatněním příslušné výjimky dle § 18 odst. 1 písm. a) ZVZ, stěžít lze akceptovat tvrzení obžaloby, že zde byl úmysl obžalovaných zneužít toto ustanovení ZVZ. Pokud státní zástupce mj. poukázal na skutečnost, že JUDr. Zachariáš, CSc. jako svědek popřel, že by on toto stanovisko shora uvedené vydal, tak jeho výpověď posoudil nalézací soud jako nepravdivou a vypořádal se s tímto pod bodem 235 odůvodnění svého rozsudku. Skutečnost, že jízdenky dodávané DPP spol. Neograph a.s. obsahovaly v tisku ochranný prvek kdy je tato skutečnost fakticky utajovanou informací a jako utajovaná informace byla koneckonců označena a evidována jak vyplývá ze zprávy STC ze dne 21. 6. 2013, č.j. STC/172/GŘ/2013, a jednak je to potvrzena i zprávou NBÚ ze dne 17. 7. 2013. Tato utajovaná informace byla evidována pod č.j. V2/2008 ze dne 23. 1. 2008 a řeší způsob zajištění jízdenky DPP v tisku. Tato utajovaná informace V2/2008 však spol. Neograph a.s. nemohla být ze strany STC poskytnuta, neboť by spol. Neograph a.s. neoprávněně prohlásila v rámci rámcové smlouvy uzavřené s STC dne 7. 2. 2008, že je držitelem platného osvědčení pro přístup k utajovaným informacím. Toto neodpovídalo realitě, a proto tato utajovaná informace nemohla být spol. Neograph a.s. ze strany STC poskytnuta, to však neznamená, že neexistovala. Samotné prokázané neoprávněné tvrzení ze strany spol. Neograph a.s., že je držitelem platného osvědčení pro přístup k utajovaným informacím, však ještě samo o sobě nenaplnuje skutkovou podstatu žádného trestného činu, který by přicházel v úvahu, navíc STC na zjištění tohoto nepravdivého tvrzení adekvátně reagovala a přístup k utajované informaci spol. Neograph a.s. odepřela. Odvolací soud dále ve svém usnesení sp. zn. 4 To 12/2020 vytykal nalézacímu soudu, že se dostatečně nevypořádal se zprávami NBÚ jednak ze dne 17. 7. 2013 a jednak ze dne 27. 3. 2018, kdy si navíc odvolací soud sám vyžádal novou zprávu NBÚ datovanou dne 8. 6. 2020 a uložil nalézacímu soudu, aby se těmito zprávami NBÚ v rámci hodnocení důkazů v potřebném rozsahu zabýval a sám si je vyhodnotil. Nalézací soud toto v potřebném rozsahu učinil a tyto důkazy zhodnotil v bodech 237-259 odůvodnění svého rozsudku, kdy jednak konstatuje, že NBÚ ve svém vyjádření ze dne 8. 6. 2020 částečně revokoval své závěry učiněné ve zprávě ze dne 17. 7. 2013. Po zhodnocení obsahu těchto zpráv dospěl nalézací soud k závěru, že pravomoc NBÚ lze vykonávat pouze na základě zákona č. 412/2005 Sb., a v jeho mezích, kdy tudíž NBÚ nemá pravomoc vyjadřovat se k porušení ZVZ, tedy, zda zákon umožňoval využít při realizaci dodávky subdodavatele, jak tomu bylo v případě Neographu a.s., jehož subdodavatelem byla STC a.s., kdy nalézací soud dospěl k závěru pro použití § 18 odst. 1 písm. a) ZVZ nebylo nezbytně nutné, aby samotný dodavatel, v tomto případě spol. Neograph a.s. byl nositelem příslušného oprávnění podle ZVZ, kdy ochrana utajované informace byla zajištěna plněním ze strany subdodavatele, který příslušným

oprávněním disponoval. Vzhledem k tomu, že i dle šetření NBÚ nebyla utajená informace poskytnuta STC jako subdodavatelem spol. Neograph a.s., která držitelem platného osvědčení pro přístup k utajovaným informacím nebyla, tudíž utajovaná informace nebyla vyzrazena neoprávněné osobě, či zneužita a Česká republika tak nebyla znevýhodněna popřípadě neutrpěla újmu na svých zájmech. Nalézací soud pak uvedl, že rozhodujícím pro něj je skutečnost, že kompetentním ústředním orgánem k posouzení, zda došlo ke správnému uplatnění výjimky dle § 18 odst. 1 písm. a) ZVZ je ÚOHS, který dle § 112 tohoto zákona vykonává dohled nad dodržováním tohoto zákona. Pro nalézací soud při jeho úvahách byl tak tak rozhodujícím závěr ÚOHS, který vyjádřil ve svém výsledku k šetření podnětu ze dne 15. 4. 2010 pod č.j. ÚOHS-P330/20096/VZ-5477/2020/540/RDe, že pro daný šetřený případ, tedy pro obchodní vztah mezi DPP a Neographem a.s. bylo možno aplikovat výjimku z působnosti zákona uvedenou v § 18 odst. 1 písm. a) ZVZ, neboť předmětem šetřené veřejné zakázky byly utajované informace. Odvolací soud tak konstatuje, že se v opakovaném hlavním líčení nalézací soud se v potřebném rozsahu vypořádal i s touto otázkou, včetně vyhodnocení shora zmíněných zpráv NBÚ, na které rovněž v rámci svého odvolání odkazoval státní zástupce. S tímto právním zhodnocením nalézacího soudu se nyní odvolací soud ztotožnil. Další otázkou, kterou musel z podnětu rozhodnutí odvolacího soudu řešit je, zda spol. Neograph a.s. na základě výzvy k podání nabídky ze dne 16. 12. 2007 ve vztahu k DPP splnila veškeré podmínky této výzvy. Nalézací soud se tímto zabývá pod body 260-271 odůvodnění svého rozsudku. Nalézací soud se nyní pečlivěji zabýval skutečností, že spol. Neograph a.s. nebyla dodavatelem, který disponoval bezpečnostním stupněm „Vyhrazené“ dle příslušného ustanovení zákona č. 412/2005 Sb. Nalézací soud má tuto podmínku za splněnou, neboť statutárním orgánem Neographu a.s. byl JUDr. Vladimír Sitta, nar. 25. 1. 1981, který byl držitelem platného oznámení o splnění podmínek pro přístup k utajované informaci stupně utajení „Vyhrazené“ a to v období od 9. 1. 2008 do 1. 4. 2012. Odvolací soud vytýkal nalézacímu soudu, že se řádně nevypořádal s otázkou, že toto oprávnění neměl obžalovaný Ing. Jan Janků, který s DPP při sjednávání tohoto obchodního vztahu jednal. Nalézací soud toto uzavírá, že spol. Neograph a.s. mohla dodat příslušné jízdní doklady obsahující utajované informace prostřednictvím svého subdodavatele STC, což potvrdil jako možné i ÚOHS, kdy nalézací soud zároveň konstatuje, že spol. Neograph a.s. neměla samotná přístup k této utajované informaci evidované STC. STC pak postupovala v souladu se zákonem, když Neographu a.s. přístup k této utajované informaci neumožnila. Nalézací soud tak rozlišuje jednání za právnickou osobu podle tehdy platného a účinného zákoníku občanského a obchodního zákoníku od jednání tzv. odpovědné osoby podle zákona č. 412/2005 Sb. a jejím jednáním ve věcech upravených zákonem o ochraně utajovaných informací a o bezpečnostní způsobilosti, kdy dle jeho přesvědčení nelze jednání za obchodní společnost zaměňovat s obchodním nebo technickým vyjednáváním nebo seznámením se s utajovanými informací podle zvláštního zákona, kdy konstatuje tehdejší právní úpravu týkající se právního jednání právnických osob. Dospívá k závěru, že obžalovaný Ing. Jan Janků dle tehdejší právní úpravy, tedy platného občanského a obchodního zákoníku byl v rozhodném období oprávněn jednat za právnickou osobu Neograph a.s. ve věci uzavření obchodního vztahu s DPP, avšak sám nemohl nakládat s utajovanými informacemi. Nalézací soud se dále zabýval otázkou, zda Neograph a.s. splnil i další podmínku a to stanovení maximální cenové nabídky v rámci kalkulace nabídkové ceny. Nalézací soud odkazuje na cenovou nabídku, která se nachází v příloze č. 2 svazku č. 2 na č.l. 223-224, kdy upřesňuje zhodnocení obsahu výzvy k podání nabídky, když uvedení celkové maximální nabídnuté ceny považuje za kalkulaci nabídkové ceny, neboť přesný vnitřní rozklad ceny je předmětem obchodního tajemství, což potvrdila v opakovaném hlavním líčení znalkyně Ing. Minsterová. K tomuto konstatuje nalézací soud i obsah e-mailové korespondence, kdy tak některá tvrzení svědka Ing. Vladimíra Sitty považuje za nepravdivá, neboť konstatuje, že svědek Ing. Vladimír Sitta již ke dni 2. 1. 2008 znal cenu papíru dodávanou pro tisk jízdních dokladů, která činila 100 Kč za 1 kg. Nalézací soud dále uzavírá, že rámcová smlouva mezi spol. Neograph a.s. a DPP byla uzavřena 11. 1. 2008. V té době Neograph a.s. již spolupracoval se spol. STC a

disponoval jejím čestným prohlášením ze dne 8. 1. 2008, že v rámci plnění této dodávky, kterým je dodávka jízdních dokladů pro DPP, bude STC spolupracovat pouze se spol. Neograph a.s. Nalézací soud pak dospěl k závěru, že nejpozději ke dni 8. 1. 2008, tedy ještě před uzavřením rámcové smlouvy dne 11. 1. 2008 byly podmínky dodávek ze strany STC v rámci obchodního vztahu mezi Neographem a.s. a DPP v potřebném rozsahu dojednány. S těmito skutečnostmi se nalézací soud vypořádal pod body 266-270 svého odůvodnění. Na pokyn odvolacího soudu se rovněž nalézací soud zabýval otázkou, zda jednáním představitelů Neographu a.s., potažmo DPP nedošlo k „vytěsnění“ STC z původního smluvního vztahu, kdy STC se podílela ještě před uzavřením rámcové smlouvy mezi Neographem a.s. a DPP na dodávce kotoučů a kuponů MHD, k čemuž byl znovu vyslechnut svědek Ing. Richard Bulíček, tehdejší ředitel STC. Z jeho výpovědi je zřejmé, že s touto novou zakázkou byla STC plně spokojena, neboť STC získala zakázku na 10 let, kdy o dodávku jízdenek pro DPP historicky STC usilovala a to ještě v době, kdy ostatní jízdní doklady dodávala spol. Schwarz Druck GmbH. Tento svědek se vyjádřil rovněž k zabezpečení jízdenky a k jejich ceně. Nalézací soud pak konstatuje, že STC se jednáním Neographu a.s. necítila poškozena, naopak STC byla spokojena, neboť se dostala, pro ně dříve k nedostupným dodávkám tisku bločkových jízdenek pro DPP, kdy tato zakázka měla pro STC a spol. Neograph a.s. referenční a reputační význam. Odvolací soud sice nezměnil svůj předchozí názor na jistou nelogičnost celého obchodního vztahu mezi Neographem a.s., tedy výrobcem ceninového papíru, který se stal koncovým dodavatelem jízdních dokladů pro DPP a STC, která v pozici subdodavatele byla ve skutečnosti konečným výrobcem jízdních dokladů pro DPP, kdy na ceninový papír, dodávaný spol. Neograph a.s. prováděla vlastní tisk jízdních dokladů. Tato určitá nelogičnost však ještě neznamená sama o sobě protiprávnost jednání ve smyslu spáchání trestného činu. Odvolací soud tak konstatuje, že se nyní nalézací soud řádně vypořádal s otázkou, zda Neograph a.s. buď sám, nebo prostřednictvím subdodavatele splnil obsah výzvy k podání nabídky na dodávku jízdních dokladů, kdy se závěry nalézacího soudu odvolací soud po doplnění důkazní situace plně ztotožnil.

13. Novým důkazem provedeným nalézacím soudem v opakovaném hlavním líčení byl pak znalecký posudek znaleckého ústavu Equita Consulting s.r.o. znaleckého ústavu, označený č. R 14264/20, kdy odvolací soud na základě předchozího vystoupení zpracovatelky znaleckého posudku tohoto ústavu v původním hlavním líčení uložil nalézacímu soudu důkazní situaci doplnit o zjištění, zda lze určit cenu obvyklou jízdních dokladů na základě nákladové metody, o které ve svém prvním výsledku před nalézacím soudem zpracovatelka znaleckého posudku hovořila. Z výsledku tohoto znaleckého posudku je zřejmé, že nákladový přístup ani jakoukoli nákladovou metodu však nelze použít pro stanovení ceny obvyklé, kdy tak pro posouzení ceny obvyklé jízdenek dodávaných spol. DPP spol. Neograph a.s. na základě rámcové smlouvy nelze využít nákladový přístup ani žádnou jinou nákladovou metodu. Pro posouzení tržní hodnoty jízdenek dodávaných spol. DPP by bylo možno nákladový přístup, tzn. nákladovou metodu použít pouze za předpokladu, že bude možné odvodit výši veškerých nákladových položek z tržních dat včetně ziskové marže. Rovněž lze tento nákladový přístup, resp. některou z nákladových metod za určitých okolností použít pro stanovení tzv. spravedlivé hodnoty, neboli „fair value“. Ze závěru znaleckého posudku však vyplývá, že v daném případě nelze posoudit přiměřenost ceny jízdenek ve vztahu k ceně obvyklé, neboť cenu obvyklou jízdenek nelze stanovit. Nelze však zároveň posoudit přiměřenost ceny jízdenek ve vztahu k tržní hodnotě, neboť cenu hodnoty jízdenek nelze stanovit s ohledem na nedostupnost nezbytných podkladů a rovněž nelze posoudit přiměřenost ceny jízdenek ve vztahu ke spravedlivé hodnotě, neboť spravedlivou hodnotu jízdenek nelze jednoznačně stanovit s ohledem na nedostupnost nezbytných dokladů. Ze znaleckého posudku zároveň vyplývá, že v porovnání s cenou předchozího dodavatele spol. Schwarz Druck nelze cenu jízdenky na základě rámcové smlouvy mezi spol. Neograph a.s. a DPP považovat za nepřiměřenou, neboť pro jednotlivou jízdu převyšovala nová jízdenka cenu jízdenky od spol. Schwarz Druck po úpravě na CÚ 2008 o 13,63% , pokud jde o časovou jízdenku, převyšovala cenu jízdenky dodávané spol. Schwarz Druck po úpravě CÚ 2008 o 0,46 % až 28,11 %, (podle

varianty s/bez hologramu), to je v průměru 14,28 %, tato navýšení vzhledem k vyššímu zajištění proti padělání nepovažuje znalecký ústav za nepřiměřené. V rámci tohoto zpracovaného znaleckého posudku, kdy byla znalkyně slyšena v opakovaném hlavním líčení, se znalecký posudek zabýval i otázkou výše provize vyplácené ze spol. Neograph a.s. spol. Cokeville Assets Inc. reprezentovanou obžalovaným JUDr. Kmetěm. K tomu je nutno uvést, že na základě důkazní situace ke dni prvního zrušujícího rozhodnutí odvolacího soudu pod sp. zn. 4 To 12/2020 ze dne 30. 6. 2020 čerpal odvolací soud při právním posouzení, zda šlo o provizi „obvyklou“ jak má na mysli ustanovení § 647 odst.1 tehdy platného obchodního zákoníku, či zda nešlo o řádnou provizi, ale pouze o krytí pojmem provize tunelování spol. Neograph a.s., z výše „provize“ vyplácené za jednu blokovou jízdenku z počátku obchodního vztahu mezi spol. Cokeville Assets Inc. a Neographem a.s., kdy dospěl k závěru, že tato provize byla ve výši 73,91 % ze zisku z každé blokové jízdenky v roce 2008. V rámci znaleckého zkoumání poté, co znaleckému ústavu byly předloženy další potřebné doklady, však vyplývá, že v případě celkové provize vyplácené spol. Neograph a.s. spol. Cokeville Assets Inc. se pohybovala okolo 20 %, konkrétně v rozmezí od 18,07 % do 20,38 %, kdy tuto provizi znalecký ústav považuje za přiměřenou. Bezpochyby posouzení skutečné výše vyplácené provize spadá do kompetence znaleckého ústavu v této věci. Tyto závěry znaleckého posudku stvrzené znalkyní u hlavního líčení pak vedly ke změně právního názoru odvolacího soudu, kdy výplata této provize dle znaleckého ústavu odpovídá obchodním zvyklostem a nejde o tunelování spol. Neograph a.s., jak byl o tom přesvědčen odvolací soud ke dni 30. 6. 2020 na základě tehdy známých důkazů, pokud jde o výši provize týkající se blokové jízdenky v roce 2008. Nalézací soud dospěl k závěru, že na základě nového znaleckého posudku a výsledku znalečů nejde o provizi nepřiměřenou, navíc u spol. Neograph a.s. zůstala zakázka i po poskytnutí provize nadále zisková ohledně dodávek jízdních dokladů pro DPP, měla pro spol. Neograph a.s. nepřímé a nefinanční přínosy, které navíc pravděpodobně v budoucnu mohly přinést zisk a to jak ve formě získání dalších zakázek, tak i účasti na výběrových řízeních při případných nadnárodních výběrových řízeních jen díky tomu, že Neograph a.s. byl dodavatelem jízdních dokladů pro DPP. Pokud na základě ostatních znaleckých posudků vzhledem ke kvalitě dodávky jízdních dokladů dospěl nalézací soud k závěru, že dodávané jízdní doklady nebyly předražené, pak se s tímto závěrem nalézacího soudu odvolací soud na základě doplnění důkazní situace musel ztotožnit. K posouzení této otázky navíc nemůže ani odvolací soud přehlédnout ve shodě se soudem nalézacím základní zásadu trestního řízení in dubio pro reo. Pokud v rámci dokazování před nalézacím soudem nebylo prokázáno, že šlo o dodávku jízdních dokladů zjevně předražených, je nutno tyto okolnosti ohledně ceny dodávaných jízdních dokladů vykládat ve prospěch obžalovaných. Novou skutečností, která byla odvolacímu soudu neznámá v době jeho předchozího rozhodnutí, byla i výše provize za jednotlivé druhy dodávaných jízdních dokladů vyplácené spol. Neograph a.s. spol. Cokeville Assets Inc. za dodávané jízdní doklady DPP. Zároveň i vědomost dalších osob působících ve spol. Neograph a.s., tím je míněn jak Ing. Vladimír Sitta tak JUDr. Vladimír Sitta o vyplácení této provize, kdy nalézací soud odkazuje na důležité e-maily týkající se rentability této zakázky. Jde zejména o e-mail ze dne 15. 4. 2008, který zaslá svědek Ing. Vladimír Sitta a je adresován svědkovi JUDr. Vladimíru Sittovi a obž. Ing. Janovi Janků. Je tak zřejmé, že oba dva svědci museli o provizi již nejpozději tehdy vědět. Pokud v rámci znaleckého zkoumání bylo zjištěno, že vyplácená provize se pohybovala přibližně okolo 19 %, považuje nalézací soud tuto výši za běžnou provizi vyplácenou v jiných obchodních případech. Provize byla spol. Cokeville Assets Inc. vyplácena v souladu s uzavřenou smlouvou, navíc tato smlouva byla v účetnictví spol. Neograph a.s. řádně vedena a každoročně probíhal audit. Nalézací soud uzavírá, že byly splněny podmínky této zprostředkovatelské smlouvy mezi spol. Cokeville Assets Inc. a Neographem a.s., neboť má za prokázané, že Cokeville Assets Inc. jednající obž. JUDr. Peterem Kmetěm se zavázala poskytnout spol. Neograph a.s. poradenské a zprostředkovatelské služby tak, aby Neograph a.s. měl příležitost uzavřít s DPP smlouvu o dílo na dodávky jízdních dokladů. Nalézací soud má za prokázané, že došlo k jednání JUDr. Petera Kmetě se zástupci vedení DPP

a to nejméně s obchodním ředitelem a vedoucím odboru jízdních dokladů, kdy z právního i ekonomického rozboru provizní smlouvy vyplývá, že podstatný je cíl, zda došlo k uzavření a zprostředkování obchodního vztahu zprostředkovatelem, kdy nalézací soud dospěl k závěru, že k uzavření a zprostředkování tohoto obchodního vztahu došlo za součinnosti zprostředkovatele. Zároveň že z tohoto smluvního vztahu byla vyplácena provize za zprostředkování tohoto obchodního vztahu v obvyklé výši, když výše této provize byla 19,7 %. Výše této provize i v rámci znaleckého zkoumání byla označena jako přiměřená. K tomu odvolací soud dodává, že námitka státního zástupce, pokud jde o počet kontaktů JUDr. Petera Kmetě se zástupci DPP, zda šlo o jednu či tři návštěvy je v tomto směru irelevantní, neboť nalézací soud odůvodnil, na základě kterých důkazů má za prokázanou účast JUDr. Petera Kmetě a jeho podíl na uzavření smluvního vztahu mezi DPP a Neographem a.s., kdy tyto závěry nalézacího soudu jsou logické a mají oporu v provedeném dokazování. K tomu koneckonců přispěla i výpověď obžalovaného JUDr. Petera Kmetě v opakovaném hlavním líčení, která koresponduje s výpověďmi dalších obžalovaných a to Ing. Dvořáka a Ing. Štiky, jakož i obžalovaného Ing. Janků. Pokud jde o konkrétní přispění obžalovaného JUDr. Kmetě k uzavření dohody mezi spol. Neograph a.s. a DPP na dodávce jízdních dokladů, nelze opomenout vyjádření znalkyně zpracovatelky shora zmíněného znaleckého posudku, kdy podstatným na základě uzavřeného smluvního vztahu byl cíl, tedy zda dojde či nedojde k uzavření obchodního vztahu, i kdyby tomu předcházel pouze jeden telefonát někomu, kdo je schopný tu zakázku zajistit, tak má odměna za zprostředkování ekonomické opodstatnění. V tomto případě byl prokázán bezprostřední kontakt obžalovaného JUDr. Petera Kmetě s představiteli DPP, předcházející k posléze uzavřenému obchodnímu vztahu mezi DPP a Neographem a.s., tedy nebylo vyvráceno, že obžalovaný JUDr. Kmetě přispěl k uzavření tohoto obchodního vztahu. Nalézací soud i na základě tohoto znaleckého posudku rovněž dospěl k závěru, že provize je nákladem, který nezvyšuje dosažitelnou cenu produktu na trhu, neboť ta je dána zcela jinými aspekty, ale snižuje výsledný zisk prodejce, v tomto případě spol. Neograph a.s. Provize obsažená v ceně jízdenek tak dle zjištění nalézacího soudu snižovala zisk spol. Neograph a.s., ale nezvyšovala cenu jízdenek, jak se koneckonců v rámci odůvodnění obžaloby domníval státní zástupce. Zahrnutí provize do nákladů je zcela běžný postup z hlediska obchodního, účetního i daňového, avšak nemá vliv na výši dosažitelné ceny produktu na trhu, neboť tuto cenu určuje trh, nikoliv výše nákladů. Pokud je vyplácena provize, znamená to snížení zisku, nikoli automatické navýšení ceny pro koncového odběratele, tedy v tomto případě pro DPP. Závěr nalézacího soudu, že byly dodávány jízdni doklady za cenu nikoli předraženu, odpovídá i zjištění, že STC dodávala DPP po ukončení obchodní spolupráce mezi Neographem a.s. a DPP ke konci roku 2011 zcela totožný produkt na stejném ceninovém papíře spol. Neograph a.s. za totožnou cenu, jako ji dodával Neograph a.s. v původním smluvním vztahu. Je tak zřejmé, že na celkovou cenu dodávky jízdních dokladů nemělo vliv odpadnutí vyplácené provize zprostředkovateli spol. Cokeville Asset, kdy STC tak realizovala z této zakázky vyšší zisk, než původně realizovala spol. Neograph a.s. Nalézací soud se v novém zprošťujícím rozsudku podrobněji zabýval i právní úpravou týkající se zprostředkovatele, konkrétně příslušnými ustanoveními obchodního zákoníku tehdy platného, konkrétně ustanoveními § 642-651 obchodního zákoníku. Na základě této právní úpravy pak nalézací soud dospěl k závěru, že obžalovaný JUDr. Peter Kmetě splnil podmínky zprostředkovatele, prokazatelně jednal za účelem uzavření smlouvy se zástupci DPP a to nejméně s obžalovaným Ing. Ivem Štikou a svědkem Mgr. Oldřichem Hanušem a dle uzavřené smlouvy mezi spol. Neograph a.s. a spol. Cokeville Assets Inc. měl právo na výplatu u provize.

V době, kdy již byla předložena tato trestní věc s podanými odvoláními Vrchnímu soudu v Praze jako soudu odvolacího v rámci doplnění odvolání státního zástupce datované dne 19. 7. 2021 byl odvolacímu soudu předložen tzv. revizní znalecký posudek č. 1244/2021 vypracovaný TPA Valuation & Advisory, s.r.o., znaleckou kanceláří, (dále jen TPA). Tento tzv. revizní znalecký posudek je datován dne 28. 6. 2021. Ve veřejném zasedání konaném dne 31. 8. 2021 byl tento důkaz navržený státním zástupcem proveden a byl vyslechnut i zpracovatel tohoto znaleckého

Shodu s prvopisem potvrzuje Bc. Monika Konrádová Fialová

posudku Ing. Jiří Hlaváč, Ph.D. a to za přítomnosti zpracovatelky znaleckého posudku Equity Consulting s.r.o. znaleckého ústavu, (dále jen Equita), Ing. Kateřiny Minsterové, kdy jde o znalecký posudek č. R 14264/20 ze dne 9. 11. 2020. Odvolací soud k tzv. reviznímu znaleckému posudku vypracovaného TPA uvádí, že se ztotožnil s námitkou jednoho z obhájců obžalovaných, že na tento znalecký posudek nelze vzhledem k současné právní úpravě hledět jako na revizní znalecký posudek. Dne 1. 1. 2021 nabyla účinnosti novela trestního řádu, konkrétně zákon č. 255/2019 Sb., a to § 109a tr.ř., upravující tzv. znaleckou kancelář. Podle § 109a odst. 1 platného tr.ř. účinného k 1. 1. 2021 k podání znaleckého posudku může orgán činný v trestním řízení přibrat také znaleckou kancelář, kdy znalecká kancelář, která byla přibrána k podání znaleckého posudku podá znalecký posudek písemně. V něm označí znalce, který posudek vypracoval a může být v případě potřeby jako znalec vyslechnut. Podle § 110 odst. 1 tr.ř. pak ve výjimečných, zvláště obtížných případech vyžadujících zvláštního vědeckého posouzení, může policejní orgán nebo státní zástupce a v řízení před soudem předseda senátu přibrán státní orgán, vědecký ústav, vysokou školu nebo instituci specializovanou na znaleckou činnost k podání znaleckého posudku nebo k přezkoumání posudku podaného znalcem. Vzhledem k současnému znění tr.ř. je tak zřejmé, že znalecká kancelář není oprávněná k přezkoumání jiného znaleckého posudku, tedy k vypracování tzv. revizního znaleckého posudku, neboť dle ustanovení § 110 odst. 1 tr.ř. je k tomu oprávněn pouze státní orgán, vědecký ústav, vysoká škola nebo instituce specializovaná na znaleckou činnost k podání znaleckého posudku, nikoliv však znalecká kancelář. Z tohoto důvodu přistupoval odvolací soud při hodnocení předloženého znaleckého posudku státním zástupcem pro odvolací řízení jako k běžnému znaleckému posudku. Shora uvedená znalecká kancelář k podání tohoto znaleckého posudku byla oslovena státním zástupcem konkrétním podáním ze dne 7. 4. 2021 (č.l. 24 690-24 691). Z této písemnosti je zřejmé, že státní zástupce s odkazem na § 89 odst. 2 tr.ř. s přihlédnutím k § 110a tr.ř. požádal znaleckou kancelář v této trestní věci k podání znaleckého posudku, kdy s ohledem na omezený počet možných dodavatelů v rámci relevantního trhu v ČR jde o zvláště obtížný případ vyžadující odborné posouzení. Již z obsahu této žádosti adresované znalecké kanceláři je zřejmé, že státní zástupce výslovně uvádí, že jde o obtížný případ spadající pod ustanovení § 110 odst. 1 tr.ř. a požaduje vypracování revizního znaleckého posudku, přičemž se státní zástupce obrací na znaleckou kancelář v době, kdy již byla v účinnosti novela trestního řádu, konkrétně § 109a týkající se znalecké kanceláře. Z jeho přípisu dále vyplývá, že žádá přezkoumání revizního závěru znaleckého posudku č. R 14 264/20 ze dne 9. 11. 2020 znaleckého ústavu Equita. Výslovně v zadání uvádí, že některé závěry tohoto znaleckého posudku shledává neodůvodněnými či nepřezkoumatelnými, zejména ohledně nemožnosti dodávek STC, nezbytnosti provize spol. Cokeville Assets Inc., zohlednění tržního, resp. netržního prostředí existence, resp. neexistence substitutu k jízdence, přičemž zadal znalecké kanceláři celkem 5 otázek s tím, aby znalecká kancelář rovněž uvedl případné relevantní skutečnosti a poznatky. Znalecká kancelář TPA posléze vypracovala znalecký posudek, který je součástí spisu (č.l. 24 692), kdy v rámci přezkumu znaleckého posudku č. R 14 264/20 znaleckého ústavu Equita uvádí, že z formálního pohledu tento znalecký posudek splňuje náležitosti vyhlášky a zákona o znalcích, ale uvádí, že pokud jde o pohled Equity na vztahy mezi spol. Neograph a.s. a STC a spol. Neograph a.s. a DPP jako velkoobchod a maloobchod, je to v rozporu s odbornou literaturou, je to neodůvodněné a neprokázané, kdy vztahy spol. Neographu a.s. s STC a spol. Neograph a.s. s DPP nelze z ekonomického pohledu přirovnat k velkoobchodu a maloobchodu. Zároveň uvádí, že závěry Equity, že STC by nemohla dodávat předmětné jízdanky DPP za cenu 0,18 Kč za kus není řádně odůvodněný a jedná se pouze o spekulaci. Takto odpověděla znalecká kancelář na 1. položenou otázku státnímu zástupci v rámci svého znaleckého posudku. Na 2. otázku pak znalecká kancelář státnímu zástupci odpověděla, že závěr spol. Equity v odpovědi na otázku č. 4, že v případě jízdének byla provize nákladem nezbytným pro zajištění zakázky, tj. bez vynaložení tohoto nákladu by se pravděpodobně zakázka se spol. Neograph a.s. nerealizovala a spol. Neograph a.s. by nemohla realizovat žádné výnosy ze zakázky, není řádně odůvodněný a jedná se pouze o

spekulaci. K tomu odvolací soud konstatuje, že jde o otázku skutkových zjištění, zda došlo či nedošlo ke zprostředkovatelské činnosti, v tomto případě ze strany obž. JUDr. Petera Kmetě a zda došlo k naplnění tehdejší právní úpravy obsažené v tehdy platném obchodním zákoníku, konkrétně, kdy vzniká zprostředkovateli nárok na provizi ve smyslu § 644 obchodního zákoníku a jde tak ryze o otázku skutkovou a právní, k jejímuž posouzení není znalecká kancelář oprávněná. Pokud jde o odpověď na 3. otázku, odpověděla státnímu zástupci znalecká kancelář, že závěr spol. Equity v odpovědi na otázku č. 5, že nelze cenu jízdenky na základě rámcové smlouvy považovat za nepřiměřenou je v rozporu s jinými závěry spol. Equity a je založena na chybně provedené analýze a v důsledku toho není řádně odůvodněný. Na otázku č. 4 pak znalecká kancelář odpověděla, že závěr spol. Equity, že provizi s ohledem na míru přínosu zprostředkovatele pro získání zakázky je možno hodnotit spol. Neograph a.s. jako přiměřenou, není odůvodněn a jedná se pouze o spekulaci a tento závěr je také v rozporu se závěrem spol. Equity, že stanovit výši provize v místě a čase obvyklou pro rámcovou smlouvu na výrobu a dodání jízderek není možné. Equita se nezabývala ekonomickou logikou zprostředkování v případě uzavření rámcové smlouvy, kdy z provedené analýzy znalecké kanceláře vyplývá, že zprostředkování v případě uzavření rámcové smlouvy nespĺňovalo typické charakteristiky využívání zprostředkování (obtížný přístup na trh, obtížná identifikace obchodního partnera a s tím spojené náklady na jeho vyhledání či nižší zkušenost prodávajícího s procesem prodeje). DPP i spol. Neograph a.s. navzájem věděly o možnosti vzájemné obchodní spolupráce a nebránila jim žádná překážka, kvůli které by obchod nemohly vyjednávat a uzavřít napřímo. Odvolací soud k tomu uvádí, že v rámci dokazování před vypracováním tohoto znaleckého posudku znaleckou kancelář TPA bylo v rámci dokazování prokázáno, že se spol. Neograph a.s. před uzavřením rámcové smlouvy s DPP několik let snažila o navázání obchodní spolupráce s DPP ohledně dodávání jízdních dokladů, což se mu nedařilo až do okamžiku, kdy došlo ke zprostředkování tohoto obchodního případu vzhledem k podílu obžalovaného JUDr. Petera Kmetě. Na 5. otázku znalecká kancelář uvedla, že substitutem jízdenky dodávané spol. Neograph a.s. pro DPP na základě rámcové smlouvy tedy byly jakékoli jízdenky, které obsahovaly dostatečnou kombinaci ochranných prvků tak, aby uspokojily potřebu DPP na zvýšení kvality, resp. ochrany před paděláním používaných jízdních dokladů. Odvolací soud konstatuje k obsahu tohoto znaleckého posudku, který byl v rámci veřejného zasedání stvrzen jeho zpracovatelem Ing. Jiřím Hlaváčem, Ph.D. dne 31. 8. 2021, že se znalecká kancelář nezabývala otázkou, zda jízdní doklady spol. Neograph a.s. vůči DPP byly dodávány za cenu obvyklou, kdy znalec připustil, že s touto otázkou se ani státní zástupce neobrátil a rovněž se znalecká kancelář nezabývala, zda provize vyplácená spol. Neograph a.s. z tohoto obchodu spol. Cokeville Assets Inc. byla provizí obvyklou za zprostředkování obchodních smluv, tak jak to uvádělo tedy platné ustanovení § 647 odst. 1 tehdy platného obchodního zákoníku. Po výsledku zpracovatele tohoto znaleckého posudku od znalecké kanceláře TPA byla znovu vyslechnuta jako znalkyně Ing. Kateřina Minsterová, která byla zhotovitelkou ústavního znaleckého posudku č. R 14 264/20 ze dne 9. 11. 2020, který podala Equita jako znalecký ústav. Znalkyně setrvala na závěrech znaleckého posudku nejen v písemné formě, ale i na svých vyjádřeních, které učinila v rámci svého výsledku před nalézacím soudem poté, co byla věc vrácena nalézacímu soudu k novému projednání a rozhodnutí a zároveň předložila odvolacímu soudu písemné vyjádření znalce k reviznímu znaleckému posudku spol. TPA datované 30. 8. 2021. Jednak upozornila na skutečnost, že TPA nemohla zpracovat revizní znalecký posudek v této trestní věci právě vzhledem na znění ustanovení § 110 tr.ř. Rovněž poukázala na neobvyklost zadání státního zástupce ohledně vypracování tohoto znaleckého posudku, kdy zadavatel, v tomto případě státní zástupce nezadal znalci TPA revizi znaleckého posudku jako celku, ale pouze jeho dílčích závěrů, s nimiž výslovně státní zástupce nesouhlasí. Otázky položené zadavatelem znalecké kanceláři TPA hodnotí Ing. Minsterová, jako do určité míry sugestivní, zaujatost v zadání státního zástupce směřované znalecké kanceláři konstatuje i odvolací soud. Konečně Ing. Minsterová pak nesouhlasí se závěry posudku TPA. Pokud posudek TPA pohlíží na vztahy mezi spol. Neograph

a.s. a STC a spol. DPP Neograph a.s. jako na velkoobchod a maloobchod, což obsahovala zadání otázky č. 1, že tento pohled znalecký posudek nijak neodůvodňuje a neprokazuje, tak se toto tvrzení nezakládá na pravdě, neboť spol. Equita uvedla v kapitole 4.2.2 na str. 58 svého znaleckého posudku v obecné úrovni, že vztah mezi cenou na úrovni dodavatele a cenou na úrovni subdodavatele je obdobný jako vztah mezi maloobchodní cenou a velkoobchodní cenou naprosto stejného zboží, kdy Equita prováděla přirovnání na obecné úrovni, nikoli že by srovnávala vztahy mezi subjekty, jak mylně uvádí znalecký posudek TPA. Porovnání se týkalo pouze cen a jejich odlišné výše. Dílčí závěr posudku TPA na str. 50, že vztah spol. Neograph a.s. a STC a spol. Neograph a.s. a DPP nelze z ekonomického pohledu přirovnat k velkoobchodu a maloobchodu považuje spol. Equita za zcela irelevantní, neboť TPA kritizuje a posuzuje neexistující, či dílčí závěr Equity, který však v posudku obsažen nebyl. Znalce rovněž uvedla, že TPA konstatuje, že Equita neprovedla žádnou ekonomickou analýzu rámcové a rámcové smlouvy STC, tak aby mohla učinit závěr ohledně míry odpovědnosti a ani Equita v posudku neodkazuje na žádné materiály, ze kterých při tomto hodnocení vycházela. S tímto rovněž slyšená znalkyně Ing. Minsterová nesouhlasí, neboť tyto analýzy byly provedeny v rámci nálezkové části posudku, konkrétně v kapitole 2.1. rámcová smlouva a v kapitole 2.1.2 rámcová smlouva STC, přičemž analýza míry odpovědnosti smluvních stran podle jednotlivých stran již podle Equity nespadá do ekonomické analýzy. TPA dále učinila dílčí závěr, že přestože nesla spol. Neograph a.s. odpovědnost vůči spol. DPP za celou dodávku jízdenek, mohla případné zjištěné vady plnění v části zakázky, jejichž realizaci přenesla na STC uplatňovat vůči STC. V konečném důsledku tedy za část zakázky realizovanou STC odpovídala STC. Znalce Ing. Minsterová k tomu uvedla, že tento závěr TPA je pravdivý pouze zčásti, neboť je zřejmé, že každý subjekt nesl odpovědnost za své dílo, zboží či službu. Neograph a.s. jako dodavatel nesla vyšší míru odpovědnosti s tím spojeného rizika při plnění zakázky oproti STC, který vystupoval toliko jako subdodavatel. V další části TPA ve svém posudku uvádí, že znalecké kanceláři v oboru ekonomika nepřísluší hodnotit, zdali jsou větší rizika spojené s výrobou papíru pro jízdenky, kterou realizovala spol. Neograph a.s. nebo s tiskem a výrobou jízdenek, kterou realizovala STC. Znalce Ing. Minsterová nesouhlasí s názorem TPA, že znalecké kanceláři toto hodnocení nepřísluší. Znalci z oboru ekonomiky naopak při ocenění podniku vždy musí hodnotit míru rizika dané společnosti nebo daného oboru a to při stanovení diskontní míry. V tomto případě Equita hodnotila smluvně danou odpovědnost a míru rizika vyplývající ze smluvně sjednaných sankcí a pokud při plnění zakázky na úrovni spol. Neograph a.s. jako dodavatele, resp. při plnění zakázky na úrovni STC jako subdodavatele. V posudku TPA je dále uvedeno tvrzení, že závěr Equity, že STC by nemohla dodávat předmětné jízdenky za cenu 0,18 Kč za 1 ks není řádně odůvodněný a jedná se pouze o spekulaci, kdy TPA argumentuje výslechem Ing. Richarda Bulíčka, tehdejšího generálního ředitele STC. Znalce Ing. Minsterová konstatuje, že nic takového v jejich posudku obsaženo není, tedy není zde tvrzení, že by STC nemohla jízdenky za ceny 0,18 Kč za 1 ks dodávat. Equita ve svém posudku pouze uvedla, že nelze automaticky předpokládat, že pokud byla cena 0,18 Kč za 1 ks dosažena v subdodavatelském vztahu, je možné ji automaticky dosáhnout i v přímém vztahu dodavatelském. Toto tvrzení je v posudku Equity odůvodněno výčtem odlišných podmínek odpovědnosti a rizik, které by STC byla nucena zvažovat, pokud se ocitla v roli dodavatele a nikoli subdodavatele. Equita rozhodně nijak v tomto směru nespekulovala, kdy pouze uvedla, co by pravděpodobně působilo na rozhodování STC o ceně jízdenek, pokud by se dostala do role přímého dodavatele. Rovněž v rámci svého vyjádření znalkyně rozebírala některé skutečnosti plynoucí z výpovědi Ing. Bulíčka a část jeho tvrzení je v přímém rozporu s jiným důkazem ve spise, kdy je zřejmé, že STC dodala 3.400.000 Kč jízdenek za cenu 0,38 Kč za 1 ks a to v době, kdy STC byla přímým dodavatelem pro spol. DPP. TPA pak uvádí, že Equita v rámci svého znaleckého posudku se vyjadřuje pouze ke stanovení spravedlivé ceny jízdenek porovnávací metodou, aniž by se vyjadřovala k jiným kategoriím, tedy k ceně obvyklé, tržní hodnotě. Toto zúžení považuje TPA za neodůvodněné. S tímto závěrem znalkyně Ing. Minsterová rovněž nesouhlasila, neboť v rámci svého znaleckého zkoumání se zabývala

Equita vhodností použití jednotlivých kategorií hodnot pro ocenění jedinečného produktu, kdy cena obvyklá a tržní byla Equitou zcela vyloučena jako nevhodná a v dalším posouzení hodnotila Equita pouze možnost stanovení spravedlivé hodnoty jako jediné vhodné kategorie hodnoty. TPA dále ve své odpovědi na otázku č. 2 uvedla, že závěr Equity, tedy že v případě jízdenek byla provize nákladem nezbytným pro zajištění zakázky, tj. bez vynaložení tohoto nákladu by se zakázka pravděpodobně ve spol. Neograph a.s. nerealizovala a spol. Neograph a.s. by nemohla realizovat žádné výnosy ze zakázky není řádně odůvodněn a jedná se pouze o spekulaci. Equita na str. 62 svého posudku však neuvedla skutečnost, že by provize byla nezbytným nákladem pro zajištění zakázky jako svůj odborný závěr, ale pouze jako konstatování, že Equita nebyla dotazována na nezbytnost vynaložení nákladů na provizi. Znalkyně uvedla, že Equita v tomto směru nespekulovala, kdy Ing. Minsterová odkázala i mimo jiné na závěry znaleckého posudku znalce z oboru kriminalistiky RNDr. Miloslava Musíla. Poukazuje zároveň na skutečnost, že provize v tomto případě byla odměnou za poradenské a zprostředkovatelské služby poskytnuté spol. Neograph a.s. za účelem uzavření rámcové smlouvy s DPP. Nárok na provizi vzniká pouze v případě, že bude rámcová smlouva s DPP uzavřena, resp. v okamžiku jednotlivých objednávek ze strany DPP. V případě, že by k uzavření rámcové nedošlo, resp. spol. Neograph a.s. by zakázku nezískala, pak by nárok na provizi ani nevznikl. Znalkyně pak konstatuje, že i kdyby jediným přínosem zprostředkovatele bylo např. to, že se zažité role obrátily a že spol. Neograph a.s. se jako výrobce papíru stal dodavatelem spol. DPP a STC jako tiskárna se stala subdodavatelem, pak jde z pohledu spol. Neograph a.s. o přínos značný a to jak v ekonomické, tak i obchodní části. TPA pak v další své části svého znaleckého posudku v rámci odpovědi na 3. otázku státního zástupce kritizuje postup Equity při provedení dílčí analýzy přiměřenosti ceny jízdenek srovnáním s cenou původního dodavatele spol. Schwarz Druck a tvrdí, že postup obsahuje zásadní pochybení, neboť není vnitřně konzistentní, protože Equita tvrdila, že nelze posoudit přiměřenost ceny k ceně obvyklé tržní hodnotě a spravedlivé ceně, přesto tak činí závěr, že cenu nelze považovat za nepřiměřenou. Znalkyně trvá na skutečnosti, že závěry Equity v odpovědi na otázku č. 5 v kapitole 4.5 jsou plně konzistentní, kdy Equita vyloučila možnost stanovení ceny obvyklé tržní hodnoty i spravedlivé ceny jízdenek. Stejně tak vyloučila i možnost posouzení přiměřenosti ceny jízdenek vůči těmto třem kategoriím hodnot. Equita neprováděla v rámci svého posudku posouzení přiměřenosti vůči těmto kategoriím hodnot. Equita prováděla dílčí posouzení přiměřenosti ceny jízdenek vůči jediné známé a dostupné ceně obdobného produktu, nikoli shodného a to vůči ceně přechodního dodavatele jízdenek, spol. Schwarz Druck. Dospěla k závěru, že ve srovnání s touto cenou nelze cenu jízdenek podle rámcové smlouvy považovat za nepřiměřenou, nikoli obecně ani ve vztahu k ceně obvyklé ani k tržní hodnotě nebo spravedlivé hodnotě, ale pouze ve vztahu k ceně jízdenek předchozího dodavatele spol. Schwarz Druck. TPA tak v rámci odpovědi na 3. otázku kritizuje postup Equity při provedení dílčí analýzy přiměřenosti ceny jízdenek srovnáním s cenou původního dodavatele Schwarz Druck a tvrdí, že postup obsahuje zásadní pochybení, neboť není vnitřně konzistentní, přestože Equita tvrdí, že jízdenky nejsou věcně nebo časově porovnatelné a činí tak jednoznačný závěr. Znalkyně Ing. Minsterová setrvala na svých závěrech, resp. spol. Equita setrvala na svých závěrech. V odpovědi na otázku č. 5 v kapitole 4.5 považuje Equita za plně konzistentní i v této věci. Cílem Equity při porovnání ceny jízdenek podle rámcové smlouvy s cenou předchozího dodavatele spol. Schwarz Druck nebylo stanovení konkrétní ceny nebo hodnoty, ale pouze posouzení vzájemného vztahu mezi těmito cenami obdobného produktu. Časovou nesrovnalost Equita odstranila provedením valorizace ceny na stejnou cenovou úroveň. Věcná neporovnatelnost, tzn. rozdíl v kvalitě zabezpečení jízdenek je zohledněna ve vyjádření Equity na str. 64 svého posudku, kdy uvádí, že rozdíl v ceně jízdenky podle rámcové smlouvy oproti ceně předchozího dodavatele spol. Schwarz Druck činí 13,63 %, resp. 14,28 %, což vzhledem k vyššímu zajištění oproti padělání nepovažuje znalec za nepřiměřené. Equita tak nesouhlasí s tvrzením TPA, kdy uvedla, že cenu jízdenky lze považovat obecně za přiměřenou, pouze Equita tvrdí, že pokud spol. DPP do roku 2008 hradila za jízdenky za jednotlivou jízdu částku 0,295 Kč za 1 ks, tak při zohlednění

růstu cenové úrovně a za předpokladu navýšení kvality zabezpečení jízdenek nelze cenu 0,370 Kč za 1 ks vnímat v tomto porovnání za nepřiměřenou z pohledu spol. DPP. K tomu odvolací soud uvádí, že TPA se mýlila, pokud se domnívá, že smlouva uzavřená mezi DPP a spol. Schwarz Druck neobsahuje tzv. inflační doložku, kterou skutečně obsahuje, avšak její platnost byla posunula o 2 roky a je tak zřejmé, že v roce 2008 mohla spol. Schwarz Druck účtovat DPP jinou cenu za blokovou jízdenku, než byla cena 0,295 Kč za 1 ks, neboť ze smlouvy je zřejmé, že po uplynutí 24 měsíců by došlo ke změně ceny jízdenky od Schwarz Druck o cenový index polygrafického průmyslu v NSR. To koneckonců potvrdil v rámci svého vyjádření i obžalovaný Ing. Ivo Štika. V rámci svého vyjádření se pak Ing. Minsterová vyjádřila k odpovědi TPA na 3. otázku, kdy TPA kritizuje postup Equity při provádění dílčí analýzy přiměřenosti ceny jízdenek srovnáním s cenou původního dodavatele spol. Schwarz Druck a tvrdí, že postup obsahuje zásadní pochybení, neboť úprava cen spol. Schwarz Druck na cenovou úroveň roku 2008 byla provedena špatně, neboť Equita navyšovala cenu jízdenek spol. Schwarz Druck od roku 2004 do roku 2008, ale v roce 2006 a 2007 byly jízdenky dodávány za stejnou cenu. Tedy navýšení mělo být provedeno pouze od roku 2007/2006. Ing. Minsterová však setrvala na svém závěru, že jejich postup v rámci úpravy ceny spol. Schwarz Druck na cenovou úroveň byl zcela správný, neboť cena jízdenek spol. Schwarz Druck byla sjednána v roce 2004, kdy tato cena odpovídala tržním podmínkám roku 2004 a lze předpokládat, že odrážela aktuální stav trhu jak na úrovni vstupů, tak i na úrovni makroekonomických ukazatelů, jaké je růst HDP, inflace a nezaměstnanost, kdy tyto podmínky jsou na trhu v každém okamžiku odlišné a jejich aktuální stav a očekávaný vývoj se pak odráží do cenové tvorby všech subjektů. V roce 2008 byl však trh a podmínky na něm odlišné od podmínek v roce 2004 a proto Equita upravila ceny spol. Schwarz Druck z roku 2004 na cenovou úroveň roku 2008. Equita považuje za zcela irelevantní, že spol. Schwarz Druck dodávala jízdenky za shodnou cenu ještě v roce 2006, či ještě v roce 2007. K tomu konstatuje odvolací soud s odkazem shora uvedený, že inflační doložku nemohla spol. Schwarz Druck dva roky od uzavření smlouvy uplatnit. Je však zřejmé, že v roce 2008 to již učinit mohla. Odvolací soud tak konstatuje, že se TPA v potřebné míře neseznámila s podstatnými skutečnostmi např. s obsahem smlouvy o dodávce jízdenek mezi DPP a Schwarz Druck, jde o chybný závěr ZPA, což snižuje přesvědčivost jejich závěrů. TPA ve své další části pak konstatuje, že Equitě vyčítá, že se nepokusila zpracovat analýzu obvyklosti provize v daném odvětví, což by bylo možno učinit např. dotazníkovým šetřením ve spolupráci s Městským soudem v Praze. K tomuto Equita ve svém vyjádření uvádí v odpovědi na otázku č. 7 svého posudku, proč neprovedla žádné průzkumy. Jedním z podstatných důvodů byla časová tíseň při zadání posudku ze strany nalézacího soudu. V další části TPA v odpovědi na otázku č. 4 tvrdí, že závěr Equity, že provize s ohledem na míru přínosu zprostředkovatele pro získání zakázky je možno hodnotit z pohledu spol. Neograph a.s. jako přiměřenou, není odůvodněn a jedná se o spekulaci. Tento názor je také v rozporu se závěrem Equity, že stanovit v místě a ceně obvyklou výši provize pro rámcovou smlouvu na výrobu a dodání jízdenek není možné, kdy Equita k tomu uvádí, že na otázku č. 1 nijak nespekulovala ani nečinila jednoznačné obecně platné závěry ohledně přiměřenosti výše provize. Pouze několikrát Equita uvedla, že výše provize je stanovena individuálně na základě subjektivního posouzení míry přínosu zprostředkovatele a jeho práce z pohledu každého subjektu a každé jednotlivé zakázky. Dospěla k závěru, že z celkového objemu zakázky činila výše provize cca 20 %. Equita setrvala na svém závěru, že nelze stanovit v místě a čase obvyklou výši provize a nelze tak zhodnotit její přiměřenost co do výše. TPA dále Equitě vytýkala, že se nezabývala ekonomickou logikou zprostředkování v případě uzavření rámcové smlouvy, kdy uvedla typické příklady zprostředkování i v jiných oborech. TPA pak poukázala na rozpor mezi typickými charakteristikami zprostředkování a nenaplnění těchto charakteristik v posuzovaném případě, kdy by bylo možno obchod vyjednat napřímo. Equita naprosto nesouhlasí se závěry TPA, neboť ve výčtu typických příkladů zprostředkování chybí jeden zcela zásadní, a to je zprostředkování obchodů a služeb jako nejběžnější druh zprostředkování. Funkcí zprostředkovatele je vyvíjet svoji

činnost a připravovat jednotlivé obchodní transakce tak, aby skončily uzavřením kontraktu zájemcem s třetí osobou a bylo výhodné pro obě strany. Zprostředkovatel nepřichází do styku se službou ani zbožím, ani s peněžními prostředky zájemce obchodního partnera. Jde o samostatného obchodníka jednajícího na cizí účet cizím jménem. Většinou má zprostředkovatel vysoké znalosti cílového trhu a subjektu s ním. Výše provedené zcela odpovídá posuzovanému případu, kdy byla využita služba zprostředkovatele a poradce, který měl vyvíjet činnost a to poradenskou i zprostředkovatelskou, aby došlo k uzavření rámcové smlouvy mezi spol. Neograph a.s. a DPP na dodávku jízdenek. Cíl byl naplněn, rámcová smlouva byla uzavřena a provize byla vyplacena. Dle Equity je zcela irrelevantní, zda a s jakou mírou pravděpodobnosti by k uzavření rámcové smlouvy mezi těmito subjekty za shodných podmínek mohlo dojít i bez využití zprostředkovatele. Na otázku č. 5 zadavatele se pak TPA věnuje existenci substitutu jízdenek, kdy TPA tvrdí, že substitutem jízdenky dodávané spol. Neograph a.s. pro DPP na základě rámcové smlouvy byly tedy jakékoli jízdenky, které obsahují dostatečnou kombinaci ochranných prvků tak, aby uspokojily potřebu DPP na zvýšení kvality, resp. ochrany před paděláním. Equita s tímto závěrem rovněž nesouhlasí, neboť substitut jízdenek na to neexistoval. V daném čase na trhu v ČR nebyly běžně dostupné hotové jízdenky tohoto typu, resp. takové úrovně zabezpečení. DPP neměl možnost pořídit substitut okamžitým nákupem na trhu, jízdenky nejsou produktem vyráběným sériově na sklad pro široké spektrum subdodavatelů, ale jde o zakázku pro konkrétní odběratele podle jím zadaných specifických technických a jiných podmínek. Spol. DPP by musela vývoj a výrobu u substitutu jízdenky zadat jinému dodavateli a uzavřít s ním obdobnou smlouvu jako byla rámcová smlouva se spol. Neograph a.s., nebo zadat úpravu úrovně zabezpečení jízdenek předchozímu dodavateli spol. Schwarz Druck. Na těchto svých závěrem setrvala Ing. Minsterová i v rámci své výpovědi před odvolacím soudem, kdy nalézací soud opětovně zhodnotil oba dva znalecké posudky, tedy jak znalecký posudek TPA, tak znalecký posudek Equity, kdy vychází ze závěrů znaleckého posudku spol. Equity, neboť její závěry jsou úplné, logické, znalkyně Ing. Minsterová vyvrátila podstatná tvrzení znalecké kanceláře TPA, poukázala na konkrétní části znaleckého posudku Equity, o které svá výhrady k závěrům TPA opírá. Znalecký posudek TPA dle konstatování odvolacího soudu nebyl jednak schopen zodpovědět ani základní otázku, zda jízdní doklady dodávané spol. Neograph a.s. DPP byly dodávány za cenu obvyklou, neboť je zřejmé, že tímto se TPA nezabývala. Navíc je zřejmé, že se znalecké kancelář TPA plně neseznámila s obsahem rozsáhlého spisového materiálu, neboť uvádí skutečnosti, které neodpovídají realitě, např. ve vztahu k možnému posunu ceny jízdenek dodávaných spol. Schwarz Druck a dopustila se i zavádějících a nepřesných interpretací v znaleckém posudku Equity. Navíc znalecký posudek znalecké kanceláře TPA nemůže být brán jako tzv. revizní znalecký posudek, neboť nesplňuje tato znalecká kancelář podmínky stanovené v ustanovení § 110 odst. 1 tr.ř. Závěry TPA pak odvolací soud posoudil jako nepřesvědčivé, zčásti zcela chybné a proto obsah tohoto běžného znaleckého posudku TPA tak nemůže změnit nic na správnosti zjištění nalézacího soudu s nimiž se odvolací soud ztotožnil. Při svých úvahách se nalézací soud správně opíral o závěry znaleckého posudku spol. Equity, kdy správnost jejich závěrů akceptoval i odvolací soud, který v dovolacím řízení provedl oba znalecké posudky, včetně výslechů jejich zpracovatelů. Pro odvolací soud je překvapivé, že státní zástupce, který si musel být vědom změny trestního řádu ve vztahu ke znalecké kanceláři dle nového znění ustanovení § 109a tr.ř. účinného ke dni 1. 1. 2021 oslovil se žádostí o vypracování revizního posudku subjekt, který k tomu nebyl ve smyslu § 110 odst. 1 tr.ř. oprávněn. Navíc konstatuje odvolací soud, že ve znaleckém posudku TPA, což připustil i zpracovatel tohoto znaleckého posudku se vůbec TPA nezabývala otázkou, zda jízdní doklady dodávané spol. Neograph a.s. DPP byly předražené či nikoli a rovněž se vůbec nezabývala otázkou přiměřenosti vyplacení provize, což je pro posouzení viny obžalovaných v této trestní věci zcela stěžejní. Nelze přehlédnout ani skutečnost, že zpracovatel znaleckého posudku TPA se nebyl schopen vyjádřit k objednavce DPP u STC, kdy po ukončení rámcové smlouvy mezi spol. Neograph a.s. a DPP, STC dodávala DPP blokové jízdenky v podstatě za stejnou cenu.

Pokud jde o přiměřenost vyplacené provize, odvolací soud přihlédl k jinému rozhodnutí Vrchního soudu v Praze, konkrétně k rozsudku sp. zn. 6 To 66/2017 ze dne 8. 10. 2018, který byl potvrzen usnesením Nejvyššího soudu ČR, sp. zn. 5 Tdo 325/2019 ze dne 4. 12. 2019 a jehož závěry budou zmíněny níže. Vzhledem ke všem zde uvedeným skutečnostem po provedení obou znaleckých posudků jakož i výsledku obou znalců dospěl i odvolací soud k závěru, že tzv. revizní znalecký posudek č. 1244/2021 vzhledem k jeho neúplnosti, zjištěným chybením, na které poukázala znalkyně ze znaleckého ústavu Equita Consulting s.r.o., nemůže změnit správné závěry nalézacího soudu, kdy nebyly tak zpochybněny závěry znaleckého zkoumání spol. Equity Consulting s.r.o. vyjádřené v jejím znaleckém posudku č. R 14 264/20.

Odvolací soud k otázce přiměřenosti či nepřiměřenosti ve smyslu naplnění obvyklé výše provize dle § 647 odst. 1 tehdy platného obchodního zákoníku uvádí následující skutečnosti: Judikatura NS ČR k otázce sjednávání úplaty provize má poměrně chudý rozsah. Odvolací soud našel v podstatě jediné rozhodnutí řešící otázku přemrštěné provize, kdy jde o rozhodnutí Rv I 1607/22, kdy jde o rozhodnutí z roku 1922, kdy byl řešen případ zaplacení ujednané provize, kdy zprostředkovatel žalovanému zprostředkoval dovoz koní z ciziny a domáhal se zaplacení provize ve výši 1.500 Kč za jednoho koně, kdy soud dospěl k závěru, že sjednaná provize je přemrštěná, neboť o 200 % převyšuje tzv. přiměřenou provizi, která se přičítá dobrým mravům, a tudíž zprostředkovatelská smlouva je smlouvou nicotnou. Tento případ však nelze aplikovat na posouzení přiměřenosti provize poskytnuté spol. Neograph a.s. spol. Cokeville Assets Inc. Odvolací soud v kontextu s tímto konstatuje, že pokud dospěl nalézací soud k závěru, že výše provize zjištěná na základě znaleckého posudku znaleckého ústavu Equita Consulting s.r.o. znaleckého ústavu, označený č. R 14264/20, která se pohybuje na 19,7 % je nutno považovat a to i dle zásady *in dubio pro reo* za provizi, která neodporuje znění tehdy platného obchodního zákoníku, konkrétně § 647 odst. 1 obchodního zákoníku. Odvolací soud rovněž při právním posouzení těchto závěrů nalézacího soudu o hodnocení výše této provize přihlédl i k rozhodnutí NS ČR sp. zn. 32 Cdo 1567/2011, kdy NS vyslovil právní větu, že převažující dispozitivní charakter ustanovení upravujících v části 3. hlavy 2 obchodního zákoníku jednotlivé smluvní typy umožňuje smluvním stranám širokou smluvní volnost. Skutečnost, že sjednání úplaty provize u některých smluvních typů včetně smlouvy o zprostředkování dle § 642 a násl., obchodního zákoníku, považuje tento zákon ve smyslu § 269 odst. 1 obchodního zákoníku za podstatnou část smlouvy. To však neznamená, že sjednání úplaty – provize u jiných smluvních typů současně zakazuje. Sjednaly-li si proto strany úplatu provizí ve smlouvě podřaditelné smluvnímu typu, u něhož zákon takové ujednání nepředpokládá nebo je nepovažuje za podstatnou část smlouvy např. v daném případě smlouvy kupní, nejde z tohoto důvodu o právní úkon, který svým obsahem nebo účelem odporuje zákonu s důsledkem neplatnosti právního úkonu dle § 39 občanského zákoníku. Tímto rozhodnutím NS ČR konstatuje širokou smluvní volnost stranám při sjednávání provize. NS ČR dále ve svém dalším rozhodnutí sp. zn. 29 Odo 805/2001 řešil otázku bezdůvodného obohacení získané zprostředkovatelskou činností, dle § 405 občanského zákona NS ČR konstatuje, že je třeba vycházet z odměny obvykle poskytované za obdobnou zprostředkovatelskou činnost v daném místě a čase a nikoli z nákladů vynaložených na tuto činnost. V tomto směru je nutno přistupovat k posouzení přiměřenosti výše provize vyplacené spol. Cokeville Assets Inc. od spol. Neograph a.s., byť si je odvolací soud vědom, že tato provize měla být v podstatě vyplácena po delší dobu. Odvolací soud při svých úvahách ohledně oprávněnosti a výše vyplacené provize přihlížel i k rozhodnutí NS ČR sp. zn. 32 Cdo 2694/2011 řešící zprostředkovatelskou smlouvu ve smyslu § 645 obchodního zákoníku, která se vztahuje pouze na obstarání příležitosti k uzavření smlouvy. Podle tohoto ustanovení se totiž nepožaduje, aby zprostředkovatel aktivně působil při uzavírání následné kupní smlouvy, a nárok na provizi není vázán na to, že k uzavření smlouvy skutečně dojde. Zprostředkovateli vzniká nárok na provizi již okamžikem obstarání reálné příležitosti uzavřít smlouvu. To rozhodnutí lze pak dle zjištění nalézacího soudu vztáhnout i na jednání obžalovaného JUDr. Kmetě při prvotním kontaktu s DPP, kdy jednal ve prospěch spol. Neograph a.s. na základě uzavřené smlouvy mezi

spol. Neograph a.s. a Cokeville Assets Inc. Tento závěr je v souladu i s dalším rozhodnutím NS ČR sp. zn. 23 Cdo 4513/2010 řešící povahu zprostředkovatelské smlouvy dle § 774 občanského zákona. Podstata zprostředkovatelské smlouvy totiž dle názoru NS ČR záleží v závazku zprostředkovatele vyvíjet činnost, která má vést k uzavření určité smlouvy mezi zájemcem a třetí osobou. To je činnost spočívající v podstatě ve vyhledávání potencionální strany určité smlouvy, jež zájemce hodlá uzavřít. Koneckonců činnost zprostředkovatele v obchodních závazcích řeší i další rozhodnutí NS ČR sp. zn. 23 Cdo 4907/2010. NS ČR v tomto svém rozhodnutí vyjádřil svůj právní názor v rozsáhlé právní větě, kdy zprostředkování chápe jako činnost směřující k tomu, aby zájemce měl příležitost uzavřít určitou smlouvu, přičemž tuto činnost chápe obchodní zákoník velice široce od pouhého obstarávání příležitostí v užším smyslu přes uzavření smlouvy, která je předmětem zprostředkování až po situaci, kdy třetí osoba svůj závazek ze zprostředkované smlouvy splní. Míra požadované aktivity zprostředkovatele může být pak různá a bude především záležet na obsahu smlouvy. NS ČR uvádí, že z navazujících ustanovení vyplývá základní členění na dva stupně očekávané aktivity. Buď jde jen o obstarání příležitosti pro zájemce uzavřít s třetí osobou určitého obsahu, nebo se očekává spolupůsobení vedoucí k uzavření této smlouvy. Tato rozhodnutí NS ČR pak odůvodňují správnost závěrů nalézacího soudu o oprávněnosti vyplacené provize spol. Cokeville Assets Inc.

Při posuzování, zda spol. Cokeville Assets Inc. ze strany spol. Neograph a.s. byla vyplácena provize v souladu s tehdy platným zněním obchodního zákoníku, konkrétně zněním § 647 odst. 1 obchodního zákoníku, pak odvolací soud musel přihlédnout k rozsudku Vrchního soudu v Praze, sp. zn. 6 To 66/2017 ze dne 8. 10. 2018, kterým byl podle § 226 písm. b) tr.ř. zproštěn obžaloby Ing. Vladimír Sitta, MBA, který v této trestní věci vystupuje jako svědek. Ing. Vladimír Sitta, MBA byl dne 8. 10. 2018 senátem 6 To zproštěn obžaloby z jednání, které se mimo jiné dotýká spol. Neograph a.s., kdy jiný senát Vrchního soudu v Praze musel řešit i otázku výše vyplacené provize, v tomto případě Avium Partners s.r.o., resp. poměru, jaký tvořila cenu za kterou spol. Neograph a.s. výrobky kupoval. Vrchní soud v Praze ve svém rozsudku sp. zn. 6 To 66/2017 dospěl k závěru, že v případě výrobku Promptu byly vypláceny postupně provize ve výši 26,6 %, 24,5 %, 78 %, 43,5 %, 56 %, 50,2 %. V jiných případech hovoří o výši provize v rozmezí od 58 % - 61 %. Vrchní soud v Praze ve svém rozsudku sp. zn. 6 To 66/2017 ze dne 8. 10. 2018 pak dospěl k závěru, že pokud Ing. Vladimír Sitta svým jednáním způsobil spol. Neograph a.s. zisk, tak nikoli přímou ztrátu, tj. nezpůsobil spol. Neograph a.s. tzv. „úkor“ a zprostředkovatelská činnost spol. Avium Partners s.r.o. byla opodstatněná, nelze spatřovat úkor v tom, že obžalovaný Ing. Sitta nedosáhl pro spol. Neograph a.s. většího nebo maximálního zisku. Tento právní názor je vyjádřen v rozsudku Vrchního soudu v Praze sp. zn. 6 To 66/2017 v bodě 93 svého odůvodnění. S těmito závěry se ztotožnil i NS ČR, jak vyplývá z jeho usnesení sp. zn. 5 Tdo 325/20419 ze dne 4. 12. 2019. Pokud nyní v řešeném případě odvolacím soudem dospěl znalecký ústav Equita Consulting a.s. k závěru, že výše celkové provize vyplacená spol. Neograph a.s. spol. Cokeville Aseets Inc. se pohybovala okolo 20 %, konkrétně v rozmezí od 18,07 % do 20,38 % je zřejmé, že spol. Neograph a.s. i nadále byl v zisku z této zakázky, pokud jde o dodávání jízdnic dokladů spol. DPP. V kontextu s právním názorem vyjádřeným v rozsudku Vrchního soudu v Praze sp. zn. 6 To 66/2017 shora uvedeným, s nímž se ztotožnil i NS ČR, kdy jde o mnohem vyšší provizi, pak nyní odvolací soud uzavírá, že pokud je vyplácená provize v takové výši, že je i nadále zachován zisk subjektu, který provizi poskytoval, nelze ve vyplacené provizi spatřovat úkor v tom, že spol. Neograph a.s. nedosáhl ještě většího či maximálního zisku. Odvolací soud nyní musel respektovat právní názoru nejen senátu 6 To, ale i právní názor NS ČR vyjádřeného právě v jeho rozhodnutí sp. zn. 5 Tdo 325/2019. Proto další úvahy na téma výše provize, zdali šlo o provizi obvyklou či neobvyklou se staly bezpředmětnými. Jedním ze základních pilířů práva na spravedlivý proces, který se jak červená nit' promítá v řadě rozhodnutí i Ústavního soudu ČR je předvídatelnost soudního rozhodnutí. Pokud u Vrchního soudu v Praze jeden senát, v tomto případě senát 6 To učiní právní závěr týkající se přístupu k posouzení výše vyplacené provize, který je plně akceptován nadřízeným soudem, v tomto případě Nejvyšším

soudem ČR, nemůže nyní odvolací senát 4 To zaujmout právní názor odlišný. I z tohoto důvodu nyní odvolací soud změnil svůj původní názor, který zaujal na základě tehdy známé důkazní situace předcházející jeho rozhodnutí ze dne 30. 6. 2020, kdy na základě tehdy mu známých údajů dospěl ke zcela odlišné výši provize a to pouze pokud jde o provizi vztahující se k blokové jízdence, kdy tehdy považoval jednání obžalovaných Ing. Janků a JUDr. Kmetě za tunelování spol. Neograph a.s. Vzhledem k závěrům znaleckého posudku spol. Equita Consulting s.r.o., č. R 14 264/20, který byl vypracován 9. 11. 2020, tedy až v opakovaném hlavním líčení, a vzhledem k obsahu rozsudku Vrchního soudu v Praze sp. zn. 6 To 66/2017 jakož i vzhledem k obsahu usnesení NS ČR sp. zn. 5 Tdo 325/2019 ze dne 4. 12. 2019 svůj právní názor na oprávněnost výše vyplácené provize změnil, což se odrazilo ve skutečnosti, že se nyní plně ztotožnil se závěrem nalézacího soudu, že ani jednání obžalovaného Ing. Janků ani jednání obžalovaného JUDr. Kmetě nelze podřadit pod žádná ustanovení trestního zákoníku.

Nalézací soud rovněž dospěl k závěru, že zakázka pro DPP byla pro spol. Neograph a.s. významnou referenční zakázkou, kdy nalézací soud konstatuje, že v rámci smluvního vztahu mezi spol. Neograph a.s. a DPP, mezi spol. Neograph a.s. a spol. Cokeville Assets Inc. nedospěl k závěru, že by došlo ke spáchání protiprávního jednání. Tyto závěry nalézacího soudu neovlivnilo ani zhodnocení obsahu dalších provedených důkazů, konkrétně zvukových záznamů ze sledování osob, kdy vedle jejich obsahu nelze odhlédnout od období, v kterém byly pořízeny, tedy s odstupem několika let po žalovaném jednání. Pokud jde o právní úvahy nalézacího soudu, proč považuje jednání obžalovaných za beztrestné, obsahuje napadený rozsudek tyto úvahy nalézacího soudu pod body 331-440 odůvodnění rozsudku, kdy dospěl nalézací soud k závěru, že zde absentuje existence zdrojového trestného činu. S tímto závěrem nalézacího soudu se ztotožnil i soud odvolací V bodech 341-379 odůvodnění rozsudku se pak nalézací soud zabývá otázkou trestní odpovědnosti dalších stíhaných osob ve smyslu žalované legalizace výnosů z trestné činnosti. K tomu odvolací soud poukazuje, že vzhledem k tomu, že zde absentuje zdrojová trestná činnost, může zcela odvolací soud odkázat na odůvodnění napadeného rozsudku pod body 341-379 odůvodnění napadeného rozsudku, kdy odvolací soud konstatuje, že pokud zde absentuje zdrojový trestný čin, nemůže dojít k naplnění skutkové podstaty příslušných ustanovení § 216 tr. zákoníku legalizace výnosů z trestné činnosti, neboť nezbytnou podmínkou ke spáchání tohoto trestného činu je existence výnosů pocházejících ze zdrojové trestné činnosti. Pokud takovýto výnos z trestné činnosti nebyl prokázán, respektive chybí prokázání zdrojového trestného činu, jsou úvahy o vině dalších obžalovaných v tomto směru bezpředmětné. Jako nadbytečné je pak nutno posoudit další důkazy, včetně jejich hodnocení ve vztahu toliko k této žalované trestné činnosti, v které obžaloba spatřovala legalizaci výnosů z trestné činnosti. Odvolací soud konstatuje, že v rámci odůvodnění svého rozsudku se nalézací soud vypořádal s argumentací obžaloby, která je z podstatné části opět zopakována v obsahu odvolání státního zástupce. Pokud se odvolací soud po doplněném dokazování ztotožnil s touto argumentací nalézacího soudu, opět může na toto odůvodnění nalézacího soudu odkázat. Odvolací soud rovněž nemohl opominout skutečnost, že státní zástupce v rozsáhlém odůvodnění svého odvolání na straně jedné nalézacímu soudu vytýkal nerespektování právních názorů soudu odvolacího, na straně druhé nesouhlasil s jinými právními názory odvolacího soudu, dříve vyslovenými a domáhá se jejich změny. Příkladem je, že státní zástupce ve svém odvolání nadále setrvává na právním názoru, že jednání obžalovaného Ing. Dvořáka a spol. naplňuje znaky zločinu zpronevěry dle § 206 tr. zákoníku a odkazuje mimo jiné na usnesení NS sp. zn. 3 Tdo 1742/2016. Odvolací soud jednak konstatuje, že již ve svém usnesení sp.zn. 4 To 12/2020 ze dne 30. 6. 2020 uvedl, že tato kvalifikace dle § 206 tr. zákoníku nemá oporu v dosud známých a provedených důkazech, neboť objednané jízdni doklady byly DPP dodávány, účtovány a ze strany DPP hrazeny. Ani doplnění dokazování nepřineslo žádné nové důkazy k změně tohoto právního názoru odvolacího soudu, který je však státním zástupcem opět zpochybnován. Navíc státním zástupcem zmíněné usnesení NS sp.zn. 3 Tdo 1742/2016 není přílehlavé ve vztahu k obžalovanému Ing. Dvořákovi a spol., neboť ve věci sp.zn. 3 Tdo 1742/2016 šlo o případ

pachatele, který si v pozici finančního ředitele přisvojoval finanční prostředky buď přímo z pokladny poškozené společnosti, či si je nechal posílat na účty s ním spojených firem, kdy jak v případě obžalovaného Ing. Dvořáka jako generálního ředitele DPP tak i v případě obžalovaného Ing. Štíky na pozici ekonomického ředitele DPP nic takového prokázáno nebylo. Odvolací soud vzhledem k obsahu provedených důkazů, kdy jejich hodnocení nalézacím soudem odpovídá požadavkům ustanovení § 2 odst. 6 tr. ř. tak nemohl akceptovat shora zmíněný právní názor státního zástupce. Pokud odvolací soud změnil svůj právní názor, došlo k této změně pouze v reakci na doplnění důkazní situace v opakovaném hlavním líčení. Např. dříve vyslovený právní názor odvolacího soudu ohledně odpovědnosti obžalovaného Ing. Dvořáka za uzavřenou rámcovou smlouvu mezi DPP a spol. Neograph a.s. i po doplnění dokazování vzhledem k nastaveným podpisovým oprávněním platným v době uzavření smluvního vztahu zůstává beze změn. K tomu odvolací soud uvádí, že jedním ze základních pilířů práva na spravedlivý proces, jak často ve svých rozhodnutích konstatuje Ústavní soud ČR je předvídatelnost soudního rozhodnutí, tedy reálné očekávání účastníků trestního řízení jak trestní řízení skončí. Tam kde doplnění důkazní situace se nemohla projevit na původních skutkových zjištěních nalézacího soudu a pouze došlo k jejich upřesnění a k ujasnění, tak to zároveň nemohlo vést k změně již dříve vysloveného právního názoru odvolacího soudu a státní zástupce nemůže reálně očekávat, že odvolací soud tyto své právní názory změní pouze z důvodů, že s nimi státní zástupce stále nesouhlasí. Naopak pokud doplnění důkazní situace o nové důkazy jsou důvodem pro změnu již dříve vysloveného právního názoru odvolacího soudu je povinností odvolacího soudu v rámci respektování této nové situace reagovat změnou svých dříve vyslovených právních názorů, které byly vysloveny na základě dříve známých skutečností, avšak po doplnění důkazní situace přestaly být aktuální, což odvolací soud nyní učinil, kdy zároveň odvolací soud dodává, že tak neučinil na základě neadekvátní argumentace části obhajoby, která reagovala na předchozí kasační rozhodnutí odvolacího soudu, neboť část obhajoby zaměnila pojmy právní názor odvolacího soudu za skutková zjištění.

14. Pokud pak nebyla v rámci dokazování prokázána zdrojová trestná činnost, pak na neexistující zdrojovou trestnou činnost nemůže navazovat legalizace výnosů z neprokázané zdrojové trestné činnosti, proto nemohli být ti obžalovaní, kteří z této údajné legalizace byli státním zástupcem obviněni, shledáni vinnými, přičemž se ohledně těchto obžalovaných stali bezpředmětnými další návrhy státního zástupce na doplnění dokazování v písemném odůvodnění jeho odvolání bezpředmětnými, kdy navíc po provedeném doplnění dokazování odvolacím soudem oběma znaleckými posudky, včetně výsledků jejich zpracovatelů, již státní zástupce na doplnění dokazování ve veřejném zasedání netrval.
15. Vzhledem ke všem shora uvedeným skutečnostem, odvolací soud musel reagovat na výsledek doplnění důkazní situace v opakovaném hlavním líčení před nalézacím soudem, zejména vzhledem k novému znaleckému posudku znaleckého ústavu Equita Consulting s.r.o., č. R 14264/2, s jehož závěry se odvolací soud ve shodě se soudem nalézacím ztotožnil, kdy znalecký posudek TPA Valuation & Advisory ze dne 28. 6. 2021 svým obsahem a vadami nemohl závěry znaleckého posudku Equity Consulting znevěrohodnit, přičemž oba zpracovatelé znaleckého posudku byli slyšeni odvolacím soudem a na svých závěrech setrvali. Odvolací soud rovněž odkazuje na opakované výsledky svědků, kdy jejich výsledky před nalézacím soudem byly zaměřeny na okolnosti, s kterými se nalézací soud v původním hlavním líčení ne zcela dostatečně vypořádal. Shora uvedené skutečnosti a rovněž právní názor vyslovený Vrchním soudem v Praze v rozsudku sp. zn. 6 To 66/2017 ze dne 8. 10. 2018, který byl akceptován v rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR pod sp.zn. 5 Tdo 325/2019 ze dne 4. 12. 2019 se pak musely promítnout do částečné změny právního názoru odvolacího soudu, vyjádřené v předchozím svém usnesení sp.zn. 4 To 12/2020, a to zejména ve vztahu k osobám obžalovaným Ing. Janků a JUDr. Kmetě, kdy se nyní i ohledně těchto dvou obžalovaných ztotožnil odvolací soud s důvodností zprošťujících výroků nalézacího soudu. Závěrem pak odvolací soud k obsahu odvolání státního

zástupce uvádí, že některé jím uplatněné námitky jsou zcela podružné, nepodstatné, nemající vliv na posouzení, zda jednání obžalovaných lze, či nelze podřídít pod příslušná ustanovení tr. zákoníku a lze je tak hodnotit ve smyslu zásady “ fiat iustitia, pereat mundus“, („at' se naplní spravedlnost, i kdyby měl zahynout svět“), kdy tato zásada neplatí pro trestní řízení, jak mimo jiné konstatoval Ústavní soud ČR ve svém rozhodnutí II. ÚS 698/19 ze dne 24. 9. 2019. Proto bylo odvolání státního zástupce v plném rozsahu shledáno jako nedůvodné a jako takové ve smyslu § 256 tr. ř. bylo zamítnuto.

16. Pokud jde o odvolání obou poškozených, konkrétně DPP a poškozeného JUDr. Vladimíra Sitty, MBA, neměl odvolací soud zákonný důvod zabývat se důvodností jejich odvolání co do obsahu jejich odvolání, zejména za situace, kdy zejména DPP brojí proti zprošťujícímu výroku nalézacího soudu, kdy naopak odvolací soud byl nucen konstatovat, že odvolání obou poškozených bylo podáno osobami neoprávněnými a to konkrétně z toho důvodu, že učiní-li nalézací soud zprošťující výrok, pak o připojených nárocích poškozených na náhradu škody musí učinit obligatorní výrok a to v souladu s ustanovením § 229 odst. 3 tr. ř., který výslovně stanoví, že jestliže soud obžalovaného obžaloby zproští, odkáže poškozeného s jeho nároky na náhradu škody nebo nemajetkové újmy v penězích nebo na vydání bezdůvodného obohacení vždy na řízení ve věcech občanskoprávních, popř. na řízení před jiným příslušným orgánem. Pokud nalézací soud vyslovil zprošťující výrok, nemohl postupovat jinak než v souladu s § 229 odst. 3 tr.ř. oba poškození odkázat s jejich nároky na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních. Oba poškození by se stali osobami oprávněnými podat odvolání do zprošťujícího rozsudku pouze za předpokladu, kdyby napadený zprošťující rozsudek takovéto odkázání poškozených v souladu s ustanovením § 229 odst. 3 tr. ř. neobsahoval. Vzhledem k tomu, že v této trestní věci nalézací soud ve vztahu k oběma poškozeným tento obligatorní výrok ve smyslu § 229 odst. 3 tr. ř. učinil, nejsou oba poškození osobami oprávněnými tento rozsudek napadnout odvoláním a proto jejich odvolání v souladu s ustanovením § 253 odst. 1 tr. ř. byla zamítnuta, neboť byla zjevně podána osobami neoprávněnými.

Poučení:

Proti tomuto usnesení **není** možno podat stížnost. **Lze** však proti němu podat **dovolání**. Nejvyšší státní zástupce je může podat pro nesprávnost kteréhokoliv výroku, a to ve prospěch i neprospěch obviněného, obviněný pro nesprávnost výroku tohoto rozsudku, který se ho bezprostředně dotýká. Obviněný může dovolání podat pouze prostřednictvím obhájce, jinak se takové podání nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno. Dovolání se podává u soudu, který ve věci rozhodl v prvním stupni, do dvou měsíců od doručení tohoto rozsudku. O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud. Nutný obsah dovolání vymezuje ust. § 265f tr. řádu.

Praha 1. září 2021

JUDr. Luboš Vlasák, v. r.
předseda senátu